

40. číslo

ISSN 1802-4327

www.milujte.se

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci

Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás.
Jan 15,12

**Ježíš klepe u dveří,
neváhej a otevři!**

z „Hesel k zapamatování“ na www.fatym.com

10 let časopisu Milujte se!
Všechna vydaná čísla on-line v archivu
na www.milujte.se

Obsah:

čtyřicáté číslo

- 3 **Ovce**
- 4 **„Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec“ (Lk 6,36)**
- 6 **Čím bych byl, kdybych nepoznal Ježíše... (P. René-Luc)**
- 11 **Žloutenka typu V**
- 13 **Svědčit životem, ale i slovem! (P. René-Luc)**
- 14 **Rozhovor může zasít semínka, která jednou vyklíčí... (P. René-Luc)**
- 15 **Semafor**
- 17 **Střípky z „Hlásání evangelia“**
- 18 **Doktor mi řekl: „Končíš, zemřeš!“**
- 21 **Říkali jsme si to navzájem**
- 22 **Příběhy k zamyšlení: Žebrák a síla slova / Lví dech**
- 23 **Předávání daru víry a modlitba**
- 24 **„Já patřím Kristu, ne vám!“ – Mladá sobotínská mučednice (sr. Maria Paschalis)**
- 28 **Noví lidé**
- 32 **„Oblékneme Krista“ a budeme všichni stejní, uniformní?**
- 35 **Vila a mercedes**
- 36 **Svobodní zednáři a křesťanství**
- 40 **Pýcha – prokletý hřích**
- 43 **Jsem marnivý, nebo pyšný?**
- 45 **Začalo to jednou smutnou událostí**
- 48 **Státní versus životní zkouška**
- 52 **Makrobiotika k Bohu nevede**
- 56 **Nepřipravuj sebe i děti o Boží požehnání**
- 57 **Naše děti – dar od Boha**
- 58 **Večerní chvilka, která vám vrátí radost**
- 60 **Pat a Mat a 3 x 7 duchovních impulsů**
- 62 **Společenství čistých srdcí**
- 63 **Vstup do SČS byl tím nejlepším rozhodnutím...**

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci
40/2017, XI. ročník, vydáno 20. ledna 2018

Vychází s církevním schválením Biskupství brněnského
č. j.: Ep/1379/08 ze dne 25. 1. 2008

Koordinátor: P.ThLic. Marek Dunda, Th.D.
Šéfredaktor: P.ThLic. Pavel Zahradníček, Th.D.
Překlady: Terezie Eisnerová OP
Jazyková a grafická úprava: Ondřej P. Vaněček

Adresa redakce: Časopis **Milujte se!**, 671 03 Vranov nad Dyjí 20
e-mail: redakce@milujte.se, www.milujte.se

Vydavatel: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, <http://rcmonitor.cz>,
číslo účtu pro zasílání darů: 2400089111/2010, specifický symbol: 7777

ISSN 1802-4327, MK ČR E 17470

Katolický časopis **Milujte se!** je zaměřen na osvětu a vzdělávání široké veřejnosti jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. Časopis vychází pod záštitou sestry Matky Terezy a je vydáván ve spolupráci s Hnutím Pro život ČR.

Objednávky: Časopis je neprodejný a distribuován zdarma. Lze jej v požadovaném počtu výtisků objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasílaným darům, neboť časopis nemá předplatně či státní a církevní dotace. Zaslání dary lze podle §15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

**Redakce si vyhrazuje právo zveřejněné texty krátit, případně upravovat.
Fotografie lidí umístěné u svědectví a článků jsou pouze ilustrační.**

Znění licencí Creative Commons (CC) naleznete na <http://creativecommons.org/licenses>.

Foto na titulní straně: Flickr, (Lina) (CC BY-NC 2.0)

Milovaní čtenáři!

Tímto čtyřicátým číslem časopisu *Milujte se!* začíná vycházet již jeho 11. ročník. Časopis aktuálně vychází v nákladu 60 000 výtisků. Je to možné jen díky Bohu a díky vašemu zájmu a vaší podpoře.

Časopis *Milujte se!* nikdy neměl žádné státní či církevní dotace – výjimkou byl příspěvek 4000 eur, který na rozjezd projektu poskytla v roce 2007 Kongregace misionářů oblátů Panny Marie Neposkvrněné (OMI). Všechny ostatní prostředky na jeho výrobu a distribuci pocházejí z vašich darů. Ty také umožnily, abyste v průběhu deseti let dostali s časopisem *Milujte se!* i celou řadu zajímavých příloh: sadu tří DVD *Křesťané ve společnosti* o sociální nauce Církve (60 Kč), DVD *O exorcismu* se studijními videomateriály k tomuto tématu (20 Kč), obrázek A4 papeže Františka (5 Kč), knihy: Woods – *Jak katolická církev budovala západní civilizaci* (180 Kč), Fabelle – *Cena, kterou zaplatíš* (30 Kč), Polc – *Jan Hus v představách šesti staletí a ve skutečnosti* (30 Kč), Zahradníček – *Dějiny, jak je možná neznáte – 10 mýtů o křesťanství ve světle historických faktů* (30 Kč) a brožurku Dunda a kol. – *Příprava na svátost smíření dnes* (25 Kč).

Dokud máme tyto přílohy k dispozici, můžete si je v požadovaném množství objednat jen za příspěvek na tisk nebo na výrobu DVD (částka je uvedena v závorce) + obyčejné poštovné České pošty na apostolat@fatym.com nebo pomocí kuponu na str. 22.

Pán Bůh zaplať za vaši podporu časopisu *Milujte se!*. Za dárců a jejich rodiny sloužím pravidelně každý měsíc mši svatou. A děkuji i za vaše modlitby.

V Kristu P. Pavel Zahradníček

Podpořte *Milujte se!* – objednejte si jej

Máme velkou radost, že se k vám dostává další číslo časopisu *Milujte se!*, který u nás začal vycházet díky iniciativě sestry Matky Terezy. Vydávání dalších čísel se však neobejde bez vaší pomoci. Prosíme vás o modlitby – za nás, kteří časopis připravujeme, za všechny čtenáře a za ty, kteří časopis šíří dále k těm, kteří by se k němu jinak nedostali a nemohli si jej objednat. Jsme však raději, můžeme-li zasílat časopis čtenářům přímo domů, a nikoli jej pouze anonymně distribuovat.

Časopis posíláme všem zájemcům zdarma (je distribuován pouze v ČR). Náklady na výrobu a distribuci jednoho výtisku, které činí přibližně 20 Kč, jsou hrazeny výhradně z darů čtenářů. Dary na podporu časopisu *Milujte se!* můžete posílat na účet 2400089111/2010, specifický symbol 7777 a jako variabilní symbol použijte údaj ze složenky, která je součástí zásilky. Dary jsou potvrzovány a lze je uplatnit při snížení základu daně.

Časopis *Milujte se!* můžete objednat sobě nebo svým přátelům e-mailem na redakce@milujte.se nebo poštou na adrese redakce. Jen na vás záleží, zda časopis bude i nadále vycházet. Děkujeme za vaši podporu.

redakce

Jsme velmi šťastné, že časopis *Milujte se!* šíří pravdu a učení Církve a že prospěšnost a vzdělávací vliv je vidět ve svědectvích ze života lidí. Podporujeme a modlíme se za všechny, kteří se podílejí na vzniku tohoto časopisu.

Sestry Matky Terezy v ČR

Ovce

Jeden pastýř vedl krajinou své stádečko ovcí a procházel kolem velké studny. Její okraj byl obehnaný kamennou zídou.

Jedna nerozvázná ovce se rozběhla právě tím směrem a myslela si, že zídou přeskóčí. Na druhé straně, za zídou, se však zřítily do studny.

Vzápětí se za tou jednou ovčí vydaly dvě další, potom tři a nakonec všechny. Zbytečně se jim pastýř snažil voláním a naříkáním zabránit v cestě; ovce jako by se zbláznily.

Nezmohl vůbec nic: jedna za druhou skákaly přes zídou. A hned za zídou padaly do studny... Pastýř se samým smutkem rozplakal...

Dělat to co ostatní znamená ztratit sebe sama.

Pino Pelegrino (z knihy „Příběhy pro osvězení duše“, Karmelitánské nakladatelství 2012 ■

***Dělej to, co dělají
druzí, a dopadneš
jako oni...***

***„... nepřizpůsobujte se už tomuto světu,
ale změňte se a obnovte svoje smýšlení,
abyste dovedli rozeznat, co je vůle Boží,
co je dobré, bohulibé a dokonalé.“***

sv. apoštol Pavel (Řím 12,2)

Milosrdenství bylo nejen tématem svatého roku 2015–2016, ale je také jedním z hlavních témat Ježíšova pozemského působení. A má být „trvalým hlavním tématem“ našeho života.

Foto: Flickr, World Youth Day Kraków 2016 (CC BY-NC-ND 2.0)

„Budte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec“ (Lk 6,36)

Srovnání, ze kterého plyne: milosrdenství = dokonalost

„Budte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec.“ (Lukášovo evangelium – Lk 6,36)
Není to efektní slogan, nýbrž životní závazek. Můžeme jej pochopit lépe, porovnáme-li tento výraz s tím paralelním z Matoušova evangelia (v Matoušově, Markově a Lukášově evangeliu je část úryvků velmi podobných; vlastně totéž jen s drobnými odlišnostmi – říkáme jim „paralelní místa v synoptických evangeliích“ – pozn. redakce), kde Ježíš praví: „Vy však budte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.“ (Mt 5,48)

V takzvaném horském kázání, které začíná blahoslavenstvími, Pán učí, že dokonalost spočívá v lásce, která je naplněním všech přikázání Zákona. V téže perspektivě vysvětluje svatý Lukáš, že dokonalost je milosrdná láska: být *dokonalí* znamená být *milosrdní*. Je dokona-

Není to efektní slogan, nýbrž životní závazek.

lým člověk, který není milosrdný? Nikoli. Je dobrý člověk, který není milosrdný? Nikoli.

Dobrota a dokonalost jsou zakořeněny v milosrdenství.

V čem můžeme být jako Bůh

Bůh je zajisté dokonalý. Pokud o Něm však uvažujeme takto, stává se snaha o tuto absolutní dokonalost nemožnou.

Avšak nazíráme-li Jej jako milosrdného, můžeme lépe pochopit, v čem spočívá Jeho dokonalost, a jsme podněcováni být jako On: plní lásky, soucitu a milosrdenství.

Jsou Ježíšova slova realistická?

Kladu si však otázku: Jsou Ježíšova slova realistická? Je opravdu možné milovat, jako miluje Bůh, a být milosrdní jako On?

Díváme-li se na dějiny spásy, vidíme, že veškeré Boží zjevení je nepřetržitou a neúnavnou láskou k lidem. Bůh je jako otec nebo jako matka milující bezednou láskou, kterou štědře zahrnuje každé stvoření. Vrcholem dějin lásky Boha k člověku je Ježíšova smrt na kříži. Je to tak obrovská láska, kterou může uskutečnit jedině Bůh. Je zřejmé, že vzhledem k této nezměrné lásce bude naše láska vždycky nepostačující. Když po nás však Ježíš chce, abychom

Být dokonalí znamená být milosrdní.

Musí křesťan odpouštět? Proč? Protože mu bylo odpuštěno!

byli milosrdní jako Otec, nemá na mysli kvantitu! Žádá po svých učednících, aby se stali *znamení, přívodem a svědky* Jeho milosrdenství.

Církev svátostí Božího milosrdenství k celému lidstvu

Církev nemůže nic jiného než být ve světě svátostí Božího milosrdenství k celému lidstvu v každé době. Každý křesťan je proto povolán být svědkem milosrdenství, k čemuž dochází na cestě svatosti. Pomysleme na množství světců a světic, kteří se stali milosrdnými, protože dovolili, aby jejich srdce byla naplněna božským milosrdenstvím. Ztělesnili Pánovu lásku, kterou v mnoha potřebách prokazovali trpícímu lidstvu. V tomto rozkvětu tolika forem milosrdné lásky je možné zahlédnout odraz milosrdné Kristovy tváře.

Dvě důležitá slovesa

Ptáme se: Co pro učedníky znamená být milosrdní? Ježíš to vysvětluje dvěma slovesy: „odpouštět“ (Lk 6,37) a „dávat“ (Lk 6,38 – oba texty viz rámeček na této dvoustraně – pozn. red.).

1. sloup: odpouštět

Milosrdenství se vyjadřuje především *odpuštěním*: „Nesudte, a nebudete souzeni, nezavrhněte, a nebudete zavrženi. Odpouštějte, a bude vám odpuštěno,“ (v. 37). Ježíš nemíní rozvracet běh lidské spravedlnosti. Připomíná však učedníkům, že k navázání bratrských vztahů je třeba vzdát se soudů a zavrhování. Odpuštění je totiž sloupem, který drží život křesťanského společenství, protože ukazuje nezištnost, s níž nás Bůh miloval jako první.

Musí křesťan odpouštět? Proč? Protože mu bylo odpuštěno! Nám všem, co jsme tady na náměstí, bylo odpuštěno (katecheze pronesena 21. září 2016 na náměstí sv. Petra – pozn. red.). Nikdo z nás se ve svém životě neobešel bez Božího odpuštění. A protože nám bylo odpuštěno, máme odpouštět. Říkáme to každý den v modlitbě Otčenáš: „Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům.“ To znamená odpouš-

„Budte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec! Nesudte, a nebudete souzeni, nezavrhněte, a nebudete zavrženi. Odpouštějte, a bude vám odpuštěno. Dávejte, a dostanete: míru dobrou, natlačenou, natřesenou a vrchovatou vám dají do klína. Neboť jakou měrou měříte, takovou se naměří zas vám.“

Pán Ježíš (Lukášovo evangelium 6,36-38)

Foto: Flickr, libm4381 (CC BY 2.0)

Všichni máme zapotřebí být trochu milosrdnější...

tět urážky, odpouštět spoustu věcí, protože nám byla odpuštěna spousta urážek, spousta hříchů. Pak je snadné odpouštět: když Bůh odpustil mně, proč bych neměl odpustit druhým? Jsem snad větší než Bůh?

2. sloup: dávat

Ježíš ukazuje své Církvi ještě druhý sloup: *dávat*. Odpouštět je první, dávat druhý. „Dávejte, a dostanete (...) Neboť jakou mírou měříte, takovou se naměří zas vám.“ (Lk 6,38) Bůh dává mnohem víc, než si zasluhujeme, ale bude ještě štědrější vůči těm, kdo budou štědří tady na zemi. Ježíš neříká, co bude s těmi, kdo nedávají, avšak obraz „míry“ je varováním: mírou lásky, kterou dáváme, sami rozhodujeme o tom,

jak budeme souzeni, jak budeme milováni. Podíváme-li se dobře, je to důsledná logika: v míře, kterou od Boha dostáváme, dáváme bratrovi a v míře, kterou dáváme bratrovi, dostáváme od Boha!

Jediná cesta

Milosrdná láska je proto jediná cesta, kterou je třeba se ubírat. Všichni máme zapotřebí být trochu milosrdnější, neočerňovat druhé, nesoudit, „nenatřásat“ druhé kritikami, závidět a zášť. Máme odpouštět, být milosrdní, žít svůj život v lásce. Tato láska umožňuje Ježíšovým učedníkům neztratit identitu, kterou od Něho dostali, a uznávat, že jsou dětmi téhož Otce.

Avšak sobectví a zlost činí srdce zakrnělým a zatvrzelým jako kámen. Čemu dáváte přednost? Mít srdce jako kámen? Ne. Když tedy upřednostňujete láskyplné srdce, buďte milosrdní!

*papež František (zkráceno, titulky redakce;
podle www.radiovaticana.cz, překlad
P. Milan Glaser SJ)* ■

Čím bych byl, kdybych nepoznal Ježíše...

Třináct let po svém kněžském svěcení navštívil otec René-Luc v roce 2007 vězení na ostrově Elba. Pozvala ho tam Martina, sebevědomá mladá žena, která zde v rámci vězeňské střední školy vyučuje náboženství. Chtěla, aby si vězni poslechli jeho svědectví – většina ze sto čtyřiceti odsouzcenců je zde na doživotí za vraždy. Vyprávěl jim o svém životě během křížové cesty, kterou Martina společně s vězni připravila. Vyprávěl jim životní příběh, který vůbec nezačal dobře – tak jako ty jejich... Po skončení křížové cesty ještě volně rozmlouval s vězni, kteří ztvárnili jednotlivé postavy pašijí. Jeho svědectví oslovilo i je. Kněz po jejich slovech uznání řekl: „Jedno je jisté, kdybych se nesetkal s Ježíšem, tak opravdu nevím, co by ze mě bylo.“ David, který před chvílí sehrál postavu Krista, ho šťouchl do ramene: „Já vím! Byl bys tady s náma!“ A všichni vyprskli smíchy.

P. René-Luc na Katolické charismatické konferenci v Brně v roce 2014

Foto: Vlt. Kobza

Na ty, na které by si nikdo jiný nevsadil, sází Bůh. A vyhrává!

Pravděpodobnost téměř nulová? A přece se to stalo!

Ve své knize, která nese výmluvný název *Vychoval mě gangster*, vzpomíná otec René-Luc na jednu ze svých prvních mší svatých po kněžském svěcení v červnu 1994:

„Následující neděli jsem si přál sloužit mši v kostele v Saintes-Maries-de-la-Mer, sedmadvacet let po svém křtu. Kněz, který mě tehdy křtil, je také přítomný, protože ve městě tráví svůj důchod. Velmi dobře si vzpomíná, v jaké situaci byla tehdy má matka. Kdyby si měl vsadit, které ze všech dětí, co kdy křtil, se stane knězem, nevím, jestli by ho napadlo sázet zrovna na mě...“

Naštěstí na ty, na které by si nikdo jiný nevsadil, sází Bůh. A vyhrává!

„Otec neznámý“

Při křtu dostal jméno po kmotrovi Reném a kmotře Lucii: René-Luc. Další náboženská výchova ze strany maminky se rovnala nule. Naučila ho zpívat *Zdravas Maria*, nic víc... Až teprve po mnoha letech zjistil, že „ta písnička“ je modlitbou.

Svatý Jan Maria Vianney kdysi řekl – a může se to týkat i nás: „Ne všichni svatí dobře začali, ale všichni dobře skončili.“ Ani René-Luc nezačal příliš slibně. Na jeho životním příběhu je ale vidět, že ani horší „startovní podmínky“ nemusí nutně předurčit celý náš další život.

René-Luc měl čtyři sourozence: ale dva starší bratři měli jiného otce. Bolestně nesl, když ve škole i jinde musel vždycky uvádět „otec neznámý“. Okolí se sice domnívalo, že má alespoň stejného otce

Maminka ho naučila zpívat Zdravas Maria, nic víc... Až teprve po letech zjistil, že „ta písnička“ je modlitbou.

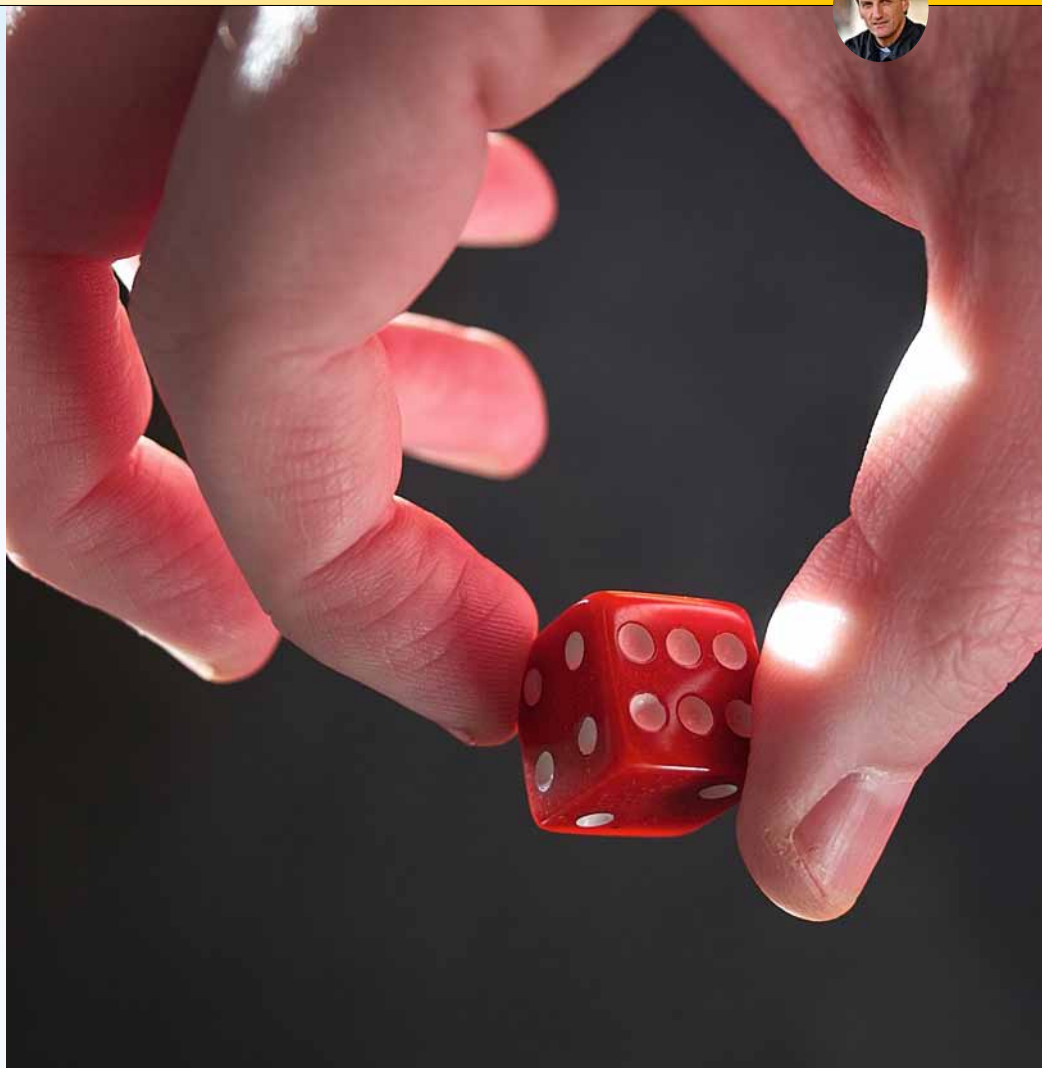

Foto: Flickr, Neil Tackaberry (CC BY-ND 2.0)

jako jeho dvě mladší sestry – později zjistil, že ani to není pravda.

Těstoviny pro psa

Milující máma se s dětmi protloukala, jak jen mohla. René-Luc vzpomíná na vzácné chvíle, kdy maminka přijela s autem plným jídla: „To pak máme oslavu! Rychle utíkáme vynosit věci z auta. Dokonce se dostane i na našeho psa Takirou, je mu přidělen velký pytel psích těstovin značky Canigou. (...) Radostně tedy vykládáme auto. Ale v hloubi duše dobře víme, že tato radost dlouho nepotrvá. V chudých rodinách často rodiče nakoupí hromadu věcí ve chvíli, kdy už nemají skoro žádné peníze. Je to takový poslední protest proti chudobě. Příští týden už skutečně nemáme co jíst a spížka je bezútešně prázdná. (...) Maminka nám uvaří všechno, co zbývá, tedy nic moc. Dostane se i na psí těstoviny Canigou. To je ale divná chuť! Nicméně musíme uznat, že jíst se to dá. Když má člověk hlad, není moc vybíravý.“

Místo srdce žaludek?

Není divu, že se občas musí stěhovat. Ale vždy jsou rádi, že mohou zůstat spolu.

Potom přišlo to, čeho se matka už delší dobu obávala. Sociální pracovnice ji přinutila dát všech pět dětí do dětského domova: „Pro děti to bude přece lepší, ale spon se každý den dosyta najedí.“

Rozhodnutí sociální pracovnice hodnotí po letech René-Luc takto: „To je pravda, milá paní, v žaludku už nám sice nekručí, zato naše srdce začalo bolet. Když máme jen maminku, aby zasytila náš hlad po něžnosti, proč nás vystavujete nebezpečí, že se budeme trápit hladem po lásce? Co je důležitější? Některé sociální pracovnice to chápou, ale ta, co nás poslala do dětského domova, musela mít místo srdce žaludek.“

O víkendech je maminka často navštěvuje. Většinou přijíždí stopem. Jsou to světlé okamžiky, ale o to bolestnější je ▶

Bolestně nesl, když ve škole musel uvádět „otec neznámý“.

Foto: Flickr, charamelody (CC BY-NC 2.0)

V chudých rodinách často rodiče nakoupí hromadu věcí ve chvíli, kdy už nemají skoro žádné peníze. Je to takový poslední protest proti chudobě.

vždycky loučení. Máma se snaží, aby si je mohla opět co nejdřív vzít k sobě. Zanedlouho se uvolní část jejího dědictví. Spravuje nyní hotel s restaurací v městečku na úpatí hory Lozère.

Zločinec v rodině – na místě otce

Idylka však netrvá příliš dlouho – jen do požáru hotelu, který zmařil všechny slibné plány. Štěstí, že všech šest vyvázlo živých.

Po nelehkém období, které se mamince s dětmi podařilo přečkat díky pomoci přátel, přichází změna – další mamincino milostné dobrodružství. V srpnu 1976 se jí začne věnovat jakýsi zákazník v restauraci, kde pracuje. Chlapík se jmenuje Martial. Matka se „občerstvuje jeho láskou“. Ve své knize *Vychoval mě gangster* na to René-Luc vzpomíná: „Během několika dní se nám změnil život. Stěhuje se s tímto mužem do malé vesničky v pohorí Cevenny... (...) Je to poprvé, co vidím svoji matku s někým žít.“ Pro desetiletého chlapce je tento člověk prvním mužem, který vstupuje do jeho života.

Ochočování

Martial věděl, jak si malého Lulu – tak doma René-Lucovi říkali – získat: „K narozeninám mi v autě přivezl štěně, čistokrevného boxera. Bere pejska do rukou, podává mi ho a povídá: ‚Tu máš, Lulu, ten je pro tebe. Jmenuje se Sultán.‘ Jeho dárek mě vezme za srdce o to víc, že Sultán si hned dobře rozumí s naším starým Takirou. Martial mě učí, jak si ho ochočit a jak ho vycvičit. A tak si vlastně ochočí i mě, až mi jednoho dne navrhne: ‚Lulu, jestli chceš, dám ti své příjmení.‘

Své příjmení! Chce mi dát své příjmení! Už bych nikam nemusel psát ‚otec neznámý‘. Toho dne ve mně zažehl plamínek naděje.“

Naštěstí v tomto případě zůstalo jen u slov a prázdného slibu...

Začátky vypadají pěkně...

Na začátku pochybných vztahů většinou vypadá všechno dost ideálně a podobně tomu bylo i v tomto případě. Matka nějakou dobu vůbec netušila, čím se Martial živí. O to bolestněji však vycházela najevo pravda. Během dne Martial téměř

nevystřčil nos z domu, a co asi podnikal v noci...? Nastěhovala si do bytu zločince.

Tajemství

Několik dní před začátkem nového školního roku si maminka bere René-Luca stranou a povídá:

„Lulu, to, co ti teď řeknu, je moc důležité, přísahaj, že to nikomu neprozradíš.“

„Ale proč?“

„Je to moc důležité, musíš přísahat, že o tom nikdy s nikým nepromluvíš!“

„Tak dobře, přísahám.“

„No, týká se to Martiala. Ve škole, kam teď budeš chodit, nesmíš nikdy ani vyslovit jeho příjmení. Slyšíš? Nikdy. Když o něm budeš mluvit, budeš vždy používat jen jeho křestní jméno, rozumíš?“

„Moc ne.“

„Poslyš, Martial se do něčeho namočil, hledá ho policie...“

René-Luc po letech vzpomíná na ten divný začátek školního roku: „Martial ví, že jsem byl o všem informován. Nedává si přede mnou tolik pozor. Všimnu si, že u sebe nosí bouchačku, vždycky zastrčenou za pásek na zádech...“

Aby mohlo začít nové, musí se rozpadnout staré...

„Slyším rány a křik. Hádky jsou pořád víc brutálnější a nesnesitelnější. Začínám nenávidět toho muže, který týrá mou matku. Říkám si, že matka ho taky musí nenávidět. Ale když bouře pomine, najdu je v kuchyni, jak klidně sedí a popíjejí kávu, jako by se nic nestalo. Pochopím, že máma už není sama sebou. Podmanil si ji,“ vzpomíná René-Luc.

A vše se jen stupňuje. Když máma jednou po silné hádce musí kvůli zranění nožem vyhledat nemocniční ošetření, svěřuje se synovi s tajným plánem: „Utečeme od něj!“

Útěk se zdařil a o několik dnů později je Martial při běžné silniční kontrole zatčen. Zdá se, že se vše uklidní. Maminka ale i po tom všem, co se stalo, chodí s René-Lucem navštěvovat Martiala do vězení...

Dorůstající chlapci se baví po svém. Vesnické party, bitky, krádeže... René-Luc na to vzpomíná: „Moje nadšení z krádeží vyprchalo ten den, co zatkl mého bratra: rvačka s ochrankou, policajti, vyšetřovna, noc za mřížemi..., prostě totálka! A krádeň nás dočista přešlo.“

„Máš tátu!“

Koncem března 1979 máma svěřuje synovi další tajemství: „Nemáš stejného otce jako

Nadšení z krádeží vyprchalo ten den, co zatkli mého bratra: rvačka s ochrankou, policajti, vyšetřovna, noc za mřížemi..., prostě totálka!

tvé sestry. Chci ti všechno vysvětlit. Tvůj otec je Němec, jmenuje se Günter.“

Tato informace vnesla do jeho života nové světlo: „Můj otec mě tedy jednoduše a dočista neopustil, jak jsem si vždy myslel. Rozešel se s mou matkou, ale v té době ještě netušil, že existuju... Jestliže jsem ho nikdy nepoznal, bylo to vinou nešťastného sledu událostí. Vlastně za to nemohl... Jak ho znovu najdu?“

Vězení mění, ale ne k lepšímu

V květnu 1979 se Martial vrátil z vězení. Rene-Luc vzpomíná: „Pobyt v base z něj udělal většího mrzouta. Je také vulgár-

Nicky Cruz, bývalý vůdce gangu Mau Maus

Foto: Flickr, RevTimMedia (CC BY-ND 2.0)

nější, nadává našim sousedům a to, čeho jsem se obával, se taky brzy dostaví: násilnické scény s naší matkou začínají nanovo. Doufali jsme, že se ve vězení změní. Ano, změnil se, ale ne k lepšímu.“

A znovu pryč od Martiala – máma dává děti do dětského domova a sama se stěhuje na bezpečné místo. Další setkání nedopadne dobře – matka má zlomená žebra... Vše hlásí policii.

Noční výstřel

Jednoho listopadového večera zvoní Martial opět u dveří. Matka za ním vychází, krátce s ním promluví. Nechává jej stát venku a zavírá za sebou dveře.

René-Luc vzpomíná: „Náhle do noci zaznívá pronikavý výstřel. Stojíme jako zkoprnělí... Matka se z policejní stanice vrací až nad ránem. Čekám na ni. Chci hned vědět: ‚Tak co?‘ Chvilí otálí s odpovědí. Ví, že mě s Martialem pojí zvláštní pouto. I když nám způsobil mnoho utr-

pení, byl jediným mužem, který se ke mně kdy choval otcovsky.

„Martial je mrtvý. Zemřel v sanitce...“

Jsem smutný. Musím ale přiznat, že v nitru pociťuji úlevu. Už nebude žádné bití, panický strach, úteků ani cesty do nemocnice.“

Krvavá skvrna na chodníku, na místě, kde Martial spáchal sebevraždu, nejde zcela vyčistit. Tím je tragická událost toho večera stále na očích. A tak nastává další stěhování – pryč od toho místa, kde se to stalo...

Pozvání na setkání s bývalým vůdcem gangu

Krátce před jeho čtrnáctými narozeninami se matka seznamuje s Marií-Dominique, věřící ženou, která sehraje důležitou roli v obrácení René-Luca. Právě díky ní René-Luc přijímá pozvání na evangelizační setkání s Nicky Cruzem – mužem, který byl před svým obrácením obá-

Začal jsem se modlit: „Ježíši, změnil jsi život Nickyho Cruze. Chci tě pozvat. Otvírám ti své srdce. Chci také začít žít jiný život!“

Způsobil nám mnoho utrpení, ale byl jediným mužem, který se ke mně kdy choval otcovsky.

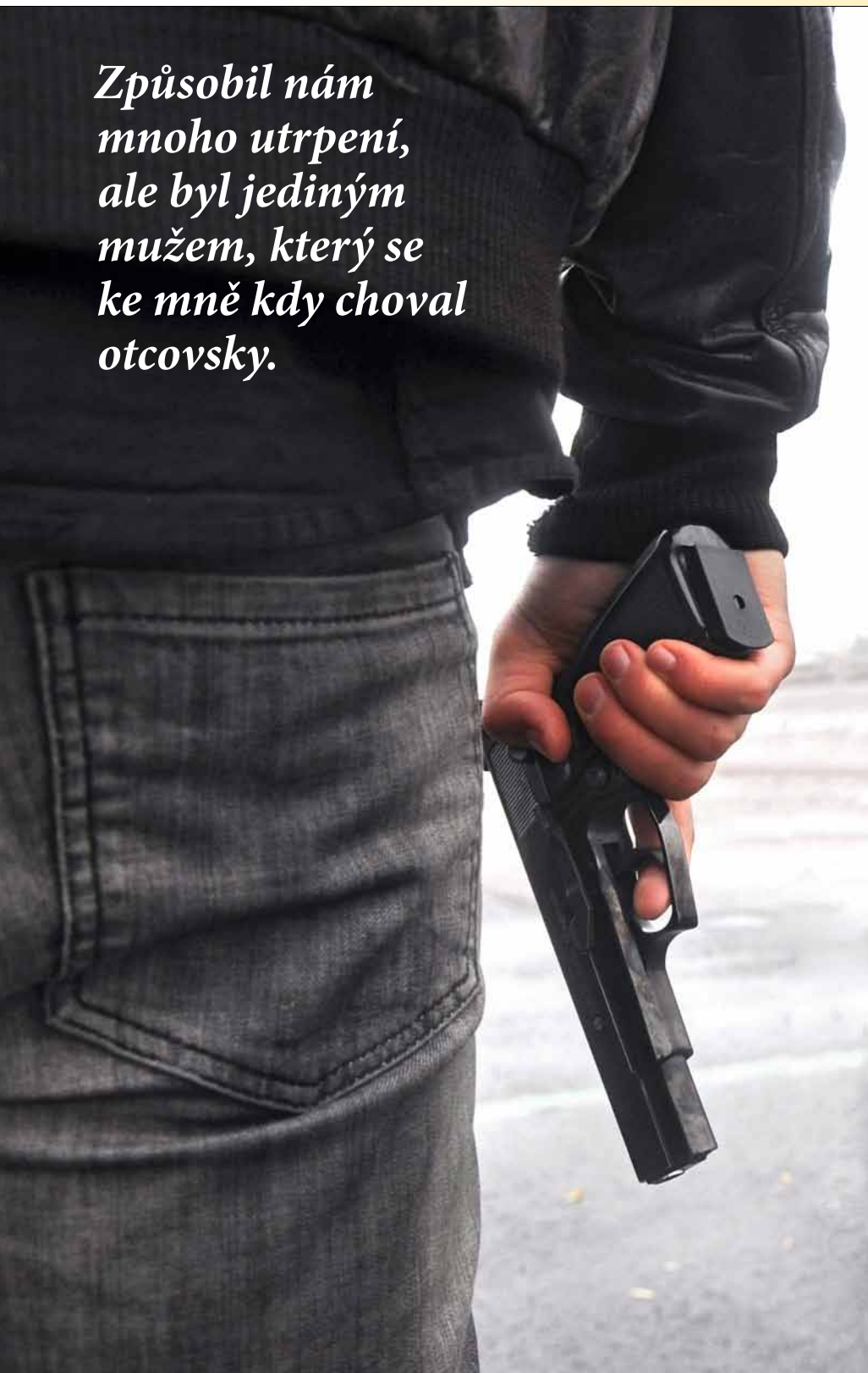

Foto: Pixabay, kettu (CC0)

obrácení přijde až později, začínají si být opět blízcí.

Další důležitou zkušenost s vírou zažívá René-Luc při své návštěvě Lurd. V prvních letech po obrácení má štěstí, že má duchovní doprovázení. Říká: „Marie-Dominique stále pečlivě bdí nad mým duchovním vývojem. Po svém obrácení jsem se přece jen nestal andělem, ani zdaleka ne.“

A teprve později René-Luc doceneňuje, že i jeho kmotra Lucie – pokřtěn byl jako dítě a po kmotře dostal druhou polovinu svého křestního jména – ho příležitostně navštěvuje a že se za něj celou dobu stále modlí... I modlitby křestní kmotry zřejmě nakonec přispěly k jeho tak nečekanému obrácení a později i k objevení kněžského povolání.

Předává víru – jeho vlastní víra tím roste

Následuje další pozvolný vývoj, další setkání a zkušenosti víry a pak stále větší jistota – volá mě Pán. Z mladíka, který neměl dobré začátky, se stává muž nadšený pro Ježíše Krista. Náš život se nerozhoduje na začátku, ale v celém jeho průběhu. A klíčový bude jednou jeho konec.

Pomáhá Danielu Angeovi (francouzský katolický kněz, který založil hnutí Jeunesse-Lumière čili Mládi-Světlo s myšlenkou, kterou často opakoval svatý otec Jan Pavel II.: „Prvními apoštoly mladých jsou mladí,“ – pozn. red.). V únoru 1981 odjíždí s otcem Danielem na riskantní týdenní misijní cestu, aby povzbudili křesťany sužované válkou v Libanonu. Zakládá jednu z prvních křesťanských rockových kapel ve Francii, koná s ní úspěšná evangelizační turné... Předává víru a jeho vlastní víra se tím upevňuje a roste.

A pak? Vše opouští a nastupuje do semináře a směřuje ke kněžství. Knězem je rád a velmi si váží, že jím může být. Díky své minulosti je schopen mnohé

vaným vůdcem jednoho z gangů v New Yorku.

Jde tam a nic zvláštního od toho nečeká. Ale pak se to stalo: „Nechápu přesně, co se děje, ale tomu muži důvěřuji. Když mluvil o svém životě, několikrát jsem cítil, jak se dotýká mého vlastního příběhu... Stále se zpívá, všichni kolem mě se modlí. Začínám se tedy také modlit potichu: ‚Ježíši, změnil jsi život Nickyho Cruze. Chci tě pozvat. Otvírám ti své

srdce. Chci také začít žít jiný život.‘ Oči se mi pomalu zaplavují slzami... (...) Vždy si budu pamatovat tento okamžik něžnosti, toto první citelné setkání s Duchem Svatým v mém životě.“

Duchovní doprovázení a modlitby křestní kmotry

K radostnému údivu matky a její kamarádky se René-Luc začíná intenzivně zajímat o náboženství. I když matčino

I modlitby křestní kmotry zřejmě nakonec přispěly k jeho tak nečekanému obrácení.

ŽLOUTENKA TYPU V

Pokud je naše víra zdravá, vyzáruje z nás, předává se. Pokud se jí nedaří dobře, uzavírá se do sebe.

Všichni známe žloutenku typu A, B i C. Zdá se, že existuje ještě také žloutenka typu V, krize víry!

Příznaky jsou viditelné: bledá kůže, smutný výraz v obličeji, celková skleslost, rutinní víra... Příliš mnoho křesťanů trpí touto žloutenkou typu V! Je tedy potřeba, abychom se přičinili a znovu našli své duchovní zdraví. A tady se nic nevyrovná účasti na misiích, protože nikdy nebudeme dost opakovat, že „víra zesílí předáváním“ (Jan Pavel II.: *Redemptoris missio*, čl. 2).

A když se křesťané vydávají naproti ostatním lidem, když se odváží přeskočit tuto pomyslnou zeď, uvědomí si, že ve většině případů se u lidí setkají s očekáváním. Je mnoho těch, kteří touží po tom, aby jim někdo řekl o Bohu! A co se týče těch, kteří nemají zájem, nenutíme je, modlíme se za ně!

P. René-Luc (z knihy „Vychoval mě gangster“, Karmelitánské nakladatelství, 2013)

Foto: Pixabay, SolGar (CC)

Je mnoho těch, kteří touží, aby jim někdo řekl o Bohu!

A co se týče těch, kteří nemají zájem, nenutíme je, modlíme se za ně!

nejen pochopit, ale také jim pomoci. Ve skutečnosti všechno to, co prožil, se nyní hodí – včetně toho záporného...

Setkání s tátou

A přece ještě jedna událost stojí za zmínku. Bylo to 25. května 1985 ve 14 hodin. Setkává se se svým skutečným otcem – Günterem. Dovídá se některé střípky, které chyběly do mozaiky pohledu na tohoto neznámého, ale zároveň tak blízkého člověka: roky měl kvůli své legionářské minulosti problémy s alkoholem – proto rozchod s mámou, proto se víc nehlásil... Po různých léčení ▷

P. René-Luc pořádá pro mladé lidi výpravu do Izraele s pobytem v sinajské poušti

Foto: P. René-Luc

P. René-Luc s papežem Františkem při audienci na náměstí sv. Petra ve Vatikánu v dubnu 2015

Tento příběh má ještě jeden významný rozměr: důležitost otce.

je díky své ženě v pořádku. Setkání je uzdravující pro oba. Zůstávají spolu ve spojení i nadále.

Celý tento příběh má ještě jeden významný rozměr: důležitost otce.

Kdo je tady otec?

A na jednu událost vzpomíná v souvislosti s tátou opravdu rád:

„Otec mi dal 22. dubna roku 2003 k třicátým sedmým narozeninám mimořádný dárek. Šli jsme na radnici města Castres, abychom provedli administrativní úkon přiznání otcovství...“

Ještě teď vidím výraz té hodné paní za přepážkou, když mě uviděla, jak přicházím s kolárkem a hlásím: „Jsem tu kvůli uznání dítěte.“

Otázka znuřeným hlasem: „Vy jste otec?“

„Otec René-Luc.“

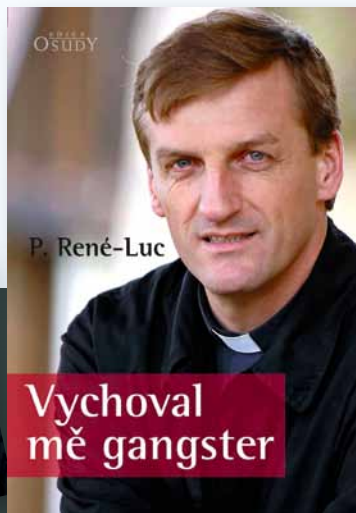
„Já se neptám na vaše jméno, ptám se, jestli jste tím otcem, který chce uznat dítě.“

Až v tomto okamžiku si uvědomuji... S pobaveným výrazem se podívám na Güntera: „Ne, to zmiňované dítě jsem já. Tady tento pán je otec.“

Můj otec se rozesměje na celé kolo. Ušetří mi pořádné plácnutí do zad a vykřikne: „Jo, ale stejně, ty seš můj »otec«.“

P. Marek Dunda (podle knihy Reného-Luca „Vychoval mě gangster“; Karmelitánské nakladatelství, 2013, možno objednat jako knihu i audioknihu na www.ikarmel.cz) ■

Obálka knihy P. René-Luca (v češtině vyšla i jako audiokniha)

Mnohokrát jsme slyšeli, že je třeba svědčit o víře svým životem. Řada rodičů a prarodičů to tak dělá. Upřímně se snažíme svědčit svým životem i mezi svými přáteli, ve škole, v zaměstnání. Modlíme se za druhé. Ale něco důležitého tomu stále chybí...

Často bývám požádán, abych přijel někam promluvit o misi jako úkolu každého pokřtěného. Je to téma, které v dnešní době zajímá čím dál více křesťanů. Dlouho jsme evangelizaci chápali v tom smyslu, že máme být jako kvásek v těstě. To je jistě to hlavní.

Ale pokud je pravda, že je lepší svědčit svým životem než svými slovy, tak nám to zajisté nebrání v tom, abychom byli svědky své víry i otevřeně. Jinak hrozí, že kvas křesťanů zůstane tak skrytý, že těsto nakonec nenakyne. Skutečně můžeme říct, že víra se dostává stále víc do sféry soukromí. Sotva se ještě odvážíme nosit na sobě nějaký náboženský symbol nebo se na veřejnosti pokřizovat. A když se naskytne situace, kdy bychom mohli promluvit, otevřeně svědčit o své víře, cítíme se zablokovaní, máme strach, že naše jednání budou považovat za proselytismus, že nebudeme respektovat svobodu toho druhého... Přitom mluvení o víře nijak neomezuje svobodu toho druhého, protože když křesťan sdílí svou víru, tak ji nabízí, nevnucuje... – „zastavuje se před svatyní svědomí“ –, jak říká Jan Pavel II. (*Redemptoris missio*, čl. 39).

Svědčit životem, ale i slovem!

Pokud jsem přesvědčen, že když se člověk otevře své duchovní dimenzi, stává se více člověkem, tak nebudu váhat mluvit s ním o Bohu, protože mu tím prokazuji službu.

Foto: Flickr, notfrancois (CC BY 2.0)

Tři důvody proč nabídnout svou víru

Proč tedy víru nabízet? Proč si ji zkrátka neprožíváme každý sám ve svém koutku? Nebylo by to tím nejlepším způsobem, jak druhé respektovat?

- První odpověď na tuto otázku se týká Ježíše, on sám nás požádal, abychom se stali jeho svědky!
- Druhá odpověď se týká toho, kdo mě poslouchá. Pokud jsem přesvědčen, že když se člověk otevře své duchovní dimenzi, stává se více člověkem, nachází celou svou důstojnost, tak nebudu váhat mluvit s ním o Bohu, protože mu tím prokazuji službu.
- Třetí odpověď se týká toho, kdo mluví. Jan Pavel II. říká, že misie je otázkou víry, „je správným ukazatelem naší víry v Krista“ (*Redemptoris missio*, čl. 11). Pokud je naše víra zdravá, vyzařuje z nás, předává se. Pokud se jí nedaří dobře, uzavírá se do sebe. (Viz rámeček s textem *Žloutenka typu V* na str. 11.)

P. René-Luc (z knihy „Vychoval mě gangster“, Karmelitánské nakladatelství, 2013; titulky redakce) ■

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká encyklika Jana Pavla II. *Redemptoris missio* (O stále platnosti misijního poslání)

Počet těch, kteří Krista neznají a nepatří k církvi, stále roste; od konce koncilu se skoro zdvojnásobil (je to dáno zejména celkovým přírůstkem obyvatel planety – pozn. redakce). Tento nesmírný počet lidí je milován Otcem, který pro ně poslal svého Syna; naléhavost misíí v jejich prospěch je tedy jasná. (čl. 3)

Ti, kteří jsou včlenění do katolické církve, mohou se cítit privilegováni, avšak právě proto jsou ještě více povinni svědčit o víře a o křesťanském životě jako o službě bratřím a jako o odpovědi, kterou jsou dlužni Bohu; necht' si uvědomí, „že si své vynikající postavení nezískali vlastní zásluhou, ale obdrželi je zvláštní Kristovou milostí; jestliže jejich myš-

lení, mluva a jednání neodpovídá této milosti, čeká je místo spásy přísný soud“ (čl. 11, v uvozkách je citace dokumentu II. vatikánského koncilu *Lumen gentium*, čl. 14)

Srov. text encykliky on-line na www.kebrle.cz/katdocs/RedemptorisMissio.htm

Z nauky Církve¹⁾

Bůh chce i za předpokladu pádu do hříchu a dědičného hříchu upravit a upřímně spásu všech lidí.^[Sent. fidei prox.]

Bůh dává všem spravedlivým dostatečnou milost k zachování božských příkazů.^[De fidei]

Bůh dává všem věřícím hříšníkům dostatečnou milost k obrácení.^[Sent. comm.]

Bůh dává všem nevěřícím bez vlastní viny dostatečnou milost k dosažení věčné spásy.^[Sent. cert.]

Srov. *Dogmatika. Olomouc; Matice cyrilometodějská, 1994.*

¹⁾ Dogmata jsou mimořádným projevem učitelského úřadu Církve zpravidla v oblastech, u kterých došlo v minulosti ke sporům. Vyhlášená dogmata se vzájemně doplňují, proto není možné některé z nich ignorovat. Zde uvedená dogmata nevyjadřují celou nauku Církve k danému tématu, ale pouze zdůrazňují některé oblasti. Uvádíme stručné formulace, které je třeba chápat v kontextu, v jakém byla dogmata vyhlášena, a v souvislosti s dalším učením Církve.

Poznámka: **De fide** – pravda víry; **Sent. cert.** – logický závěr vyvozený z pravdy víry; **Sent. comm.** – všeobecně rozšířené mínění teologů; **Sent. fidei prox.** – pravda považovaná za zjevenou Bohem, kterou však Církev definitivním způsobem neprohlásila za pravdu víry.

Foto: Pavels, křinil v (CCO)

Rozhovor může zasít semínka, která jednou vyklíčí...

P. René-Luc, autor autobiografické knihy „Vychoval mě gangster“ (viz předcházející články), vypráví:

Krátce po svých dvacátých narozeninách vstupuji do prvního ročníku filozofie v semináři ve městě Rennes. Jsem šťastný, že jsem už vykonal první konkrétní kroky na své cestě ke kněžství, a nenechám si ujít žádnou příležitost, abych o tom kolem sebe nevydával svědectví. Na prázdniny jezdí bohoslovci většinou domů za rodinou. Jedu tedy vlakem, abych navštívil svou matku na jihu Francie. Usadím se v prázdném kupé, po chvíli vstupuje mladá studentka.

Je krásná. Sedá si naproti mně. Jemně se pousměje. Vlak se rozjíždí. Mladá dívka se cítí uvolněná. Má chuť si povídat. Začíná rozhovor. Povídám si se Sophií o všem a o ničem. Smějeme se. Nemůže vědět, že jsem bohoslovec. V duchu si říkám, že by bylo dobré, kdybych s ní promluvil o Ježíšovi. Ptám se:

„Co vlastně studuješ?“
 „Práva.“
 A teď se u toho tématu zastavíme na dobrou čtvrthodinku. Potom, když už je téma vyčerpáné, mi klade nevyhnutelnou otázku:
 „A co ty? Taky studuješ?“
 „Jo. A hádej co.“
 „Ekonomii?“
 Zamítavě vrtím hlavou.
 „Neříkej, že děláš taky práva?“
 „Ne, ne.“
 Vyjmenuje snad všechno... Snažím se ji trochu navést, ale nepříjde na to.
 „No tak, už mi to řekni!“
 „Bohoslovec.“
 „Můžeš to zopakovat?“
 „Jsem bohoslovec. Studuju, abych se

mohl stát knězem.“
 „Neeeeeee!“
 „Ale anooooo.“
 „To snad není možnýyyy!“
 „Řekni, Sophie, ty nevěříš v Boha?“
 Načínáme téma náboženství. Vyprávím jí svůj příběh a jak jsem se poprvé setkal s Bohem díky Nickymu Cruzovi (bývalý vůdce jednoho z gangů v New Yorku, svůj příběh a obrácení popsal ve světoznámé knize *Utíkej, malý, utíkej*; kniha vyšla i v češtině – pozn. red.). Pozorně poslouchá, je trochu v rozpacích. Když skončím, povídá:
 „Myslím, že jsi měl tak nešťastné dětství, že ses potřeboval něčeho zachytit.“
 „Aha? Tak ty si myslíš, že lidé věří v Boha, aby zapomněli na své problémy?“

„Ke každému, kdo se ke mně přizná před lidmi, i já se přiznám před svým Otcem v nebi.“

Ježíš Kristus (Mt 10,32)

„Ano. Proč ne?“

„Ale jak tedy vysvětlíš, že někteří lidé v Boha věří, aniž by kdy měli nějaké větší problémy? Mnoho francouzských věřících rodin žije spíše v prostředí typu ‚život je jako dlouhá klidná řeka‘. Bůh je středem jejich života, ale nemá to nic společného s útekem před utrpením.“

„Nevím. Prostě věří ze zvyku, podle tradice.“

„Možná, ale alespoň musíš připustit, že nejde klást zjednodušující rovnítko mezi ‚věřit v Boha‘ a ‚mít za sebou těžkou minulost‘. Rád s tebou souhlasím, že utrpení může pomoci našemu srdci, aby se otevřelo duchovnímu rozměru, a myslím, že u mě tomu tak bylo. Když Bůh klepe na dveře srdce, asi mu snáze otevřeme, když rány, které nám uštědřilo beranidlo života, už několik zámek vyrazily. Ale platí to i naopak: utrpení může také mnoho srdcí zatvrdit. Proto hodně lidí říká: ‚Jestli nějaký Bůh existuje, jak

to jen mohl dopustit? Už o něm nikdy nechci slyšet...‘ A potom ještě poslední případ: existují lidé, kteří jsou na této zemi tak spokojení, že nechápou, jak se jich otázka víry v Boha dotýká. Možná je lepší vyhnout se unáhleným závěrům, co se týče duchovních zkušeností...“

„Dobře, ale vysvětlí mi jednu věc. Proč se nemůžeš oženit, když se chceš stát knězem? Tomu fakt nerozumím!“

„Nic si z toho nedělej, to je úplně normální. Ježíš sám řekl, že je normální, když tomu nebudeš rozumět!“

„Děláš si legraci?“ ptá se mě udiveně.

„Ne, je to pravda. Podívej!“

Vytáhnu z kapsy Nový zákon a sedám si vedle ní. Hledám devatenáctou kapitolu Matoušova evangelia a prstem ukazují dvanáctý verš.

„Vidíš, tady se to píše! Ježíš říká: ‚Někteří nežijí v manželství, protože se ho zřekli pro království nebeské.‘ Ale originální je hlavně to, co říká těsně předtím,

když varuje: ‚Ne všichni pochopí to slovo, jen ti, kterým je to dáno.‘ A vzápětí ještě dodává: ‚Kdo to můžeš pochopit, pochop!‘ Mnoho lidí, dokonce mezi dobrými křesťany, nemá pro kněžský celibát pochopení. Nic si z toho teda nedělej, když tomu nerozumíš...“

„Na jednu stranu mě to uklidňuje,“ pokračuje, „ale na druhou stranu bych tomu stejně chtěla přijít na kloub. Protestantští pastoři jsou přece ženatí, ne?“

„Nejenom pastoři. Ve východní církvi je běžné, že ženatí jsou i katoličtí kněží. Například řeckokatolíci nebo třeba maronité. S těmi jsem se setkal při cestě do Libanonu. Jsou věrní Římu a zároveň ženatí.“

„Kdyby sis mohl vybrat ty, co bys udělal?“

„Zůstal bych svobodný.“

Sophie se na mě už nedívá. Zamyšleně hledí z okna. Pak se na mě znovu obrátí a pokračuje s přimhouřenými očima: ▷

P. Jan Rajlich OP se již několik desetiletí prakticky věnuje evangelizaci v nevěřícím prostředí. Říká, že při rozhovorech o víře, při evangelizaci je třeba jakoby sledovat pomyslný „semafor“.

SEMAFOR

Začneme několika slovy a sledujeme reakci toho druhého (může jít o někoho, kdo je vzdálený víře v našem blízkém okolí, nebo o někoho úplně cizího – toto pravidlo „semaforu“ platí v obou případech). Když projeví zájem, je to zelená – „jedeme dál“. Ve chvíli, kdy vidíme odmítavou reakci, je to červená. V tu chvíli nemá význam „jet dál“ – to by skončilo jen havárií, která postup k cíli rozhodně neurychlí – tak jako to nedopadne dobře, když jedeme s autem na červenou... Ale je třeba počkat, až za nějakou dobu opět blikne zelená. Ani na žádném semaforu červená nesvítlí věčně...

Otec Jan ještě předesílá: všechno ale začíná modlitbou. To je důležitá věc, kterou je třeba pochopit: Bůh je ten, který realizoval dílo spásy a který ho chce dál šířit mezi lidmi. Nemůžeme jednat „jen za sebe“. Musíme prosit, abychom byli Bohem posláni: „Zde jsem, Pane, pošli mě!“ (srov. Iz 6,8) Další důležitá věc je prosba o Ducha Svatého. Od těchto dvou věcí začíná všechno.

Připravil P. Pavel Zahradníček ■

Kompletní nahrávku P. Jan Rajlich OP „Nová evangelizace. Proč a hlavně jak evangelizovat?“ si můžete poslechnout na tv-mis.cz/titul.php?id=625 – od 28. minuty obsahuje praktický návod „Jak evangelizovat“)

„Když Bůh klepe na dveře srdce, asi mu snáze otevřeme, když rány, které nám uštědřilo beranidlo života, už několik zámků vyrazily.“
P. René-Luc

A pravda vás osvobodí
 související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Jak je utvořen Boží lid?

V církvi jsou z Božího ustanovení *posvěcení služebníci*, kteří přijali svátost svěcení a tvoří církevní hierarchii. Ostatní se nazývají *laici*. Z obou skupin pak pocházejí věřící, kteří se zvláštním způsobem *zasvěcují* Bohu slibou evangelijních rad: čistoty, chudoby a poslušnosti.

Je od příjemce svátosti kněžství požadován celibát?

Celibát je vždy požadován pro biskupské svěcení. Pro kněžské svěcení jsou v latinské církvi obvykle vybíráni věřící muži, kteří jsou svobodní a mají úmysl zachovávat celibát „pro nebeské království“ (Mt 19,12); ve východních církvích není dovoleno se ženit po přijetí svěcení. Trvalými jáhny se mohou stát také ženatí muži.

Srov. Kompendium Katechismu katolické církve. Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2006.

Pousměje se. Pousměji se. Usmíváme se oba. Vlak přijíždí na nádraží. Ona vystupuje. Pomáhám jí s kufrem. Podávám jí ruku na rozloučenou. Přijímá ji, chvíli váhá a pak mě pokradmu zlehka políbí na tvář (ve Francii patří polibek na tvář k pozdravu mezi přáteli – pozn. red.).

„Ahoj!“

„Ahoj, Sophie. Ať tě Bůh provází!“

P. René-Luc (z knihy „Vychoval mě gangster“, Karmelitánské nakladatelství, 2013; zkráceno, perex a titulek redakce) ■

„A kdo ti může zaručit, že se nezamiluješ?“

„Tak tuhle otázku jsem přesně čekal. Vysvětlím ti to na dvou rozdílných situacích. Je potřeba umět rozlišovat mezi přitažlivostí a láskou. Už jsi někdy byla zamilovaná, ne?“

„Že se ptáš!“

„No tak všechna tvá zamilování jistě začala pouhou přitažlivostí. Potom jsi nechala tuto přitažlivost prerůst v zamilovanost. Tvá otázka by tedy spíš měla znít: ‚Jak víš, jestli tě nebude přitahovat nějaká dívka?‘ Potom bych ti bez váhání odpověděl: ‚Jistě, že mě určitý typ dívek může přitahovat. A myslím, že je to docela normální!‘ Ale to platí pro kněze stejně jako pro ženaté muže.“

„Ať už jsme ženatí, nebo kněží, všichni musíme umět nakládat s přitažlivostí tak, abychom ctili svůj prvotní závazek, ten, který jsme se rozhodli proměnit ve smlouvu lásky na celý život!“

P. René-Luc

„???“

„Muž, který je velmi zamilovaný do své ženy, klidně i pár dní po svatbě, během líbánek, může zjistit, že mu není lhostejná krása té a té letušky, například. A porušuje tak snad své závazky? Ale kdyby se rozhodl tu ženu kontaktovat, zavolat jí, znovu se s ní setkat..., přitažlivost by se mohla změnit v zamilovanost. Mohl by znevážit, nebo dokonce zničit své manželství! Ale je mi líto takového muže, který žije podle diktátu přitažlivosti! Ať už jsme ženatí, nebo kněží, všichni musíme umět nakládat s přitažlivostí tak, abychom ctili svůj prvotní závazek, ten, který jsme se rozhodli proměnit ve smlouvu lásky na celý život! Zkrátka a jednoduše.“

„S tebou všechno vypadá tak prostě...“

Střípky z „Hlásání evangelia“

„Hlásání evangelia“ (latinsky „Evangelii nuntiandi“) je název apoštolské exhortace papeže Pavla VI. z roku 1975. Začíná slovy: „Hlásání evangelia lidem naší doby, kteří jsou plni nadějí, ale často i zkoušeni strachem a úzkostí, je beze vsí pochyby službou prokazovanou nejen křesťanskému společenství, ale i celému lidstvu.“

Svědectví vlastního života

Radostnou zvěst je nutno hlásat zejména svědectvím vlastního života. Jak se to má dělat? Křesťan nebo skupina křesťanů se snaží chápat druhé lidi, v jejichž společenství žijí, vlídně s nimi jednají, zajímají se o jejich život a osudy a usilují spolu s nimi o všechno, co je šlechetné a dobré. Kromě toho z nich vyzařuje prostým a nevtrápným způsobem jejich víra v hodnoty, jež přesahují jiné běžné hodnoty, a zároveň i naděje v něco, co není viditelné a co si lidé neodvažují ani představit. Takovýmto svědectvím beze slov titi křesťané vyvolávají v srdcích těch, kdo je pozorují, některé neodbytné otázky, jako např.: Proč jsou takoví, proč žijí právě takto? Co anebo kdo je k tomu podněcuje? Takové

Církev se zrodila z hlásání evangelia a tento úkol též sama od Krista dostala. (Evangelii nuntiandi, čl. 15)

svědectví je již samo o sobě tichým, ale přesto velmi silným a působivým hlásáním radostné zvěsti. To už je první evangelizační čin. (čl. 21)

Je třeba přejít i k hlásání slovem

Radostná zvěst, hlásaná vlastním životem, musí být tedy, dříve či později, hlásána přímo slovem života. Nelze mluvit o skutečné evangelizaci, jestli se při ní nehlásá i jméno, učení, život, zaslíbení, království a tajemství Ježíše z Nazareta, Božího Syna. (čl. 22)

Kdo přijal evangelium, stává se nakonec i sám jeho hlasatelem. V tom spočívá

důkaz pravdivosti, jakýsi zkušební kámen evangelizace. Je totiž nemyslitelné, že by někdo přijal Boží slovo a uvěřil v Boží království, aniž by se současně nestal též jeho svědkem a hlasatelem. (čl. 24)

Základem, středem a zároveň i vrcholem evangelizace a jejího úsilí zůstane vždy jasné vyznání, že v Ježíši Kristu, Božím Synu, který se stal člověkem, zemřel a vstal z mrtvých, se poskytuje každému člověku možnost spásy jako dar Boží milosti a dobrotivosti. (čl. 27)

Připravil P. Marek Dunda (z „Evangelii nuntiandi“; on-line na www.kebrle.cz/katdocs/EvangeliiNuntiandi.htm) ■

Nelze mluvit o skutečné evangelizaci, jestli se při ní nehlásá i jméno, učení, život, zaslíbení... Ježíše z Nazareta, Božího Syna.

(Evangelii nuntiandi, čl. 15)

P. René-Luc na Katolické charismatické konferenci v Brně v roce 2014

**KATOLICKÁ
CHARISMATICKÁ
KONFERENCE**

Informace o každoroční
Charismatické konferenci
(program, přihlášky):

<http://konference.cho.cz>

Foto: Flickr, Alex E. Proimos (CC BY 2.0)

Doktor mi řekl: „Končíš, zemřeš!“

Upřímně řečeno, knihy o mimořádném obrácení lidí, kteří byli na dně společnosti, moc nečtu. Nemám na to čas a vlastně to ani nemám zapotřebí. Setkávám se totiž s takovými lidmi „na živo“! Když jsem během loňské dovolené – na přání šéfredaktora časopisu „Milujte se!“ – připravoval sérii článků o René-Lucovi (viz články na str. 6 až 11), napadlo mě: Vždyť já jsem velmi podobný příběh slyšel od Josefa, mladého muže, který s námi již víc než rok jezdí jako člen týmu na lidové misi, které pořádáme s FATYMem (farním týmem) Vranov nad Dyjí. Požádal jsem ho, aby svůj příběh povyprávěl i vám.

P. Marek Dunda

Ze zvláštní školy v poutech do ústavu

Od pěti roků jsem bydlel s maminkou sám, otec od nás odešel. Ve třinácti letech jsem poznal holku a byli jsme spolu rok.

Ve čtrnácti letech jsem poznal další kamarády a ti mě přivedli k drogám. Po roce, co jsme spolu s tou holkou byli na internátě zvláštní školy, jsme se spolu vyspali. Druhý den jsme šli do třídy a ve vyučo-

vání jsme se líbali. Přišel učitel, napráhl se a dal jí takovou facku, až se otočila. Začal jsem se s ním hádat. Dával mi „kokosy“ po hlavě. Když to udělal popáté, šel jsem na záchod a dal jsem si další dávku drogy. Pak jsem se vrátil, praštil jsem dveřmi a učitel mi dal kokos poštěté. Řekl jsem mu, ať jde k tabuli a uvidí, co udělám. Chytil jsem lavici a hodil jsem ji po učiteli.

Pak přišel ředitel, abych s ním šel do ředitelny. Tam mi řekl: „Ukaž ruku!“ Ukázal jsem mu ji, a když poznal, že si píchám drogy, pozval sociální pracovníci, která zavolala policii. Přijeli dva policajti, dali mi pouta a tehdy jsem dostal záchvat. Začal jsem do nich kopat, hlavíčkovat do nich a oni mě vůbec nemohli zvládnout. Zavolali na mě tedy zásahovku. Přijel tranzit se čtyřmi policajty, všichni na mě skočili a zbili mě. Klekli na mě

Chtyl jsem lavici a hodil jsem ji po učiteli.

a drželi mě. Když viděli, že se nehýbám, chytili mě, hodili mě do auta a odvezli do dětského domova.

Nesmím ukázat, že se bojím!

Tři dny mě tam mlátili. Třetí den jsem si uvědomil, že mě zkouší, co ve mně je. Pokud ukážu, že se bojím, budou si se mnou dělat, co chtějí. Tak jsem „vymlátíl celý ústav“...

V patnácti letech jsem měl soud. Rozhodoval, zda půjdu domů, nebo zůstanu v ústavu. Chtěl jsem tam být, protože jsem měl špatné dětství, maminka byla pořád v práci.

Po dvou letech jsem jel na dovolenku na víkend domů. V sobotu jsem v Brně nastupoval do tramvaje a přitom viděl borce, který kopal do holky. Volala o pomoc. Nikdo nezasáhl – měli asi strach. Tak jsem se jí zastal. Odhodil jsem ho od ní a ptal se ho, proč ji bije; ať jde do mě, když je takový frajer. Obešel mě a kopal do ní dál. Tak jsem ho chytil a držel jsem ho. Tramvaj otevřela dveře na zastávce, vyhodil jsem ho ven a tam jsme se rvali. Rozbil jsem mu hlavu o sklo ve dveřích tramvaje. Přijeli policajti, sanitky, dispečeri a vše se začalo vyšetřovat. „On to začal a já jsem to skončil,“ odpověděl jsem jim a oni mě poslali zpět do dětského domova.

Neposlechl – dostal

Když jsem odjížděl, dal jsem číslo té holce, aby mi zavolala, jak to s ní dopadlo. Slíbila, že se mi ozve. Odvezli ji do nemocnice a toho borce také. Týden poté mi telefonovala a brečela, že přišla o dítě, které čekala. Byl jsem z toho tak vytočený, že jsem všechny upozornil, ať na mě nikdo nemluví, jinak dostane. Druhý den jsme šli do třídy, učitel na mě promluvil a já jsem ho složil k zemi. Neposlechl, dostal. Čtrnáct dní jsem měl smutek.

„Když mám zemřít, zemřu...“

V osmnácti mě propustili z dětského domova. Jel jsem domů a potřeboval jsem peníze na drogy. Máma mi peníze nedala, a tak jsem jí je ukradl. Vzal jsem jí patnáct tisíc. Všechno jsem to profetoval za jeden den. Složilo mě to. Šel jsem k doktorovi a ten mi řekl: „Končíš, zemřeš!“

Foto: Flickr, ActuSecours (CC BY-NC-ND 2.0)

Řekl jsem si: „Když mám zemřít, zemřu.“ Jel jsem do Prahy a začal jsem víc a víc. Na hlavním nádraží mě oslovili bratři z Apoštolské církve a řekli mi:

„Někdo tě miluje.“

„Ty mě miluješ?“ zeptal jsem se.

Odpověděl: „Bůh tě miluje. On tě může vyléčit.“

„Jdi přímoú cestou a nechod' stranou!“

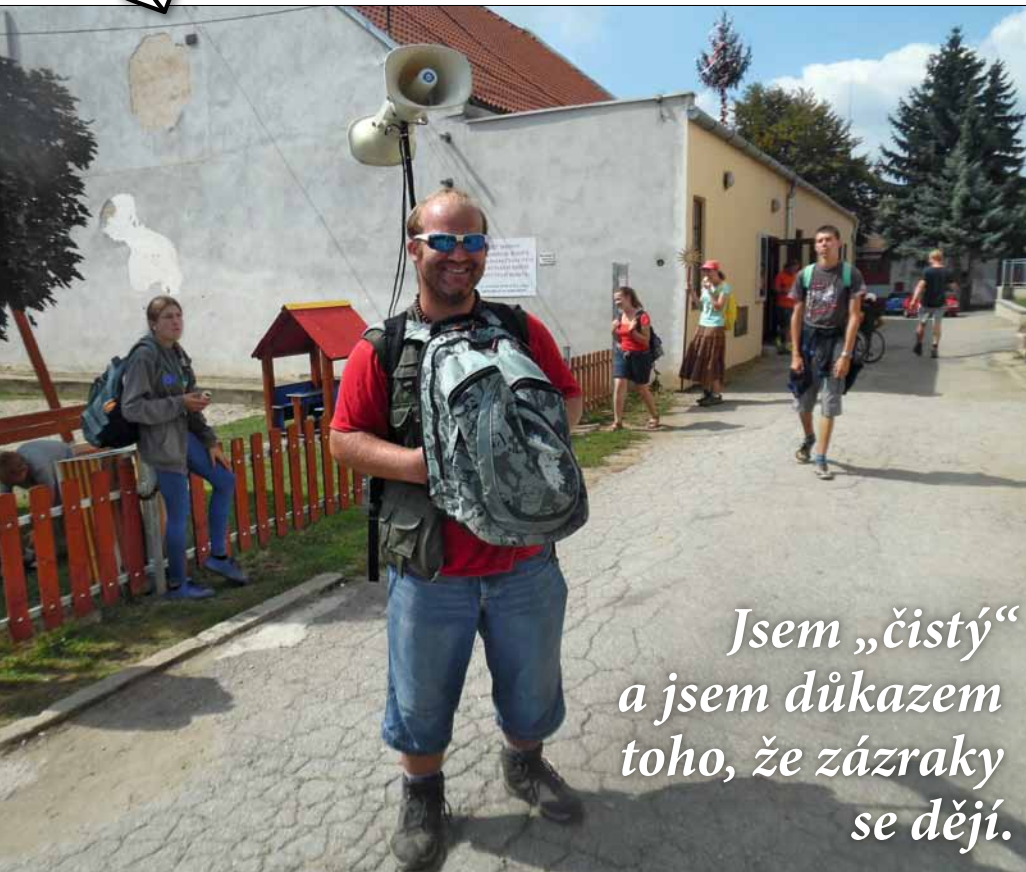
Pozvali mě do jejich střediska pro závislé na drogách. Jel jsem tam a byl tam rok a půl. Ležel jsem tam a ochrnuły mi nohy. Modlili se za mě a já jsem padl do bezvědomí. Když jsem byl v bezvědomí, uviděl jsem zářící světlo a slyšel jsem hlas, jak říká: „Hle. Co bylo, to pominulo, hle, je tu nové. Vstaň a pojď za mnou.“ Když jsem vstal, řekl mi: „Zapamatuj si jedno: Jdi přímoú cestou, kterou ti ukážu, nechod’

Zavolali na mě zásahovku. Přijel tranzit se čtyřmi policajty.

stranou. Jednou půjdeš stranou a ďábel tě zničí, protože na tebe čeká, až ho poslechněš.“ Vyskočil jsem a brečel jsem radostí, že jsem živý a zdravý. Šel jsem na kontrolu k doktorovi a ten říkal, že se stal zázrak, že žiju. Já jsem mu odpověděl: „To díky Bohu.“

Úplně přímoú cestou jsem nešel...

Dvanáct let jsem čistý a jsem důkazem toho, že zázraky se dějí. Od té doby se snažím sloužit Bohu – být „božím slu- ▶

*Jsem „čistý“
a jsem důkazem
toho, že zázraky
se dějí.*

Josef při pěší pouti na Velehrad (nahore) a při Tříkrálové sbírce v Jeníkově (dole, muž vpravo)

Foto: Zx archiv autora

žebníkem“. Šest let jsem chodil pomáhat mezi narkomany a chodím doposud, když mám čas. Po šesti letech jsem jel do Londýna – s cikány... Potřeboval jsem brigádu, ale udělal jsem chybu – dal jsem jim občanku a oni si ze mě udělali bílého koně. Po čase, když mi neplatili, jsem utekl a byl na ulici v Londýně. V jednom středisku, které pomáhá lidem v nouzi, mi jedna Češka vyřídila „rychlý pas“ a já jsem se mohl vrátit do Čech. Do Londýna jsem

ale jel opakovaně, protože jsem se chtěl naučit anglicky a potřeboval jsem peníze.

Když jsem byl v Londýně poštěstě, spal jsem na ulici a ve tři hodiny ráno přišli

tři borci a tři holky pod vlivem alkoholu. Kluci do mě začali kopat. Předváděli se před holkama, co dokážou. Vyskočil jsem a bránil jsem se.

„Co děláte? Proč mě bijete?“ ptal jsem se jich.

Říkali, že nemají rádi bezdomovce a pořád do mě mlátili. Nakonec všechny odvezli do nemocnice a mě zavřeli na sedm měsíců a dostal jsem desetiletý zákaz pobytu v Anglii. Když jsem se vrátil do Brna, přihlásil jsem se k prodávání časopisu *Nový prostor* (periodikum, které distribuují bezdomovci – pozn. red.). Díky tomu jsem se posunul nahoru, předtím jsem byl na ulici. Pak jsem si našel přes *Nový prostor* brigádu a nyní mám další brigádu – dělám u sv. Jakuba průvodce na věž (kostel svatého Jakuba v Brně – pozn. redakce) a ještě mám další brigády.

Setkání s otcem

Díky brigádám jsem mohl jet na dovolenou. Před dvěma lety jsem byl poprvé v Medžugorje. Tam jsem se modlil za svého otce. Abych ho našel. Abych mu mohl odpustit, že od nás odešel a nedal o sobě vědět, nenapsal mi nebo ani nepřišel na moje narozeniny... Byl jsem pro něj jako cizí. Maminka věděla, proč od něj odešla, ale já ne...

Jak jsem přijel z Medžugorji do Brna, něco mi v duchu říkalo, abych šel ke kurátorovi, aby mi pomohl otce najít. Šel jsem, ale tam mi řekli, že mi kontakt na otce dát nemohou. Nechal jsem jim tedy kontakt na sebe, aby se mohl ozvat otec mně. Potom přišla esemeska: „Tady tvůj otec, chci tě vidět, kde si dáme sraz?“ Po třiaadvaceti letech jsme se sešli a jsme spolu v kontaktu. Vzal jsem ho k sobě na bydlení, abych mu pomohl, ale to společné bydlení moc neklaplo...

Dva roky jsem členem Společenství čistých srdcí. Děkuji Bohu za nový život a za novou rodinu, kterou mi dal a kterou jsem nikdy neměl – za Církev (nad Josefem si vzal „patronát“ jeden brněnský stálý jáhen – pozn. red.). Každému říkám: „Ať jsme od sebe, jak chce daleko, v modlitbě a v srdci jsme, jako bychom byli vedle sebe.“

Josef ■

Přišla esemeska: „Tady tvůj otec, chci tě vidět, kde si dáme sraz?“ Po třiaadvaceti letech jsme se sešli...

Říkali jsme si to navzájem

Foto: Flickr, gfpeck (CC BY-NC-ND 2.0)

Při mši svaté pro děti jsme hovořili o textu ze závěru Matoušova evangelia, jak Pán Ježíš řekl: „Je mi dána veškerá moc na zemi i na nebi. Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtěte je ve jménu Otce i Syna i Duchu Svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa.“ (Mt 28,18–20) Na závěr dostaly děti úkol do příště: povyprávějte někomu o Pánu Ježíši!

Za týden jsem se jich ptal na výsledek. Většina se hlásila, že úkol splnila. Ptal jsem se, zda to bylo těžké. „Ani ne,“ zněla odpověď. „My jsme si totiž o něm řekli navzájem...!“

Bývalý probošt v Mikulově otec Stanislav Krátký říkával: „Neobracceme pořád jenom ty obraccené!“

Nezapomeňme na velké množství „těch venku“, kteří také potřebují slyšet o Pánu Ježíši. Od nás. Neříkejme si o něm jen navzájem.

Pozn.: Je ale také dobré, abychom si i my, kteří už věříme, našli příležitost hovořit o Bohu a o své víře mezi sebou. Často si člověk něco sám ujasní, teprve když o tom mluví s druhými. Patříte do nějakého společenství nebo využíváte nějakou jinou možnost, jak s druhými pravidelně „hovořit o své víře“, společně naslouchat Božímu slovu, rozjímat o něm? Pokud ne, najděte si

takovou příležitost nebo ji pomozte vytvořit. Jak bychom mohli dokázat mluvit o své víře s nevěřícími, kdybychom o ní neuměli hovořit ani s věřícími – mezi sebou, navzájem? Je to vlastně první důležitý krok.

P. Pavel Zahradníček ■

„Neobracceme pořád jenom ty obraccené!“

P. Stanislav Krátký

MISIONÁŘI OBLÁTI PANNY MARIE NEPOSKVRNĚNÉ

Společenství oblátů nabízí dvě cesty:

- přes 3200 kněží hlásá Krista skrze kázání, vyučování a udílení svátostí.
- přes 500 bratrů žije v našem misijním společenství, pracuje v řemeslných či ekonomických oborech v našich kláštřích a vytváří zázemí pro naši misijní činnost. Část se také věnuje přímé misijní činnosti.

Kontakt pro ty, kteří chtějí poznat život v našem společenství:

P. Vlastimil Kadlec, OMI, (mobil: 733 755 901,
e-mail: vlastimil@oblaci.cz)

Misionáři Obláti Panny Marie Neposkvrněné
Žebnická 559, 331 01 Plasy
www.oblaci.cz

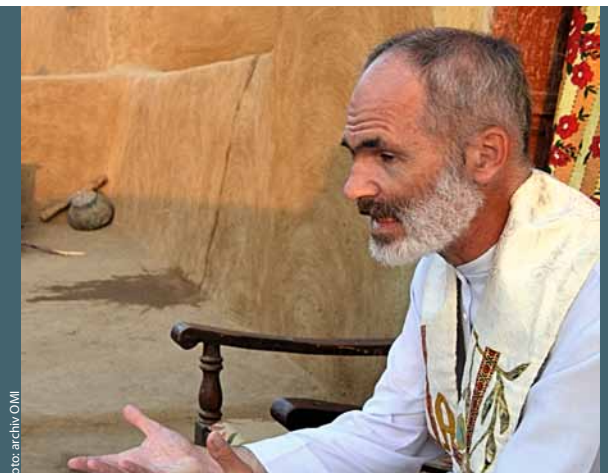

Foto: archiv OMI

Žebrák a síla slova

Na obrubníku sedával slepý muž. U nohou měl klobouk a kus kartonu s nápisem: „Jsem slepý, pomozte mi, prosím!“

Náhodou šel kolem reklamní agent, ze zvědavosti se zastavil a všiml si, že v klobouku je pouze několik mizerných drobných. Sklonil se tedy, vhodil tam minci větší hodnoty a potom vzal onen kus kartonu, obrátil ho na druhou stranu a napsal na něj jakousi zprávu. Odpoledne se vrátil, aby zkontroloval, jestli se něco změnilo. A viděl, že klobouk je plný mincí.

Nový nápis se totiž dotýkal srdcí kolemjdoucích a budil v nich soucit: „Venku je dnes jaro, a já to nemohu vidět!“

Lví dech

Kdysi žil jeden lev, který se velmi přezíral, a proto mu nesnesitelně páchlo z tlamy.

Potkal osla a řekl mu: „Dej si hlavu do mé tlamy a řekni, jestli mám voňavý dech.“

Osel poslechl, ale kvůli hroznému zápachu se rychle odklonil.

Lev se rozzlobil: „Cože? Ty si dovoluješ mě urážet?“

A sotva to dořekl, milého osla sežral.

O několik dní později potkal vlka a položil mu naprosto stejnou otázku. Vlk mu odpověděl, že jeho dech přenádherně voní.

Lev hned zařval: „Jak se jenom opovažuješ tak lhát!“

A následně ho sežral také.

Nakonec chtěl znát názor lišky.

Liška se ale nenechala vlákat do pasti.

„Velmi se omlouvám,“ řekla lvovi. „Jsem nachlazená a mám silnou rýmu, takže necítím vůbec nic.“ A šla dál.

A poučení? Občas je lepší se z diskuzí a při stáhnout... Ne vždy je na ně vhodná chvíle!

2x Pino Pellegrino

(redakčně upraveno podle knihy Pina Pellegrina „Příběhy pro osvěžení duše“;

Karmelitánské nakladatelství, 2012) ■

Jakou sílu mají slova! A co teprve síla Slova – a také Ducha!

Foto: Flickr, georgeXchelebiev (CC BY-NC-ND 2.0)

Foto: Flickr, Chris Parker2012 (CC BY-ND 2.0)

Občas je lepší se z diskuzí a při stáhnout...

Jméno:

adresa:

PSČ:

Název publikace, popis a doporučený příspěvek na tisk	kusů
Doubrava, Dunda: Mozaika duchovní moudrosti (dárek pro každého; A5, bar. ob., 96 stran, 20 Kč)	
Ze života pro život (nejzajímavější svědectví z časopisů <i>Milujte se!</i> ; A5, bar. obálka, 96 str., 20 Kč)	
sestra Cecilie: Útěk sestry Cecilie (napínavé i humorné; formát A5, bar. obálka, 96 stran, 20 Kč)	
sv. Alfons: Návod na dobrý život (stručný, ale jasný; formát A5, bar. obálka, 96 stran, 20 Kč)	
Řekli svatí a to platí I. a II. (2 x 777 citátů svatých a blahoslavených; A5, 80 + 84 stran, 2 x 20 Kč)	I. díl II. díl
Fadelle: Cena, kterou zaplatíš (napínavý příběh iráckého konvertity; A5, bar. ob., 160 s., 30 Kč)	
Zahradníček: Dějiny, jak je možná neznáte (mýty a fakta; A5, 128 stran, 30 Kč)	
Papež František (plakátek A4, 5 Kč)	
Možno dopsat další publikace dle zadní strany časopisu nebo www.amims.net .	

Objednávkový kupon odstříhnete a pošlete na adresu **A.M.I.M.S. Římskokatolický farní úřad 671 03 Vranov nad Dyjí 20** (je možné objednávat i na internetu www.amims.net nebo e-mailem na apostolat@fatym.com či telefonicky 515 296 384). Knihy přijdou na vaši adresu s příloženou složenkou na uhrazení příspěvku na tisk a poštovné.

Asi 70 dalších publikací najdete na www.amims.net!

Nezapomeňte, prosím, uvést své jméno, adresu a PSČ.

Předávání daru víry a modlitba

Modlitba má mít základní místo při každé naší činnosti. Stará moudrost říká: „Bez Božího požehnání, marné lidské namáhání...“ Platí to samozřejmě i při tak důležité „činnosti“, jakou je předávání víry – evangelizace. Svatý Augustin řekl: „Buď člověkem modlitby, dříve než budeš kazatelem.“ A co řekli o významu modlitby při předávání víry ostatní?

Ora et Labora!
Modli se a pracuj!
sv. Benedikt

Dejte mi muže modlitby – a on je schopen udělat všechno!

sv. Vincent

Bůh neporoučí nemožné. Když však přikazuje, připomíná, abychom dělali, co můžeme, a prosili o pomoc tam, kde nemůžeme.

sv. Augustin

Pomáhá mi sice pět důkazů existence Boží od sv. Tomáše, ale mnohem víc mi pomáhá zkušenost, kterou jsem s ním získal při modlitbě.

Carlo Carretto

Kdo se modlí, nemá strach!
papež Benedikt XVI.

Netaž se o radu toho, kdo se nemodlí.
P. Antonín Šuránek

Nebude-li celá naše činnost provázena vroucí, upřímnou modlitbou, budujeme na písku.

P. Josef Kentenich

**Udělám, co mohu,
zbytek svěřím Bohu.
z „hesel k zapamatování“
na www.fatym.com**

Podle knihy P. Josefa Doubravy a P. Marka Dundy „Mozaika duchovní moudrosti“, A.M.I.M.S., 2014 (možno přečíst v kompletní on-line verzi nebo objednat v tištěné podobě kuponem na str. 22 nebo na www.amims.net a www.fatym.com – jen za příspěvek na tisk a poštovné; 96 stran, formát A4, příspěvek na tisk 20 Kč) ■

Modlitba Anděl Páně za Evropu

Původ této modlitby sahá do roku 1456. Turecký paša Mohamed II. se tehdy chystal zasadit smrtící úder křesťanským zemím. Odpovědí byl list papeže Kalista III., kterým nařídil polední zvonění, při kterém se všichni křesťané mají sjednotit v modlitbě. A křesťanská Evropa byla tehdy zachráněna... V kritické situaci křesťanů v Evropě by měla modlitba Anděl Páně získat opět zvláštní význam. Vzhledem k její výstižnosti a krátkosti by to mohlo být přijato. Modliťe se již pravidelně Anděl Páně za obnovu víry v Evropě?

Anděl Páně zvěstoval Panně Marii a ona počala z Ducha Svatého.

Zdravas, Maria...

Maria řekla: „Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova.“

Zdravas, Maria...

A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.

Zdravas, Maria...

Oroduj za nás, svatá Boží Rodičko, aby nám Kristus dal účast na svých zaslibeních.

Modleme se:

Pane, poznali jsme andělské poselství o vtělení Krista,

Tvého Syna;

vlej nám, prosíme, do duše svou milost,

ať nás jeho umučení a kříž přivede k slávě vzkříšení.

Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Lorenzo Costa (1460–1535):
Zvěstování Panny Marie

„Já patřím Kristu, ne vám!“

Mladá sobotínská mučednice

Nedlouho po skončení 2. světové války byla v Sobotíně, několik kilometrů od Šumperka, zastřelena devětadvacetiletá řeholní sestra Maria Paschalis. Tato smutná událost nebyla ve své době zřejmě nijak výjimečná a nevyvolávala až do nedávna žádný zvláštní zájem. Ale vše nabralo jiný směr v roce 2011. Byl zahájen proces její beatifikace, tj. prohlášení za blahoslavenou.

Zdravé základy

Maria Paschalis se narodila 7. dubna 1916 v obci Oberneuland – dnes Górna Wieś, která tvoří část polského města Nisy (polsky Nysa). Tehdy to bylo Německo. Byla nejstarším ze čtyř dětí truhláře Karla Eduarda Jahna a jeho ženy Bertý, rozené Kleinové. Tři dny po narození, 10. dubna, byla pokřtěna ve farním kostele sv. Jana Křtitele v Nise a dostala jméno Maria Magdalena. Podle čistě německého rázu tehdejší Nisy se dá usuzovat, že rodina byla německá. V letech 1922–1930 chodila Maria Magdalena Jahnová do obecné školy v Nise. Potom se vyučila a pracovala v místní továrně na zpracování ovoce. Na přelomu let 1934 a 1935 odjela jako osmnáctiletá do vestfálského Herne a poté do Wuppertalu-Barmen, kde pracovala v „Katolickém domě učedníků“. Již tehdy se projevoval její sklon k duchovnímu a zasvěcenému životu. Dokonce tam na chvíli vstoupila do nějaké mariánské kongregace (dnes se již přesně neví do které), ale brzy musela řeholní život zase opustit a vrátit se domů do Nisy, aby pečovala o svoji nevidomou sestru.

Řeholní sestřičkou – věrnost v malém

Až 30. března 1937 vstoupila definitivně do Řádu svaté Alžběty v Nise. Po absolvování postulátu byla obláčkou 3. října 1938 přijata do noviciátu jako sestra Maria Paschalis. Po roce v řádu se stala 19. října 1939 juniorkou. Od roku 1939 do roku

Sestra Marie Paschalis, rozená Magdalena Jahn

Foto: archiv Řádu sv. Alžběty

Kdo je věrný v maličkosti, je věrný i ve velké věci... (Lk 16,10)

1942 pracovala postupně v řádových konventech v Kreuzburgu a v Leobschützu ve Slezsku. 13. dubna 1942 byla opět povolána do Domu sv. Alžběty v Nise, kde vařila a ošetřovala staré a nemocné sestry.

Pozn. redakce: Takové práce se někomu mohou zdát jako málo důležité, nevýznamné. Ale nezapomeňme na jasná

Ježíšova slova, že co jsme udělali pro toho nejposlednějšího, udělali jsme pro Něho (srov. Mt 25,40). A časem se mělo i v životě Marie Paschalis ukázat, že kdo je věrný v maličkostech, bude jednou věrný i ve velké věci... (srov. Lk 16,10).

Z osvoboditelů šel strach

Dramatické završení jejího života se začalo naplňovat v březnu 1945, na sklonku války, kdy Rudá armáda postoupila až k Nise. Z německého Slezska utíkaly před sovětskými vojsky tisíce uprchlíků. Jejich vyprávění vzbuzovalo strach i na územích, kterými procházeli. Ještě před vstupem Rudé armády do Nisy byla sestra Maria

Z německého Slezska utíkaly před sovětskými vojsky tisíce uprchlíků. Jejich vyprávění vzbuzovalo strach...

Foto: Flickr, Peeteekay (CC BY-NC-ND 2.0)

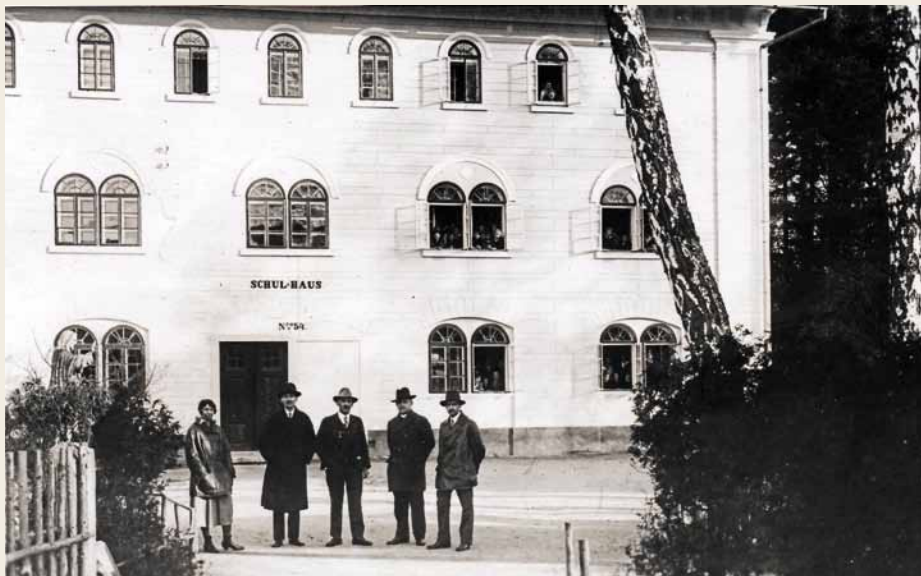
Paschalis spolu s další řeholní sestrou Marií Fides poslána matkou představenou na severní Moravu, která zatím nebyla válkou příliš dotčena.

Prozíravá představená

Hned z několika důvodů je toto rozhodnutí představené zvláštní. Vždyť v Sobotíně ani ve Velkých Losinách, které jsou také uváděny jako působiště obou sester, žádné alžbětinky před jejich příchodem nebyly a neměly zde ani žádné své dílo. Když byla Nisa 24. března 1945 dobyta Rudou armádou, nacházelo se v ní asi 2000 lidí (v roce 1939 mělo město přes 35 000 obyvatel). Z toho bylo přes 200

řadových sester pečujících o nemocné, raněné a staré lidi, kteří zůstali ve městě. Lze bez nadsázky říci, že kdo mohl, odešel ještě před příchodem sovětských vojsk. Za takové situace byla potřebná doslova každá ruka, proto se rozhodnutí sestry představené zdá poněkud nejasné. Roli snad sehrál i nesporný půvab a mládí obou sester. A také nebezpečí znásilňování ze strany Rusů. Ale víme, že se každopádně jednalo o výjimečné opatření – naprostá většina sester zůstala. Ukázalo se však, že matka představená jednala prozíravě, vždyť hned první den po obsazení města rudoarmějci byly zabity dvě řeholnice – sestry alžbětinky.

Sobotínská škola č. p. 54, kde byla sestra Marie Paschalis ubytovaná

Sestry si práci našly hned

Sestry Maria Paschalis a Maria Fides sdílely tehdy osud mnoha dalších uprchlíků. Dobové zdroje se zmiňují, že obce jako Velké Losiny, Sobotín a Petrov >

Civilní snímek Magdaleny Jahn před vstupem do řádu alžbětinek

Foto: Zs. archiv řádu sv. Alžběty

„... uchočila kříž a vzkřikla: Já patřím Kristu, ne vám. Nato ji zastřelil.“

ze sobotínské farní kroniky

U hrobu sestry Marie Paschalis na hřbitově u kostela v Sobotíně. Dole: Zápis v sobotínské farní kronice, stručně popisující událost mučednické smrti sestry Marie Paschalis

10.5. Eine Angewandtenlehrerin geht bei einem ...
 skromně. Die Russen haben ihr ein Grab gemacht. Ein russischer
 Soldat wollte sie verhaften. Sie weigerte sich, ließ sie sitzen und sagte:
 Ich gehöre Christus an und nicht euch. Darauf wurde sie ...
 und nach dem ...
 Es wurde ihr ...

nad Desnou měly na sklonku války i dvojnásobný stav obyvatelstva než před válkou, tak byly přeplněny uprchlíky.

Sestry po odchodu z Nisy působily patrně nějaký čas ve Velkých Losinách. I tam se nacházelo velké množství uprchlíků ze Slezska a Východního Pruska, také lidí z Porúří postižených bombardováním (tzv. *Bombenbeschädigte*) a útulek pro kojence a děti atd. Na některém z humanitárních programů pro tyto potřebné se mohly sestry podílet. Není známo, jak dlouho se v Losinách zdržely.

Ošetřování starých lidí

Obě po jisté době přešly do Sobotína, kde se připojily ke skupině řeholnic, které ve školní budově ošetřovaly staré lidi. Sobotínská farní kronika konkrétně zmiňuje, že v obci působily dva takové útulky. O jeden z nich, který sem byl přestěhovaný z Osoblavy, pečovaly sestry františkanky, druhý, přestěhovaný z Langenbrücku (dnes Mostowic), vedly šedé sestry. Alžbětinky se patrně zapojily do práce v některém z těchto starobinců, možná spolupracovaly na obou charitativ-

Foto: 3x archiv farnosti Sobotín

Sobotínští farníci, kteří hrob zřídili, upravili, letos znovu opravili a pečují o něj

P. Bruno Esch píše, že sestru Paschalis pohřbil u hřbitovní zdi naproti vchodu do sakristie.

ních dílech. Františkanky a šedé sestry se stejně jako alžbětinky řídí řeholí svatého Františka z Assisi, proto mohlo být jejich soužití zcela přirozené – jejich spiritualita je velmi podobná.

Rudoarmějci přinášejí spoušť

Situace pracovně přetížných a v provizorních podmínkách pracujících sester se zásadně změnila příchodem Rudé armády do obce. Rudoarmějci, kteří se na německých územích chovali velmi nevybíravě k místnímu obyvatelstvu (a Sobotín byl jako sudetské území připojen již v roce 1938 k Říši), dorazili do obce Sobotín po silnici od Skřítku 7. května 1945. Již v prvních hodinách „osvobození“ docházelo k rabování a výtržnostem, které vyvrcholily 8. května popravou šestnácti Sobotínských a vypálením jejich domů. O dva dny později, 10. května, byla napadena a znásilněna jedna z šedých sester. Obě alžbětinky původně bydlely ve vsi u rodiny Thielových, ale poté co přišli Rusové, se přestěhovaly k ostatním sestrám do „štětínovské“ školy č. p. 54.

„Patřím Kristu!“

V pátek 11. května projížděl kolem jeden ruský voják na kole. Zastavil a vstoupil do budovy. Sestra Maria Paschalis chtěla právě sejít ze schodů. Vyděšená vběhla zpět do místnosti, kde se zdržovali staří lidé, část z nich ležela na postelích. Rudoarmějce rozrazil dveře a požádal mladou

sestru, aby ho následovala. Klidně řekla: „Já patřím Kristu,“ a ukázala na svůj kříž na růženci. Rudoarmějce ji uchopil za paži, ona se mu však vytrhla a ukryla se za stůl. Voják vystřelil do stropu. Když ji znovu vyzval, aby s ním šla, odpověděla rozhodně: „Zastřelte mě, Kristus je můj ženich, jen jemu patřím!“ Poklekla, vzala do ruky kříž, políbila ho a modlila se: „Prosím všechny o odpuštění, jestli jsem jim ublížila. Můj Ježíši, dej mi sílu zemřít.“ – Rus vystřelil. Sestra padla dozadu. Byla na místě mrtvá.

Dobové svědectví

Podrobný popis této tragické události pochází z dobového písemného svědectví tehdejšího sobotínského faráře P. Bruna Esche. Ten je prý uložil do farního archivu, poslal na pražskou kurii a také nakonec publikoval v krajanském tisku v Německu. Je ovšem jisté, že Esch nebyl přímým svědkem mučednické smrti sestry Paschalis a zaznamenal jen svědectví přítomných chovanců a možná i sester.

Svědectví farní kroniky

Druhým hodnověrným dobovým zdrojem, který zmiňuje smrt sestry Paschalis, je sobotínská farní kronika. Do roku 1941 psal kroniku sám pater Esch, potom záznamy doplňoval někdo další, buďto kaplan Georg Heiny, nebo kostelník Engelbert Prosig. Kronika je v popisu události mnohem strážlivější. Uvádí, že „... Rusové zastřelili sestru Paschalis. Jeden ruský voják ji chtěl znásilnit. Ona se však vzpírala, uchopila kříž a vykřikla: Já patřím Kristu, ne vám. Nato ji zastřelil.“

Nejasnosti kolem místa pohřbu

O místě pohřbu jsou různé zprávy. Pater Bruno Esch píše, že sestru Paschalis pohřbil u hřbitovní zdi naproti vchodu do sakristie. Toto místo je dnes opatřeno litinovým křížem a označeno nápisem a vzhledem ke svědectví patera Esche, který ji pohřbíval, je možné považovat toto místo za spolehlivě doložené. Záznamy z farní kroniky tuto skutečnost a místo posledního odpočinku Marie Paschalis potvrzují.

Na stránkách farnosti sv. Jana Křtitele v Nise je uvedeno, že sestra Paschalis byla pohřbena ve Velkých Losinách za přítomnosti tří kněží, sester a mnoha věřících. Tato informace však není nijak podložena a neobjevuje se ani ve vzpomínkách posledního německého faráře ve Velkých Losinách dr. Adolfa Schindlera. Je neprav-

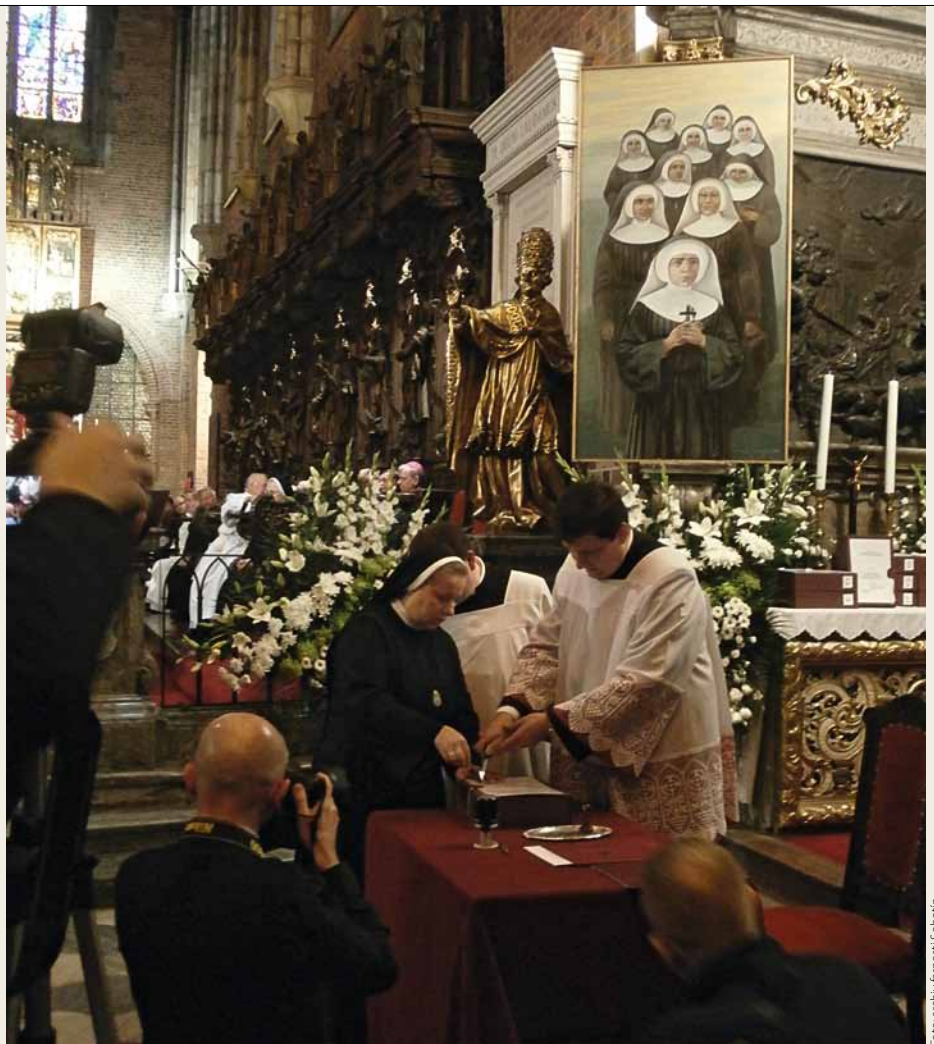

Foto: archiv farnosti Sobotín

Po čtyřech letech intenzivní práce byl v sobotu 26. 9. 2015 ve Wroclavi uzavřen na diecézní úrovni proces blahořečení sestry Marie Paschalis a devíti dalších řeholních sester. Slavnost se konala ve wroclavské katedrále, zasvěcené umučení sv. Jana Křtitele. Zahájila ji postulátorka procesu sr. Miriam Zajac. Poté byly zapečetěny dokumenty o mučednické smrti každé z 10 sester, aby mohly být převezeny do Říma k dalšímu zkoumání. Mši svatou sloužil Jeho Excelence Józef Piotr Kupny, arcibiskup wroclavský, za účasti biskupů a kněží. (podle děkanátního časopisu)

děpodobně, že by zapomněl ve vyprávění, protkaném řadou podrobností, uvést takovou událost.

Po letech...

V kontextu poválečného dění v Československu i v Polsku byly smrt i příběh německé řádové sestry zapomenuty a v samotném Sobotíně o nich až na výjimky nikdo nevěděl. Až v 90. letech 20. století, 50 let po její smrti, se na sobotínském hřbitově začaly objevovat skupinky věřících i sester z Nisy, kde příběh o mučednické smrti sestry Marie Paschalis nezapadl. Z tohoto „soukromého kultu“ se díky sestrám alžbětinkám stalo národní hnutí. V roce 2009 bylo započato

shromažďování dokumentů a informací o mučednické smrti sestry Marie Paschalis Jahnové. Do beatifikačního procesu bylo zahrnuto dalších devět sester z Řádu svaté Alžběty v oblasti Nisy. Na prvním místě je však jmenována nejmladší z nich, sestra Paschalis. Samotný proces blahořečení byl zahájen v pátek 25. listopadu 2011 v Nise vratislavským arcibiskupem Marianem Gołebiewským.

Bude-li celý proces blahořečení dovéden ke zdárnému konci, půjde o další blahoslavenou, a časem snad i svatou s velmi těsným vztahem k naší zemi. Již nyní ji ale můžeme prosit o přímlovu.

Richard Jašš ■

Proces blahořečení byl zahájen v pátek 25. listopadu 2011 v Nise vratislavským arcibiskupem Marianem Gołebiewským.

Noví lidé

„Oblečte člověka nového,“ čteme v Písmu svatém (Ef 4,24). Co to znamená „nový člověk“? Jak tomu rozumět? Vědec a spisovatel C. S. Lewis, profesor, který vyučoval na univerzitách v Oxfordu a v Cambridge, používá ve svém bestselleru „K jádru křesťanství“ následující přirovnání: „Moderní člověk křesťanské představě porozumí možná nejlépe, když o ní bude přemýšlet zároveň s evolucí. Evoluce je známa každému – třebaže jí někteří učenci nepřikládají víru. Každý již slyšel, že se člověk vyvinul z nižších forem života...“

Pokud se život vyvíjí, jaký bude další krok?

Své přirovnání začíná profesor Lewis otázkou, kterou si kladou mnozí lidé, když slyší o evoluci: „Jaký krok bude následovat? Kdy se objeví to, co člověka převyšuje?“ Říká, že spisovatelé nadaní představivostí se někdy pokoušejí takový krok vykreslit – v podobě jakéhosi „supermana“... A dodává, že většinou jim z toho ale vyjde jen člověk, který je ještě o něco odpornější, než jak ho známe, což se pokoušejí vynahradiť tím, že mu přilepí nějaké nohy a ruce navíc. Co když je ale následujícím krokem něco, co je od těch minulých kroků odlišné víc, než se jim kdy snilo?

Foto: Flickr, treehouse1977 (CC BY-SA 2.0)

Opravdu nové je vždy naprosto překvapivé...

Profesor Lewis pak tuto myšlenku dále rozvíjí: „A nebylo by to snad velmi pravděpodobné? Před tisícovkami let se vyvinuli ohromní, převelice obrnění tvorové. Kdyby byl někdo průběh evoluce tenkrát pozoroval, byl by si myslel, že vývoj musí pokračovat směrem k stále těžšímu a těžšímu krunýři. Neměl by ale pravdu. Budoucnost měla v rukávu kartu, na jakou se tehdy z ničeho nedalo usuzovat. Hodlala na ně poštvat mrňavé, nahaté tvorečky bez krunýře, ale s lepší hlavou: a tou hlavou měli ovládnout celou planetu. Neměli být oproti prehistorickým

Foto: Flickr, premasagar (CC BY-NC 2.0)

Pokud se člověk opravdu vyvíjí, co bude další krok?

stvůrám nadání jen větší silou, měli být nadání silou zcela jiného druhu. Další krok neměl být pouze odlišný, měl se lišit jiným druhem odlišnosti! Proud evoluce neměl téci směrem, kudy ho bylo vidět se valit: měl vlastně nabrat ostrou zatáčku.“

Nečekejme jen odlišné, ale zcela nově odlišné!

Profesor Lewis je přesvědčen, že se většina současných dohadů o „příštím kroku“ dopouští stejného omylu. Lidem se zdá, že se jim vyvíjejí větší mozky a že získávají větší vládu nad přírodou. A představují si, že se tudy bude „vývoj“ ubírat i nadále. S tím ale profesor Lewis rozhodně nesouhlasí: „Nemohu si pomoci, ale myslím, že příští krok bude krokem vskutku novým; že bude učiněn směrem, o jakém se vám ani nesnilo. Jinak by snad ani nestálo za to ho nazývat příštím krokem,“ říká. A dodává: „Nečekal bych jen něco odlišného, ale něco nově odlišného. Nečekal bych jen změnu, ale novou metodu, podle níž taková změna vznikne. Anebo – abych to postavil na hlavu – čekal bych, že nový stupeň evoluce vůbec nebude stupněm

evoluce: že sama evoluce jako metoda, která působí změnu, bude překonána. A nebyl bych koneckonců překvapen, kdyby si té změny, až se stane, všiml jen málokdo.“

To nové, co přinesl Ježíš Kristus před 2000 lety

A pak uvažuje dál: „Pokud máte zájem o tom mluvit z tohoto hlediska, říká křesťanský pohled právě to, že se příští krok již objevil. A že je vpravdě nový. Že se při něm **nemění inteligentní lidé v lidi ještě inteligentnější: že je změnou, která se ubírá docela jiným směrem – změnou** ▶

„Pokud máte zájem o tom mluvit z tohoto hlediska, říká křesťanský pohled právě to, že se příští krok již objevil.“

C. S. Lewis

Foto: Flickr, donnierajones (CC BY 2.0)

Zrození k novému životu přirovnává profesor Lewis k porodu člověka – Pán Ježíš to přirovnání použil také...

od Božích tvorů v Boží syny. K prvnímu případu došlo před dvěma tisíci lety v Palestině. V jistém smyslu ta změna není vůbec evoluce, poněvadž není něčím, co by přirozeně vyplývalo z přirozeného běhu věcí, ale je něčím, co do přírody vstupuje zvenčí. To bych ale přesně čekal. Ke své představě evoluce jsme dospěli studováním minulosti. Pokud nás čekají opravdové novinky, naše představa založená na minulosti je samozřejmě neobstane...

Nové – a současně novým způsobem

A tento nový krok se od všech předešlých skutečně liší, nejen tím, že do přírody vstupuje zvenčí, ale i v mnoha dalších věcech. Profesor Lewis pak pokračuje ve svém přirovnání a vypočítává, čím vším se tento „nový krok“ liší od toho, co jsme doposud znali:

- Tento „nový krok“ v dějinách lidstva není uveden do života pouhým pohlavním množením. „Máme se tím dát překvapit?“ ptá se profesor Lewis. „Byly doby, kdy pohlaví neexistovalo; vývoj kráčel jinými cestami. Mohli bychom tedy očekávat, že přijde doba, kdy pohlaví zanikne, nebo kdy

pohlaví přestane být hlavním vývojovým kanálem.“

- Všimá si také toho, že v ranějších stádiích vývoje neměly živé organismy ohledně svého příštího kroku žádnou nebo jen mizivou možnost volby. Pokrok byl něčím, čím procházely, a nikoliv něčím, o čem by mohly spolurozhodovat. „Nový krok“, krok od „Božích tvorů“ k „Božím synům“, je ale do určité míry krokem vůle. Přesněji řečeno: není otázkou vůle v tom, že bychom jej mohli sami svými silami uskutečnit; je ale otázkou vůle v tom, že je nám nabízen a my jej můžeme přijmout, nebo odmítnout. Shrnuje to docela lapidárně: „Pokud chceme, můžeme ucuknout; můžeme vzít nohy na ramena a nechat nové lidstvo, ať si jde bez nás.“

Ježíš Kristus – víc než jen „první případ“

„Nazval jsem Krista prvním případem nového člověka,“ říká profesor Lewis. Ale zdůrazňuje, že Ježíš Kristus je samozřejmě mnohem víc. Není ledajakým novým člověkem, jedním exemplářem druhu, ale představuje nového člověka jako takového. Je počátkem, středem

a životem všech těch nových lidí. Přišel z vlastní vůle do stvořeného světa a přinesl s sebou to, co je v Janově evangeliu nazýváno řecky *zoe* – tj. nový život (srov. Jan 1,4; 11,25; 14,6 a také 1 Jan 1,2: „Život se zjevil, a my jsme ho viděli, Život věčný, který byl u Otce a zjevil se nám.“). Co se týče novosti tohoto Života, profesor Lewis připomíná: „Myslím tím pochopitelně nový pro nás: na patričním místě tento život (*zoe*) existoval již po věky věků.“ A dodává, že tento nový život se nepředává dědičností, ale každý, kdo ho získá, ho má z přímého styku s Ním – s Kristem. Další lidé se stávají „novými“ tím, že jsou „v Něm“ – tedy v Kristu, který tento nový život přinesl a který ho má v sobě, nebo přesněji, který je pro nás tímto novým životem.

Šíření „rychlostí blesku“

Tento nový krok, toto předávání nového života probíhá zcela jinou rychlostí než všechny změny předtím, protože ve srovnání s předchozím vývojem a zvláště s vývojem člověka na této planetě je šíření křesťanství lidskou rasou srovnatelné s bleskem – dva tisíce let není v rámci dějin vesmíru téměř nic.

Profesor Lewis říká: „Nezapomínejte, že jsme stále ještě ‚ranými křesťany‘ (je to stejně možné jako to, že jsme křesťany ‚posledních dnů před Kristovým příchodem‘, protože dobu Jeho příchodu neznáme – druhý Kristův příchod a s ním spojený konec světa může nastat za něko-

lik dní nebo za několik milionů let... – pozn. redakce). Nedobré a zbytečné sváry, které nás v současné době rozdělují, jsou doufejme dětskou nemocí: teprve nám rostou zoubky. Vnější svět smýšlí nade vši pochybnost právě opačně. Myslí, že už jsme jednou nohou v hrobě. Ale to už si myslel tolikrát! Znovu a znovu si myslel, že křesťanství už má na kahánku, tu pro pronásledování zvenčí, tu pro prohnulost uvnitř, tu díky mohamedánství, rozmachu fyzikálních věd či vzniku velkých revolučních hnutí, namířených *proti* němu. Pokaždé byl ale zklamán. Poprvé to bylo po ukřižování. Zabíli Ho a povstal znovu k životu. A právě to – a uvědomuji si, jak hrozně nespravedlivé to lidem venku musí připadat – se v jistém slova smyslu od těch dob děje znovu a znovu. Zabíjejí, co Kristus začal, pořád dokola: a pokaždé, když tomu uhrabávají hlínu na hrobu, se doslechnou, že to je naživu a že to dokonce vypuklo ještě někde jinde. Není divu, že nás nenávidí...“

V sázce je mnohem víc než kdy předtím!

Profesor Lewis také upozorňuje, že nyní „... sázky jsou vyšší. Odpadnutí v dřívějších krocích znamenalo nejvyšší ztrátu

několika let na zemi: velmi často ani to ne. Odpadnutím při tomto kroku ztrácíme cenu, která je (v nejdoslovnějším výkladu) nezměrná. Protože teď nastal kritický okamžik. Po staletí vedl Bůh přírodu až k bodu, kdy může vydat tvory, kteří mohou (chtějí-li) být vyňati z přírody, kteří se mohou stát ‚bohy‘. A ptá se, zda k takovému vynětí z přírody a připodobnění Bohu svolíme.“ (Pozn. redakce: To není rouhání, ale příslib obsažený v Písmu svatém: „A proto jsme od něho dostali vzácná a nesmírná příslibení: abyste tím měli účast na božské přirozenosti.“ – 2 Petr 1,4; je třeba také dodat, že vývoj z nižších forem života se může týkat jen těla – nehmotná duše se vyvinout nemohla, ta je vždy bezprostředně stvořena Bohem.)

Je to jako porod...

Zrození k novému životu přirovnává profesor Lewis k porodu člověka (Pán Ježíš to přirovnání použil také, srov. Jan 3,1–15 – pozn. red.). Dokud nepovstaneme a nebudeme následovat Krista, jsme stále součástí přírody, jsme stále v lůně naší velké matky. Její těhotenství bylo dlouhé, bolestné a plné úzkostí, nyní však dospělo ke svému vrcholu. Velký okamžik

nastal. Vše je připraveno. Lékař se dostavil. Proběhne porod „bez komplikací“? Od běžného porodu se ovšem liší jednou důležitou věcí. Při běžném porodu nemá dítě mnoho na výběr; zde ano. „Zajímalo by mě,“ dodává profesor Lewis, „jak by si počínalo běžné mimino, kdyby si mohlo vybrat. Mohlo by dávat přednost pobytu v temném, teplém a bezpečném lůně. Protože by si myslelo, že lůno znamená bezpečí. A právě v tom by se mýlilo; pokud by tam totiž zůstalo, zemřelo by.“

Nový krok byl učiněn a šíří se dál... A co já? Co ty?

Připravil P. Pavel Zahradníček (podle knihy C. S. Lewise „K jádru křesťanství“, Návrat, Praha, 1993) ■

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Může být člověk zastáncem evoluční teorie, a přece věřit ve Stvořitele?

Ano. Víra je otevřená poznatkům a hypotézám přírodních věd. Teologie nemá přírodovědeckou kompetenci; přírodní vědy zase nemají teologickou kompetenci. Přírodní vědy nemohou dogmaticky vyloučit, že ve stvoření probíhají cílené procesy; víra zase nemůže definovat, jak se tyto procesy v průběhu vývoje přírody konkrétně uskutečňují. Křesťan může přijmout evoluční teorii, pokud ovšem nepropadne mylnému přesvědčení evolucionismu, který se dívá na člověka jako na nahodilý výsledek biologických procesů. Evoluce předpokládá, že je tu něco, co má schopnost se vyvíjet. O původu tohoto „něčeho“ však nic neříká. Rovněž otázky bytí, podstaty, důstojnosti, úkolu, smyslu a důvodu světa a člověka nelze vysvětlovat z biologického hlediska. Jak na jedné straně evolucionismus překračuje zdravé meze, tak činí kreacionismus na druhé straně. Kreacionisté vykládají naivním doslovným způsobem biblické údaje (např. jak je země stará či stvoření světa v šesti dnech).

Srov. „Youcat – Katechismus katolické církve pro mladé“, Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2011.

Poznámka: Více v článku *Stvoření a evoluce*, *Milujte se!* č. 21, str. 24–28 (on-line v archivu všech dosud vydaných čísel na www.milujte.se; doporučujeme i článek *Soumrak Darwinovy teorie*, tamtéž, str. 29–31)

Nový krok byl
učiněn a šíří se
dál... A co já?
Co ty?

Foto: Flickr, sumnyUK (CC BY-NC-ND 2.0)

„Skutečný a pravý život je Otec, který skrze Syna vylévá v Duchu Svatém své dary na všechny, nevyjímaje žádného. A z jeho milosrdenství se i nám lidem dostalo nepomíjejícího zaslíbení věčného života.“

sv. Cyril Jeruzalémský

Foto: Flickr, runran (CC BY-SA 2.0)

„Oblékneme Krista“ a budeme všichni stejní, uniformní?

Ve křtu v Ježíši Kristu získáváme šanci stát se „novými lidmi“. Je to skok, který přesahuje vše, čeho by bylo možné dosáhnout pouhým vývojem (viz předcházející článek, ve kterém profesor C. S. Lewis používá zajímavého obrazu: srovnání evolučního vývoje a toho, co se děje s námi křesťany). Co to ale obnáší, „stát se novým člověkem“? A nebudou pak všichni stejní, když se „budou podobat Kristu“ – nebo když dokonce „obléknou Krista“, jak je to řečeno v Písmu svatém?

„Nesmíte si ale představovat, že noví lidé jsou jeden jako druhý. Značná část toho, co jsem říkal, by vás mohla přivést k závěru, že je to tak nevyhnutelné,“ říká profesor C. S. Lewis, autor světoznámé knihy *K jádru křesťanství*. A pak vysvětluje, že stát se v Kristu novými lidmi na jedné straně opravdu znamená přijít

o to, čemu často, ale nesprávně říkáme „naše já“. Ano, stát se novým člověkem skutečně vyžaduje, aby se Kristova vůle stala naší vůlí a Jeho myšlení naším myšlením. Máme mít „mysl Kristovu“, jak stojí v Bibli. Ale přesto to vůbec neznamená, že máme být jeden jako druhý. Právě naopak!

Teprve v Kristově světle vynikne tvá originalita

To, jak teprve díky Kristu vynikne naše originalita, vysvětluje profesor Lewis na následujícím příkladu:

„Představte si řadu lidí, kteří žili odjakživa v temnotě. Přijdete k nim a pokusíte se jim popsat, jaké je světlo. Můžete jim říci, že vejdou-li do světla, bude na všechny dopadat stejné světlo, které se bude ode všech odrážet a díky němuž se stanou tím, čemu říkáme viditelní. Není možné, že by si představovali, že dostane-li se všem téhož světla, na něž budou všichni reagovat stejně (tj. budou ho odrážet), budou vypadat jeden jako druhý? Zatímco my víme, že to světlo vlastně ve skutečnosti ukáže, jak jsou odlišní!“

Jak monotónně jsou si podobní všichni velcí tyrani a dobyvatelé; jak úžasně se liší jednotliví světci!

Ještě jeden příklad: sůl a chuť

A používá ještě další příklad: „Anebo si představte člověka, který neví nic o soli. Dáte mu špetičku ochutnat a on ucítí zvláštní, silnou a ostrou chuť. Pak mu řeknete, že se u vás sůl přidává do všech jídel. Myslíte, že vám neodpoví, že v tom případě u vás všechno chutná stejně; protože to, co jste mi právě dal, je tak silné, že to zabije chuť čehokoli jiného? My ale víme, že sůl má účinek právě opačný! Místo aby chuť vajíčka, dršťek nebo zelí zabila, zvýrazní ji. Jejich skutečná chuť nevyjde na povrch, dokud je neosolíte.“ Profesor Lewis ale hned upozorňuje, že tohle není úplně dobrý příklad, protože originální

chuť můžeme opravdu zabít, když do jídla přidáme soli příliš mnoho, zatímco lidskou osobnost přidáním přemíry Krista zabít nemůžeme.

Svou skutečnou „osobnost“ naleznu jen v Něm

A dodává: „Jako si autor vymyslí postavu v románu, vymyslel si On všechny ty rozdílné lidi, jakými jsme se vy i já měli stát. Naše skutečná ‚já‘ v Něm na nás ve skutečnosti čekají. Bez Něho nemá cenu se pokoušet být ‚sám sebou‘. Čím více Mu vzdorují a čím víc se pokusím žít na vlastní účet, tím víc se stávám obětí své dědičnosti, svého vychování, svého okolí a svých přirozených tužeb. To, co vlastně nazývám ‚já‘, se stává jen místem setkání vlaků událostí, které jsem nerozjel a které nemohu zastavit. Čemu říkám ‚má přání‘, jsou jen chtění, která produkuje můj fyzický organismus a která jsou do mě vnášena cizími myšlenkami, ba dokonce která mi vnukají ďáblové. Vajíčka, alkohol a krásné prospaná noc budou skutečnými zdroji toho, o čem si lichotivě namlouvám, že je mým docela osobním a dobře uvažným rozhodnutím, že se budu milovat s dívkou, která proti mně sedí v kupé.

Skutečným zdrojem mých osobních politických ideálů bude propaganda. Ve svém přirozeném stavu nejsem osobností tolik, na kolik bych rád věřil: většinu toho, čemu říkám ‚já‘, lze docela snadno vysvětlit.“ A dodává, že teprve když se obrátím ke Kristu, když se má vlastní osobnost vzdá před Jeho Osobností, začínám mít skutečně svou vlastní osobnost.

Kdo ztrácí, nalézá...

Profesor S. C. Lewis to říká ještě jinak a možná jasněji: „Dokud Ježíši své ‚já‘ neodevzdáte, žádné skutečné ‚já‘ mít nebudete.“ A pak přichází se zajímavým postřehem, že lidi, kteří jsou jeden jako druhý, lze spíše najít mezi těmi, kteří si zakládají na své osobnosti a na svém já, než mezi těmi, kdo se vzdali Kristu. Říká: „Jak monotónně jsou si podobní všichni velcí tyrani a dobyvatelé; jak úžasně se liší jednotliví světci!“ ▶

Díky Kristu vynikne naše originalita.

Osobností se nestane ten, kdo jí chce být

Hned ale dodává, že musí jít o skutečné sebezdání, že své „já“ musíme odhodit tak říkajíc „naslepo“.

Na závěr totiž říká: „Kristus vám skutečně dá novou osobnost: nesmíte k Němu ale přijít proto, abyste ji dostali. Pokud je vaše osobnost tím, co vás zajímá, vůbec k Němu zatím nejdete. Prvním kro-

kem je pokusit se na své „já“ vůbec zapomenout. Vaše opravdové, nové „já“ (které je Kristovo právě tak jako vaše a které je vaše právě proto, že je Jeho) k vám nepřijde, dokud je budete hledat. Přijde, až budete hledat Jeho. Nezní to podivně? Totéž ale, jak víte, platí i pro každodenní věci. Dokonce ani ve společenském životě nezapůsobíte na jiné, dokud se nepřestanete starat, jak na ně působíte. Dokonce i v literatuře a umění nebude nikdy originální člověk, který se snaží originálním být: zatímco pokoušíte-li se říkat pravdu a nestaráte se přitom, kolikrát již byla před vámi vyřčena, stanete se v devíti případech z deseti originální, aniž jste si toho všimli. Tento princip prostupuje celý život odshora až dolů. Vzdejte se sebe sama a naleznete své skutečné „já“. Ztraťte svůj život a zachráníte jej. Podrobte se smrti, podrobujte smrti den co den své ambice a svá oblíbená přání a nakonec celé své tělo: podrobte každý nerv své bytosti a naleznete věčný život. Nenechávejte si nic pro sebe. Nic, čeho jste se nevzdali, vám nebude nikdy patřit. Nic ve vás, co nikdy nezemřelo, nikdy nepovstane z mrtvých. Starejte se o sebe a nakonec naleznete jen nenávist, samotu, zoufalství, vztek, zkázu a úpadek. Ale hleďte Krista a naleznete ho a k němu vám bude všechno přidáno.“

Připravil P. Pavel Zahradníček (podle knihy C. S. Lewise „K jádru křesťanství“, Návrat, Praha, 1993) ■

Starejte se o sebe a nakonec naleznete jen nenávist, samotu, zoufalství, vztek, zkázu a úpadek. Ale hleďte Krista a naleznete ho a k němu vám bude všechno přidáno.

Foto: Flickr, NazareneMissionInternational (CC BY-NC 2.0)

Vila a mercedes

„On (Bůh) chce, aby se všichni lidé zachránili,“ čteme v Písmu svatém (1 Tim 2,4). Jak je pak ale možné, aby někdo byl zavržen?

Jeden kluk přišel za panem farářem: „Otče, už jsem přišel na to, jaké to bude v nebi.“

„Vážně?“ odtušil pan farář a byl zvědavý, na co ten kluk zase nepřišel.

„V neděli jste říkal, že Církev učí, že všichni nebudou v nebi stejně šťastní. Že někteří budou ještě šťastnější než jiní. Podle toho, jak dobře žili, jak si získávali zde na zemi „bohatství pro nebe“ (srov. Mt 6,20). A já už vím, jak to Pán Bůh zařídí. Úplně jednoduše... – Všem dá stejně!“

„A v čem tedy bude ten rozdíl?“ ptal se zvědavě kněz – a zdálo se, že už začíná alespoň mlhavě tušit pointu.

„Prostě všem dá v nebi stejně – řekněme, že velký dům s bazénem, garáží. A v garáži bude mít každý poslední model mercedesu. Všichni ten stejný, nejlepší...“

Na panu faráři bylo vidět, že zvláště ten mercedes mu do nebe nějak moc nepasuje,

ale kluk pokračoval dál: „A teď to přijde: Kdo je dobrý, bude mít radost. Má velký dům, bazén, garáž a mercedes. A bude z toho mít velkou radost! Kdo je ještě lepší, bude mít radost ještě větší: bude se radovat nejen ze svého, ale také bude mít v srdci obrovskou radost, že i všichni ostatní mají dům, bazén, garáž a mercedes. Čím lepší a více přející srdce, které se umí radovat i z radosti druhých, tím větší radost.“

Kněz s úsměvem naslouchal. Na klukovi ale bylo vidět, že má v záloze ještě nějaký trumf.

„A otče, přišel jsem také na to, co bude peklo: Také ten, kdo přijde k Bohu se srdcem zlým, naplněným nenávistí, sobectvím a zlobou, dostane dům, bazén a garáž s mercedesem, s tím nejlepším... A bude moci puknout zlostí, že všichni ostatní mají stejně velký dům a stejně dobrého mercedesa jako on. Žít tam bude pro něj hotové peklo...“

• • •

Jsme zde na zemi – často mnoho desítek let –, abychom se naučili lásce. To

je to hlavní, co budeme potřebovat pro věčný život. V refrénu písně *Rájem* (nahrávku si můžete poslechnout na youtu.be/HXtQv89wfnM) se zpívá: „Rájem zpěv až bude znít, smím tolik lásky vzít, kolik mám jí sám.“ Možná ještě přesnější by bylo „... dokážu tolik lásky přijmout, kolik mám jí sám.“ Milovat znamená chtít dobro druhých. Jak daleko jsem již pokročil v této „klíčové dovednosti“, která rozhodne o celé mé věčnosti?

P. Pavel Zahradníček ■

Věčnost bez lásky je peklo...

RÁJEM

Refrén: Rájem jednou chtěl bych jít, chci se smát a být tam, kde je můj Pán. Rájem zpěv až bude znít, smím tolik lásky vzít, kolik mám jí sám.

1. Střípky Božího království, které na svět seslal Pán, sbírat chci srdcem svým vychladlým, ráje až přijde čas, abych mohl snést tu krásu a ten žár, jímž je Bůh.

R: Rájem jednou chtěl bych jít...

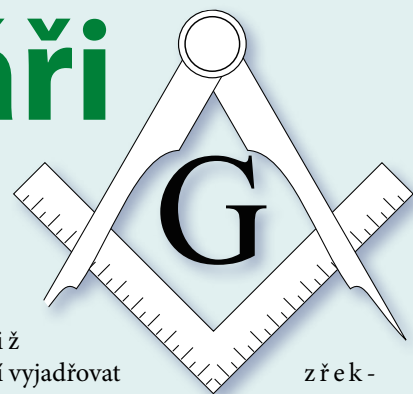
2. Abych se učil žít, proto Pán mi život dal, abych uměl mít rád, jak si přál. Když nebudu lásku mít, nedokážu žít, snést krásu a ten žár, jímž je Bůh.

R: Rájem jednou chtěl bych jít...

Foto: Flickr, Lower Columbia College (CC BY-NC-ND 2.0)

Svobodní zednáři a křesťanství

P. Vojtěch Kodet odpovídá na otázku: „V čem jsou svobodní zednáři církvi nebezpeční a jak se pozná, že jím někdo je? Mnozí moji známí katolíci volili za prezidenta pana Zemana (v roce 2013), protože je prý lepší mít na hradě komunistu než svobodného zednáře. Nechci Vás zbytečně zatěžovat, ale nevím, kdo by mi tento dotaz zodpověděl. Připomíná mi to středověký hon na čarodějnice.“

Sami se označují za bratrstvo, které slouží vlasti a lidstvu...

Svobodné zednářství je částečně tajná, uzavřená mezinárodní organizace se zasvěcením se společnému cíli skrze rituály a obřady, která oficiálně vznikla v roce 1717 v Anglii ustanovením první lóže. Při hodnocení a výkladu toho, kdo jsou svo-

bodní zednáři, se jistě setkáte s několika naprosto rozdílnými postoji. Sami zednáři se označují za bratrstvo a humanitárně (příp. charitativně) zaměřenou organizaci, jejímž cílem je morální a intelektuální zdokonalení lidstva. Odvozují se od středověkých cechů stavitelů při katedrálách s jejich zvláštními symbolickými rituály,

ji mi i ž chtějí vyjadřovat zřeknutí se kulturních, náboženských nebo etických doktrinárních pravidel. Od jednoho ke druhému stupni poznání jsou uváděni zasvěcením. Členové zednářských lóží se považují za šířitele tolerance, míru, mezilidské vzájemnosti a humanistických ideálů. Podle nich je svobodné zednářství prostředkem, který umožní zasvěcenému dosáhnout prací na sobě samém rozvoje své individuality, ochrání ho, aby se nestal člověkem bezejmenného davu, který nepřemýšlí a dává se jen řídit zvenčí, ale naopak jej vede k uvědomění si ceny své osobnosti.

Jedná se o gnostickou sektu s mnoha magickými prvky, sesbíranými ze všech starých kultur.

Sami členové Velké lóže ČR o sobě na svých stránkách píší: „My, zednáři České republiky, po obnovení demokratické české státnosti a po obnovení naší činnosti dne 17. listopadu 1990 se znovu hlásíme k myšlenkovému a mravnímu

Foto: Wikimedia Commons, Jaime Ardiles-Arce (CC BY-SA 3.0)

Reliéf Velkého Architekta vesmíru nad hlavním vstupem newyorského Rockefellerova centra

Každý stupeň zasvěcení má svoji nauku, svůj rituál a symboly.

odkazu J. A. Komenského, T. G. Masaryka a našich slavných zednářských předků. Chceme jako oni sloužit své vlasti a lidstvu, pěstovat občanské ctnosti a věrně hájit, šířit i uskutečňovat všelidské ideály humanitní a demokratické v duchu přátelství a tolerance, v bratrském řetězu se svobodnými zednáři celého světa.“ Mnozí se domnívají, že celá záležitost svobodného zednářství je minulostí a že kolem toho jde hlavně o snůšku vymyšlených báchorek, legend a ustrašených vizí o tajných a mocných strukturách.

Velký Architekt Vesmíru

Podle samotných zednářů se členem bratrstva může stát každý muž dobrých mravů, jakékoliv rasy a jakéhokoliv náboženského přesvědčení. Zednářství prý ponechává svým členům naprostou náboženskou svobodu. Jedinou, ale zcela zásadní podmínkou je však víra ve Vyšší Moc, kterou zednáři nazývají Velkým Architektem Vesmíru. Je ponecháno na každém, aby tento termín interpretoval podle svých vlastních představ. Může to být bůh kteréhokoliv náboženství, může to však být i víra v přírodní zákony, které byly hned na počátku tak dokonale promyšleny, že umožnily vznik a vývoj Vesmíru a v něm

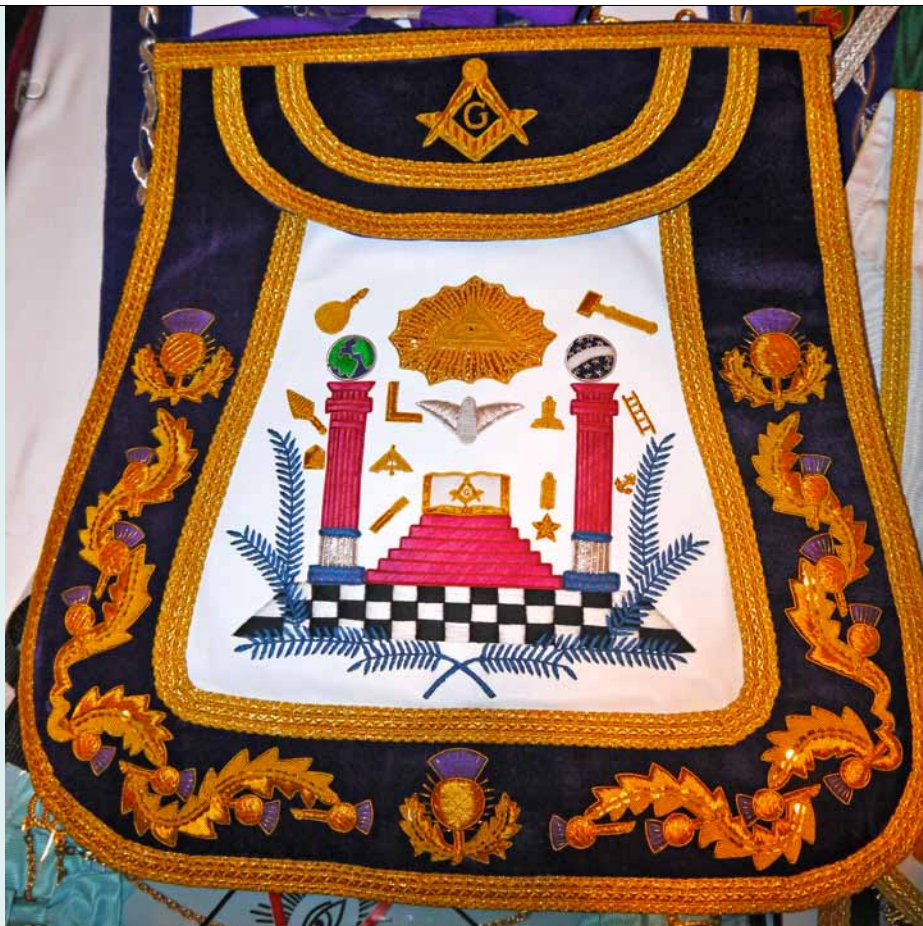

Foto: Flickr, antefuszi (CC BY-NC-ND 2.0)

Obřadní zednářská zástěra (apron) se základní symbolikou, inspirovaná zástěrou G. Washingtona

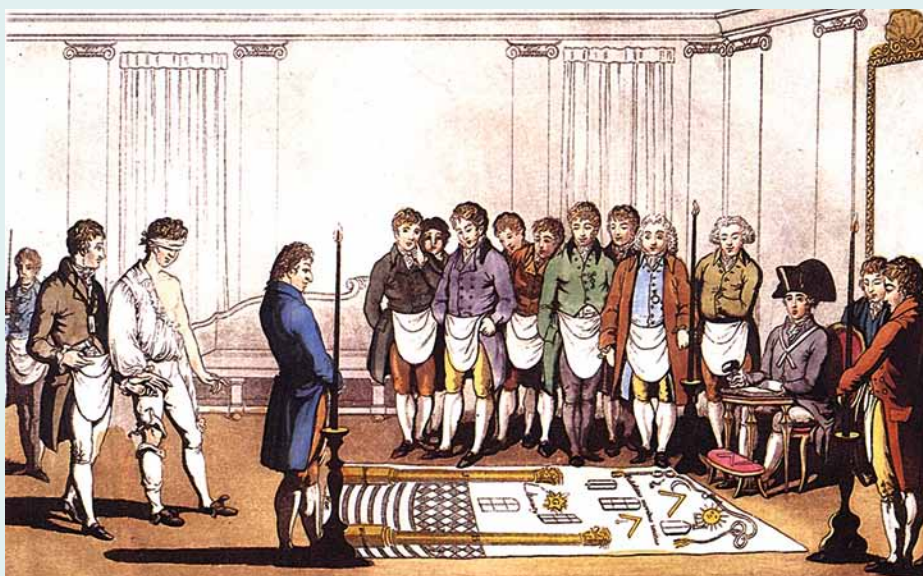

Foto: Wikimedia Commons

Zasvěcovací rituál zednářského učedníka (rytina z 19. stol. podle vyobrazení datovaného 1745)

V zasvěceních nižšího stupně nemusí člověku dojít, oč vlastně jde.

pak zrod a evoluci živé hmoty. Má-li totiž pojem bratrství být mezi členy řádu zachován, pak musí každý zednář respektovat názory, smýšlení i náboženská přesvědčení ostatních členů řádu. Princip Velkého Architekta se tak stává jakýmsi společným jmenovatelem víry zednářů všech vyznání.

Celá pravda je ale jiná...

Celá pravda je ale zcela jiná. Zednáři nevznikli teprve v roce 1717, kdy byla ustavena v Anglii první lóže, dokonce ani nenavazovali na sdružení stavitelů chrámů, jak se všude píše, ale na tajnou okultní společnost rosekruciánů, kteří zde existují už od 14. století. (Rosekruciáni se odvo- ▷

Interiér zednářské lóže v Bruselu

Zednářský chrám ve Washingtonu, D.C., USA

lávají na legendami opředenou postavu německého lékaře a filozofa Christiana Rosenkreutze, který měl putovat na přelomu 14. a 15. století do Jeruzaléma. Podle základního rosekruciánského spisu *Fama Fraternitatis* z roku 1614 nabyt Rosenkreutz v bájném arabském městě

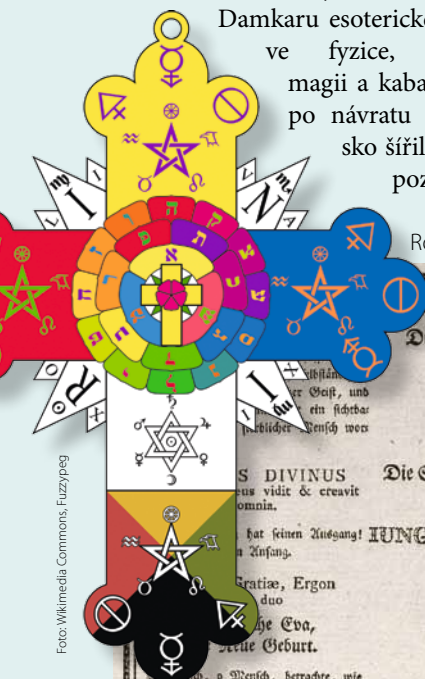
Damkaru esoterického poznání ve fyzice, matematice, magii a kabale. Toto pak po návratu přes Španělsko šířil po Evropě – (pozn. redakce.)

Svobodní zednáři sice popírají, že by byli náboženskou společností, jedná se však o gnostickou sektu s mnoha magickými prvky, sesbíranými ze všech starých kultur. Každý stupeň zasvěcení má svoji nauku, svůj rituál a symboly. V zasvěceních nižšího stupně nemusí člověku dojít, oč vlastně jde. Od prvního stupně jsou však členové rafinovaně zasvěcováni pomocí rituálů, symbolů, tajných slov a přísah Velkému Architektu Vesmíru, který je teprve v posledních stupních zasvěcení odhalen jako Lucifer (z latin-

ského *lux* a *fere*, „světlo“ a „něst“, čili Světloňoš – pozn. red.) a představen jako univerzální otcovství Boha, Jitřní hvězda, a je uctíván jako Bůh. Všechna tato zasvěcení mají již od prvního učednického stupně negativní dopad na duchovní život a zdraví jednotlivce a negativní duchovní vliv na celou rodinu, protože duchu zla se tím, byť nevědomky, otevírají dveře nejen do našeho života, ale přes naše vztahy i k našim nejbližším.

Závazek mlčenlivosti

Každý zednář je vázán přísahou mlčenlivosti, která se týká vlastních sezení lóže, rituálů, výkladu symbolů a poznávacích znamení. Zednář nemusí svoji příslušnost k zednářskému řádu tajit, je však přísahou zavázán, že nesmí prozradit členství jiného zednáře. Z tohoto důvodu lze jen velmi obtížně ověřit, kdo zednář je a kdo ne. Zednář má mít přehled o lóžích nižšího stupně zasvěcení a jejich členech, může mít znalosti i o lóžích stejného stupně zasvěcení a udržovat na této své úrovni kontakty, nemá však absolutně žádné právo být informován o lóžích vyššího stupně zasvěcení a o tom, kdo ho vlastně řídí. Zednáři nejnižších stupňů zasvěcení často neví nic o magii a satanských rituálech, jimiž se zabývají lóže vyššího stupně zasvěcení, jsou informováni jen o ideologii a plánech na jejich vlastní úrovni, tedy především o sociálních, vzdělávacích, politických a charitativních akcích. Jsou tak přesvědčeni, že svobodné zednářství je pouze humanitární institucí.

Rosekruciánská symbolika

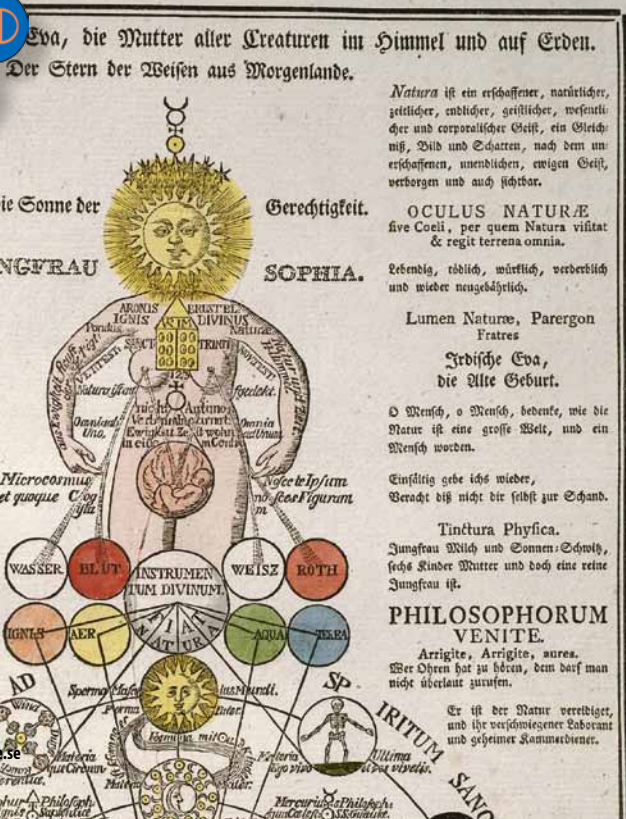

Foto: Wikimedia Commons, APK like a lolipop (CC BY-SA 3.0)

Jen tak je možné vysvětlit, že někteří křesťané se snažili spojit křesťanství s účastí ve svobodném zednářství.

Postoj katolické církve

Je pochopitelné, že z mnoha důvodů je zakázáno katolickým křesťanům jakýmkoli způsobem být přičleněn ke svobodným zednářům. Posledním oficiálním dokumentem Svatého stolce v tomto ohledu je *Deklarace o zednářství* od Kongregace pro nauku víry z 26. listopadu 1983, podepsaná tehdejšími prefektem Kongregace pro nauku víry kardinálem Josephem Ratzingerem a potvrzená Janem Pavlem II. V tomto dokumentu se důrazně uvádí, že principy zednářských sdružení jsou neslučitelné s učením katolické církve. Věřící, kteří by se stali členy zednářských lóží, se nacházejí ve stavu těžkého hříchu a nemohou přistupovat ke svatému přijímání. Papežská kongregace tímto dokumentem rovněž potvrzuje předchozí vyjádření z let 1974 a 1981, která zakazují katolíkům vstup do zednářských spolků pod trestem exkomunikace. V Kodexu kanonického práva z roku 1983 je svobodné zednář-

Logo organizace rotariánů (vlevo) a logo Lions klubu (vpravo)

Posledním oficiálním dokumentem Svatého stolce o zednářství je „Deklarace o zednářství“ od Kongregace pro nauku víry z 26. listopadu 1983.

Foto: Flickr, verkeorg (CC BY-SA 2.0)

Deklarace o zednářství Kongregace pro nauku víry z 26. 11. 1983 je dostupná on-line na adrese: vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/documents/rc_con_cfaith_doc_19831126_declaration-masonic_en.html

V tomto dokumentu se důrazně uvádí, že principy zednářských sdružení jsou neslučitelné s učením katolické církve.

ství zahrnuto v kánonu 1374 do obecného pojmu „sdružení, která brojí proti církvi“.

Organizace, které jen zdánlivě se zednářstvím nesouvisí

Tím samým není řečeno, že když se někdo z nevědomosti o démonickém pozadí zednářství zúčastnil nějakého zasedání, že vše, co v životě dělal a dělá, je od základu špatné. Existují také organizace, které zdánlivě nemají se zednářstvím nic společného. Takovými jsou u nás především Rotary Club a Lion's Club. Tyto organizace mají za úkol shromažďovat na místní úrovni významné osobnosti z oblasti politiky, byznysu a kultury a seznamovat se s nimi. Takové organizace, které sami zednáři nazývají „zed-

nářská bratrstva“, jsou pak prostorem pro hledání nových adeptů zednářských lóží. Mnozí křesťané jsou naivní v tom, že když je jim nabídnuta účast v takových organizacích, nechají se klidně zlákat. Členem těchto veřejných klubů, navenek naprosto bez vztahu k zednářství, se ale ve skutečnosti může stát jen člověk, s nímž se v budoucnu do zednářské lóže nějak počítá. Je-li však někdo členem některé z těchto organizací, neznamená to nutně, že je zednářem.

P. Vojtěch Kodet, O.Carm.
(titulky redakce) ■

Zdroj: www.vojtechkodet.cz/dulezite-otazky/svobodni-zednari-a-krestanstvi-odpoved-na-otazku.html

Pýcha – prokletý hřích

Svatý Jan Maria Vianney nazýval pýchu „prokletým hříchem“. Proč?

Stačí si uvědomit, že prokletí je opakem Božího požehnání.

A pýcha je právě ten hřích, který nás o Boží požehnání – a o vše ostatní – dokáže připravit.

Hřích, který stojí na počátku

Pýcha je prokletý hřích, který vypudil anděly z ráje a způsobil jejich uvržení do pekla. Tento hřích začal na začátku světa.

Hleďte, milé děti, mnohonásobně se hřeší pýchou. Některý člověk ukazuje pýchu svým oděvem, svou řečí, svou postavou, ano i svým způsobem chůze.

Jsou lidé, kteří když jdou po ulici, svým pyšným držením těla jakoby říkají všem okolo: „Jen se podívejte, jak jsem veliký, jak jsem pěkně urostlý, jak velmi vynikám nad jiné.“ Jiní zase, když udělali něco dobrého, nemohou skončit s vypravováním o tom, co udělali. A pomýšlení, že by někdo o nich mohl mít špatné mínění, je činí malomyslnými. Jiní se zase vyhýbají

„Pokora činí lidi podobnými andělům, pýcha mění anděly v satany.“

sv. Augustin

Foto: Wikimedia Commons, Joe Mabel (CC BY-SA 3.0)

Pyšný chce mít stále slovo, mluví především jen o sobě.

setkání s chudými a vyhledávají jen společnost bohatých. Jiní se chlubí a jsou plní marnivosti (o přesném a velmi užitečném rozlišení mezi marnivostí a pýchou viz následující článek – pozn. redakce),

Pýcha je prokletý hřích, který vypudil anděly z ráje a způsobil jejich uvržení do pekla. Tento hřích začal na začátku světa.

Foto: Flickr, Thomas Hawk (CC BY-NC 2.0)

když mají kontakty s mocnými tohoto světa. Jiní ukazují pýchu ve své řeči, dávají si velmi záležet, aby se krásně a správně vyjadřovali, a ničeho se nebojí víc, než toho, aby se nějakým slovem neshodili a nevysloužili si posměch.

Nejsi lepší, když tě chválí, nejsi horší, když tě haní...

Jak úplně jinak, milé děti, se chovají pokorní. Ať už se jim druzí posmívají, nebo si jich váží, nebo je chválí, nebo je haní, ať už je ctí, nebo jimi pohrdají, nebo je vyznamenávají, nebo je ponižují, je jim to lhostejné.

Pýcha (i tvoje) se pozná už podle řeči

Jestli chceme poznat, milé děti, zda je někdo pyšný, zaposlouchejme se do toho, jak mluví. Pyšný chce mít stále slovo, mluví především jen o sobě. Všechno >

Haní skutky ostatních a myslí si, že tím víc vyniknou jeho vlastní skutky.

„Největší síla spočívá v pokoře, pýcha je vždy slabá.“

sv. Augustin

dělá lépe než ostatní. Jen on dělá dobro. Hani skutky ostatních a myslí si, že tím víc vyniknou jeho vlastní skutky.

Zloděj, který krade zásluhy i radost

Milé děti, jsou takoví lidé, kteří dávají velké almužny, aby si kvůli tomu zjednali obdiv. Tím ale ztrácejí jakoukoli zásluhu! Pyšní a ctižádostiví nemají žádný zisk z dobrých skutků. Naopak jejich dobré skutky se mění v hříchy.

Pýcha se míchá do všeho jako sůl. Jsme rádi, když se o dobro, které konáme, co nejvíc ví. Když ostatní vidí a pochvalují naše ctnosti, těší nás to. Pokud pozorují naše chyby, rmoutí nás to. Jak úplně jinak smýšleli a smýšlejí svatí! Vůbec jim nepůsobilo radost, když lidé rozpoznali jejich ctnosti a chválili je za to, a svoje nedokonalosti se svatí vůbec nesnažili zakrývat.

Zaslepuje – nevidíš pravdu a to, co je podstatné

Pyšný člověk se domnívá, že všechno, co dělá, dělá dobře. Chce všem vládnout, vždy má pravdu, svůj názor považuje vždy za lepší než mínění jiných. Pokorný rád vyslechne názory jiných a nikdy tvrdohlavě netrvá na svém. Svůj názor sděluje vždy skromně a těší se z toho, když jiní mají pravdu. A pokud druzí mají zjevnou nepravdu, pak je plný shovívavosti.

Pýcha mění dobré skutky v hříchy.

Když byl svatý Alois Gonzaga ještě jako žák za něco pokárán, nikdy se nesnažil omlouvat se. Se vši upřímností řekl, co si myslel. Pokud byl v nepravu, rád to při-

Pýcha se míchá do všeho...

znal a přijal. Pokud měl pravdu, nechlubil se, ale jen řekl: „Také jsem už mnohokrát neměl pravdu.“

Svatí, milé děti, odumřeli sami sobě tak, že si dělali pramálo z toho, zda jim ostatní dali za pravdu, nebo ne. Bylo jim úplně lhostejné, že se o nich ve světě říkalo, že jsou hloupi. Ani ve světských věcech nechtěli být považováni za chytré, víc rozuměli věcem Božím a na tom jediném jim záleželo. O věci světské se starali jen málo, protože je považovali za příliš nicotné na to, aby jim věnovali svou pozornost.

sv. Jan Maria Vianney ■

Pokorný rád vyslechne názory jiných. Svůj názor sděluje vždy skromně a těší se z toho, když jiní mají pravdu.

A pravda vás osvobodí

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Neřesti mohou být seřazeny souběžně s ctnostmi, jejichž jsou opakem, nebo mohou být spojeny s *hlavními hříchy*, které křesťanská zkušenost rozlišuje podle Jana Kassiana (srov. sv. Jan Kassián, *Consolatio*, 5,2: PL 49, 611) a svatého Řehoře Velikého (srov. sv. Řehoř Veliký, *Moralia in Job*, 31, 45, 87: PL 76, 621A). Nazývají se hlavní, protože plodí jiné hříchy, jiné neřesti. Jsou to pýcha, lakomství, závist, hněv, smilstvo, nestřídmost, lenost (nebo zahálčivost – *acedia* – pozn. red.).

Srov. *Katechismus katolické církve. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2001.*

„Jako je pýcha počátkem všeho zla, tak je pokora počátkem všeho dobra.“

sv. Jan Zlatoústý

Foto: Flickr, ElvinW (CC BY-NC-ND 2.0)

Marnivost není jen špatná vlastnost, kterou mají mladá děvčata. Marnivý může být každý, kdo si zakládá na tom, co je „marné“, co nemá skutečnou a trvalou hodnotu. Marnivý může být dospělý muž, který si myslí, že je něco víc, když má drahé auto, velký dům, úspěšnou firmu nebo cokoli jiného, co se jednou, až bude tento svět opouštět, ukáže jako bezvýznamné a marné. A jaký je rozdíl mezi marnivostí a pýchou?

Podle východní tradice dva různé hříchy

V duchovní tradici křesťanského Východu i Západu existují seznamy tzv. hlavních hříchů. Většinou nejde o ty nejhorší věci, jakých se člověk může dopustit. Například vražda tam vůbec není. Ale duchovní zkušenost učí, že právě z těchto hříchů může časem to nejhorší vyrůst.

Otec kardinál Tomáš Špidlík, velký znalec spirituality křesťanského Východu,

Jsem marnivý, nebo pyšný?

upozorňuje na zajímavou odlišnost: Seznam „sedmi hlavních hříchů“, jak ho znají západní katechismy (viz rámeček „Poznáte pravdu...“ na protější straně) obsahuje na Východě hříchů osm. Kromě pýchy je tam i marnivost. My na Západě většinou nerozlišujeme mezi marnivostí a pýchou. Považujeme rozdíl mezi nimi jen za otázku intenzity. Evargius, první autor tohoto seznamu, si je naopak jistý, že se jedná o dva odlišné hříchy. Proč? A čím se liší?

Špatně – a ještě mnohem hůř!

Je pravda, že v obou případech se člověk cítí nadřazený ostatním. V tom jsou si oba hříchy podobné. Ale odlišný je důvod, proč se cítí „být nad ostatními“. Otec Tomáš Špidlík to vysvětluje takto:

Marnivý člověk se snaží být oceňován proto, že má majetek, bohaté šaty, krásnou postavu nebo vyšší inteligenci. Všechno to jsou marné věci, neboť jsou „jako polní tráva, která vadne“, a občas jsou ▶

Seznam „sedmi hlavních hříchů“, jak ho znají západní katechismy, obsahuje na Východě hříchů osm. Kromě pýchy je tam i marnivost.

Foto: Flickr, hollowcrown_ (CC BY-NC-ND 2.0)

směšné. Člověk si to uvědomí, až když se ztratí. Marnivost je hřích lidí ve světě.

Pýcha je naopak daleko horší a vážnější pokušení duchovních osob. Pyšný

člověk se chlubí tím, co není marné, co naopak má větší cenu než vše ostatní, totiž Boží milostí. Považuje se před Pánem za lepšího než druzí, za svatějšího

a za pokročilejšího v praktikování ctností. Věří, že tohoto stavu dosáhl vlastním přičiněním, zatímco každá milost je darem Božím. Klasickým příkladem pyšného člověka je farizej, který se modlí: „Děkuji ti, Pane, že nejsem jako ostatní hříšníci.“ (srov. Lk 18,11)

Na co dát aktuálně pozor?

Nyní si mohu položit otázku: Co mi hrozí, na co si musím dát ve své situaci pozor a s čím v sobě samotném potřebuji aktuálně bojovat? Je to pouhá a někdy směšná marnivost? Nebo mi už hrozí pýcha ve vlastním slova smyslu? Ta je ještě daleko horší. Způsobila i pád některých andělů...

Připravil P. Pavel Zahradníček ■

Pramen:

Tomáš Špidlík: *Svatá Melánie. Úsvit nových dějin.* Refugium, Velehrad-Roma, 2004

Marnivost je hřích lidí ve světě.

Foto: Flickr, trimjust (CC BY-NC 2.0)

Pýcha je naopak daleko horší a vážnější pokušení duchovních osob.

„Chci vám říci toto: my se postíme, ale ďábel nejí vůbec nic. My bdíme, ale ďábel vůbec nespí. Vyvarujme se proto pýchy. Kvůli ní ďábel padl z nebe a jejím prostřednictvím nás chce přilákat k sobě. Varujme se i marnivosti tohoto světa, který je jako polní tráva, která uvadá.“

svatá Melánie

Foto: archiv MMD

Začalo to jednou smutnou událostí

V kostele v pákistánském městečku Chowk Sarwar Shaheed uchovávají místní křesťané relikvii svaté Terezičky z Lisieux. Dostali ji z jihočeského Tábora. Kostel byl vybudován díky dárcům z České republiky a Rakouska. Kostel začal budovat P. Günther Ecklbauer OMI z Kongregace misionářů oblátů Panny Marie Neposkvrněné. Je to Rakušan, ale říká, že nejvíc doma se už cítí u nás. Před pětadvaceti lety přišel na misie do České republiky. Naučil se česky, byl farářem u Panny Marie v Kroměříži a pak na poutním místě Tábor-Klokoty. V roce 2006 odešel na misie do Pákistánu, naučil se urdštinu a byl „pouštním farářem“ v Derekabádu. Nyní se – přes Libanon a Egypt – vrátil do České republiky. Oprášil češtinu a působí v oblátském misijním centru v Plasích v západních Čechách.

Otče Günthere, proč nebyl v Chowk Sarwar Shaheed žádný kostel?

Ještě před čtyřiceti lety nebyli v Chowk Sarwar Shaheed („Chowk Munda“ po staru) téměř žádní křesťané. V roce 1975 přišli do pouště kolem městečka první křesťanské rodiny. Chtěli získat vlastní půdu – zúrodnit poušť. Přišlo sem 800 až 900 rodin. Mnozí ale zase z pouště odešli. Život v poušti byl

velmi náročný... A někteří z nich přišli právě do zmíněného městečka. Dnes je v Chowk Sarwar Shaheed už více než sto křesťanských rodin. A přibývá jich, protože některým rolníkům půdu muslimové sebrali (protože dodnes nemají vlastnické papíry – jako i mnozí chudí muslimové –, stávají se obětmi „land mafia“, pozemkové mafie) a jiní ji museli kvůli dluhům prodat. Ve městě pracují většinou jako

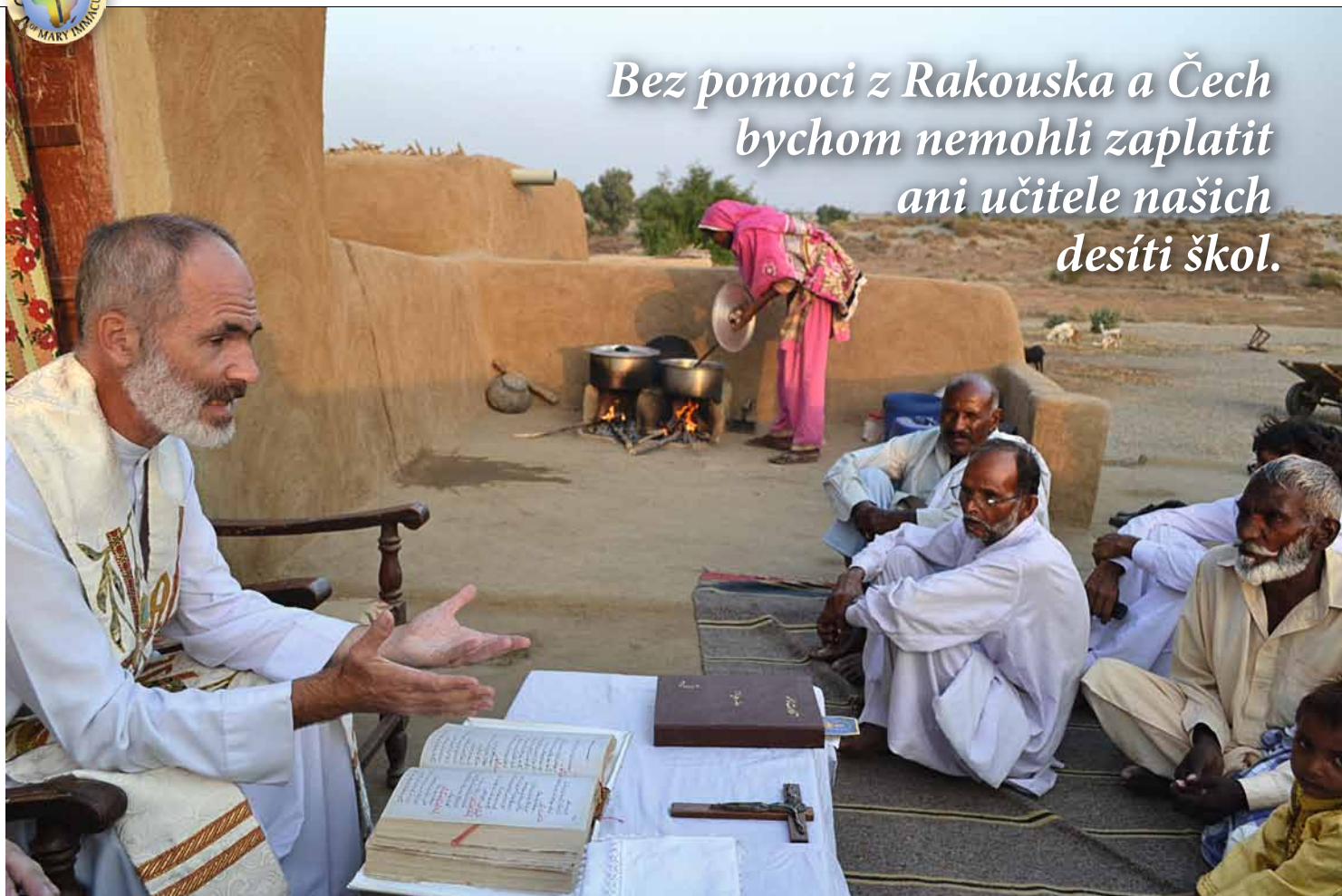
nádeníci, ale i v různých řemeslných dílnách nebo mají i své obchody. Pracují také jako učitelé. Většina z nich žije buď okolo naší velké misijní školy, anebo ve čtvrti, které se říká Haji Town (Haji podle označení těch, kteří vykonali pouť do Mekky). Křesťané ale své části říkají Nasrat Town, tedy Nazaret.

Stavbu jste začal po jedné dost smutné události...

Každý pátek, což je zde volný den (97 procent Pákistánců jsou muslimové), jsme v naší křesťanské škole v Chowk Sarwar Shaheed slavili mši svatou. Při návště- ▶

Dnes je v Chowk Sarwar Shaheed už více než sto křesťanských rodin.

Bez pomoci z Rakouska a Čech bychom nemohli zaplatit ani učitele našich desíti škol.

Mše sv. v domě místního křesťana, ke které pozval své příbuzné a sousedy. Pohoštění se také už chystá (viz žena v pozadí)

Foto: archiv MMD

I lidé se zapojili. Například okna zaplatili sami.

vách rodin se ukázalo, že je zde mnoho lidí, kteří by stáli o mši také v neděli navečer – dřív jsem nemohl, měl jsem tam na starosti opravdu velkou oblast –, a to přímo v Haji Town. Se slavením mše svaté jsme začali po rodinách, každou neděli v jiné rodině, a sice na karimatkách před

domem. Já jsem seděl na židli u stolu a pod lampou, která v létě samozřejmě přitahovala všelijakou havěť.

O něco později – kvůli nedostatku místa a komplikacím pro dané rodiny –, jsme se rozhodli slavit mši svatou na volném prostranství, tam, kde už před léty lidé za své peníze koupili pozemek pro stavbu kostela, ale neměli síly ho vybudovat. Samozřejmě bylo kvůli soukromí třeba vybudovat zeď, na jejíž stavbě se místní podíleli jak finančně, tak prací. Budovat takovou zeď bývá zvykem kvůli potřebě soukromí (kolemjdoucí by se

nám mohli vysmívat) i jako ochranu. Obětní stůl a karimatky se na mši vždycky donesly z domů. Na stejném místě se scházelo i společenství mládeže.

Ale o Vánocích 2010 se stalo toto: Byla půlnoční na volném prostranství. Byla mimořádná zima. Nějaká žena přišla na mši se svým miminkem a to se tak nachladilo, že po několika dnech zemřelo na zápal plic. Lidé na mě v rozčilení křičeli, že jim my kněží již dvacet let slibujeme, že se bude stavět kostel, ale nic se neděje; a to tak, až na prochladnutí při bohoslužbě pod širým nebem zemře dítě...

Jak stavba probíhala?

Ačkoli neexistoval žádný projekt a nějaké vyhrazené prostředky, začali jsme budovat na tom místě kostel s penězi z Evropy, které jsme právě měli na účtu. Bez té pomoci z Rakouska a Čech bychom nemohli zaplatit ani učitele našich desíti škol, které v té oblasti misionáři obláti mají, ani nic budovat...

Tak se dalo po kouscích budovat, ale do dalších Vánoc jsme dokázali dokončit pouze hrubou stavbu bez věže. I lidé se zapojili. Například okna zaplatili lidé sami, ale to teprve další rok. O Vánocích 2011 jsme při půlnoční seděli v kostele

Vlevo: hrubá stavba kostela. Kvůli stínu nesmí chybět veranda, protože se v létě uvnitř kostela nedá vydržet. Vpravo: Kostel už je více méně dokončen. Lidé už na verandě zouvají sandály, protože do posvátného prostoru kostela se chodí jen naboso. Železa, která trčí ze střechy, naznačují, že lidé plánují i věž, až na to budou prostředky

Foto: Zk. archiv MMD

bez oken a bez dveří. Byla tam stejná zima jako před rokem, kdy to dítě umřelo. Ale lidé byli šťastní, že mají konečně kostel. Před i po půlnoční byl ještě program a lidé vydrželi v té zimě více než dvě hodiny. Sice mě skoro trefil šlak, když jsem uviděl, že na mši přišla zase jedna žena s malým, dvoutýdenním dítětem, ale tentokrát se nic nestalo.

Komu jste nový kostel zasvětili?

Když jsem odjel z Pákistánu v červnu 2012, kostel stále ještě nebyl hotový, ale můj nástupce (můj tehdejší kaplan otec Mukhtar Alam OMI) dokončil poslední práce jako výmalbu a vnitřní zařízení. Byl vysvěcen jako kostel svaté Terezie z Lisieux. Zajímavé je, že ji místní lidé ještě neznali. S relikvií sv. Terezie, kterou jsem dostal od jedné paní na Klo-kotech (poutní místo na předměstí Tábora – pozn. redakce), přibyl z naší země vedle nezbytné finanční pomoci ještě další dar...

Mnoho lidí z České republiky podpořilo stavbu kostela prostřednictvím oblátského Mariánského misijního díla. S vaší pomocí se tento kostel postavil. Jinak by tam lidé ještě dlouho na svůj chrám čekali.

První a velmi důležitý krok je vybudování ohradní zdi, aby byl označen a zajištěn pozemek a také ochráněno soukromí při modlitbě pod širým nebem (tehdy tam žádný kostel nebyl)

Stále se na kostele musí pracovat. Časem tam budou i krásné koberce

Foto: 2x archiv MMD

Já jsem z Derekabádu odešel, ale „váš“ kostel tam zůstává. – Oni se modlí i za vás.

A nebyly to jen vaše finanční příspěvky. Relikvie sv. Terezičky ukazuje na hlubší spojení, na duchovní propojení modlitbou. Já jsem z Derekabádu odešel, ale „váš“ kostel tam zůstává. Myslete prosím na něj a na lidi, kteří tam chodí, a na kněze

obláty, kteří tam slouží, a podporujte je svými dary i modlitbami nadále. Oni se modlí i za vás.

*S P. Güntherem Ecklbauerem OMI
hovořila Hana Koukalová* ■

Můžete podpořit oblátské misie v Pákistánu

prostřednictvím Mariánského misijního díla – viz níže uvedené konto. Pro podporu misí v Pákistánu uveďte prosím variabilní symbol 410. Pán Bůh zaplat!

Mariánské misijní dílo (viz www.oblati.cz/mmd) podporuje misionáře v mnoha zemích i prostřednictvím mešních intencí.

Požádat o slavení mše svaté u nás může každý a v jakémkoli počtu. Tyto mše budou slouženy našimi misionáři na úmysl dárce. Výše mešního stipendia, které je v misiích často jediným příjmem misionářů, ze kterého žijí, činí na jednu mši svatou 150 Kč, na Gregoriánské mše (30 mší po sobě) 5100 Kč. Částky vycházejí ze standardů „Kirche in Not“. Když budete chtít touto formou pomoci misionářům, můžete peníze zaslat složenkou na naši adresu (Mariánské misijní dílo, Staroklokotská 1, 390 03 Tábor) nebo na naše konto:

Název konta: Mariánské misijní dílo
Číslo konta: 244816241/0300 – Poštovní spořitelna
(na každé poště)
Variabilní symbol pro mešní intence je 900.
Gregoriánská intence na mše svaté má VS 901.

Foto: Flickr tomasomi

Foto: Pexels, picjumbo.com (CCO)

Státní versus životní zkouška

Jedna malá „kulička“

„Konečně po zkouškách!“ Tak jsem si v lednu 2006 oddechla. Čekal mě jen poslední semestr, psaní diplomky a závěrečné státnice. Takový byl můj plán. Ale Bůh měl se mnou plán jiný.

Jedna malá „kulička“, kterou jsem si náhodně našla na krku, změnila nejen moje plány, ale i život. Je potřeba ji vyoperovat, bylo doporučení od mé lékařky. Prý jen běžná operace, o nic nejde. V nemocnici jsem strávila tři dny a s klidem a naprostou bezstarostností jsem tři týdny čekala na výsledky z biopsie. Jako dvaadvacetiletou vysokoškolačku plnou života a energie mě ani nenapadlo, že by mohlo jít o něco vážného. Ale 22. února 2006 zněla slova lékaře: „Je to pozitivní.“ Ani jsem přesně nechápala, co to znamená. Šok, který otrásl celou mojí rodinou:

*Čekal mě jen
poslední semestr,
psaní diplomky
a závěrečné
státnice. Takový
byl můj plán.*

RAKOVINA. Byla jsem zmatená, měla jsem kupu otázek a obav.

**Nic už nebylo tak důležité
jako předtím...**

Hned od začátku jsem v tom ale nebyla sama. Celá rodina se spojila a začaly kaž-

dodenní modlitby svatého růžence v osm hodin večer. Vše se odložilo stranou a nic nebylo už tak důležité jako předtím. Přidali se k nám přátelé, spolužáci, věřící, dokonce i nevěřící, a spojovali se za mě v modlitbě.

**Je to omyl?
Přijdu o vlasy?**

Při první návštěvě v onkologické ambulanci, kde jsem doufala, že mi řeknou, že se jedná o jeden velký omyl, jsem se zeptala jen na jedinou otázku: „Přijdu o vlasy?“ Samozřejmě to bylo to nejméně podstatné v této chvíli. Ale pro mě to přece jen významné bylo, a velmi.

Přesně jsem si pamatovala na okamžik, kdy jsem byla tři týdny předtím na operaci s tou „kuličkou“ a ještě jsem netušila, že se mi něco takového může stát. V nemoc-

nici jsem uviděla dvě vyhublé dívky bez vlasů a v tom momentě mi tehdy hlavou proběhla myšlenka: „Bože, jestli chceš vyzkoušet moji víru, vezmi si moje vlasy. To bych nezvládla.“ A najednou to bylo tady: vlasy jsem měla od malička dlouhé a považovala je za symbol krásy – a teď mám o ně přijít. A všichni si mě zapamatují jako vyhublou a holohlavou, protože mám rakovinu a to znamená smrt. Tak jsem to celé vnímala.

Chemoterapie a diplomka

Začátek půstu byl pro mě začátkem chemoterapie. Musela jsem několik hodin nečinně ležet a dívat se, jak mi ten „jed“ teče do žíly. Každá nová terapie trvala déle a déle. Lepší dny se střídaly s horšími.

Lékařka se mě vždy ptala, jestli chci poukaz na paruku, a já jsem pokaždé odmítla.

Jelikož jsem byla v posledním ročníku vysoké školy a nechtěla jsem přerušit studium, psala jsem mezi jednotlivými chemoterapiemi diplomku. Aby to nebylo tak jednoduché, v dubnu mě ještě čekalo složení zkoušky, abych získala německý certifikát. Dva dny po chemoterapii jsem cestovala 220 kilometrů do školy a sama jsem nevěřila, že to zvládnou... Ale zvládla jsem to. Díky Bohu!

Přála jsem si usnout a už se nevzbudit

Následovaly Velikonoce. Svatý týden pro mě začal velkými bolestmi. Nezvládala jsem se hýbat, plakala jsem a lékaři nevěděli, co se děje. Žádné léky nezabíraly. Po třech dnech nesnesitelných bolestí jsem si přála usnout a nevzbudit se. Tak velmi jsem byla zničená. Slova lékařky zněla: „Ivono, jsi pro mě záhada.“

Esemeska „od někoho“

Na Zelený čtvrtek jsem dostala nejkrásnější SMS: „Ivono, dnes večer Tě zvu na večeři. Chci, abys seděla vedle mě. Tvůj Ježíš.“ V té chvíli jsem přestala plakat,

Jedna malá „kulička“, kterou jsem si náhodně našla na krku, změnila nejen moje plány, ale i můj život.

Musela jsem několik hodin nečinně ležet a dívat se, jak mi ten „jed“ teče do žíly.

Každá nová terapie trvala déle a déle. Lepší dny se střídaly s horšími.

Foto: Pixabay, stux (CCO)

křičet. Najednou jsem pocítila naprostý pokoj. Bolesti sice nadále přetrvávaly, ale já jsem už byla klidná. Takto prošel i Velký pátek. Večer na Bílou sobotu vystřídala rodiče moje přítelkyně Evička. Zatímco oni se modlili v kostele, ona s růžencem v ruce klečela u mé postele. Já jsem nevládně ležela a cítila Boží přítomnost. Tehdy se stalo něco neuvěřitelného. Plná síly a obrovské radosti jsem najednou vyskočila z postele. Bolest jako by nikdy nebyla, zmizela beze stopy. Ani jedna z nás nechápala a v ještě větším šoku byli rodiče se sestrou, když nás po návratu z kostela našli, jak zpíváme a tancujeme!

Podivné „Vzkříšení“

Neskutečné se stalo skutečným, zažila jsem s Pánem utrpení a úžasné vzkříšení. Nejkrásnější Velikonoce v mém životě. Opravdu je to pravda – po každém utrpení přijde radost. A Bůh se staral o mě i nadále. Diplomovou práci jsem odevzdala v termínu a koncem srpna mě čekaly už „jen“ státnice.

Léto plné zážitků

Začátek léta byl pro mě začátkem radio-terapie. Každý slunečný den strávený v nemocnici a potom s knihami. Super prázdniny! Avšak ani tentokrát mě Bůh nezklamal, poslal mi do cesty mnoho dobrých lidí a všichni jsme byli na „stejně lodi“. Dokonce jsem si tam našla i kamaráda, na kterého jsem se každý den těšila: sedmdesátiletého dědečka, skvělého člověka plného optimismu a energie. Vlastně jsem měla jedinečné léto plné ▷

„Víme, že těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobrému...“

svatý Pavel (Řím 8,28)

Foto: Flickr, Memphis-and-53rd (CC BY-NC-ND 2.0)

Po třech dnech nesnesitelných bolestí jsem si přála usnout a nevzbudit se.

úžasných okamžiků, na které nikdy nepomenu.

Konec léčby, konec školy...

Teď píšu už jako inženýrka, státnice jsem složila. Konec léčby, konec školy a úplně nový začátek. Státní zkoušky a jednu životní zkoušku mám za sebou.

A moje vlasy? Rozhodla jsem se říct Bohu: „Ano, dávám Ti svoje vlasy.“ A On se postaral i o takovou nepodstatnou věc. Patřila jsem mezi ty 2% pacientů, kterým vlasy nevypadaly. Sice byly řídkší a přestaly růst, ale nikdy jsem nemusela nosit paruku ani šátek. Neboť Bůh nám nikdy nechce nic vzít, chce jen naše ano a dá mnohem, mnohem víc, než si dokážeme představit.

Nečekané pokračování

Tady by mohl můj příběh skončit. Vlastně takto skončil v roce 2006, ale po dvou letech měl své nečekané pokračování.

Jednoho mladého muže moje nemoc tak zasáhla, že se rozhodl, že se za mě

bude nejen modlit. Mimo to se totiž společně se svým kamarádem vydal do kláštera sester Svatého kříže na Cerové (Slovensko) s prosbou, aby se i ony za mě modlily. Sestríčky se modlily, ale výsledek se nedozvěděly...

A po dvou letech se díky náhodnému setkání mé tety v Cerové začal příběh dotvářet.

„To je Ivona,“ řekla sestra, která mě přivedla do klášterní jídelny plné sestřiček. Překvapení, radost a dojetí zaplavilo celou místnost. Poprvé viděly děvče jménem Ivona, za kterou se před dvěma lety začaly modlit na naléhavou prosbu dvou mladíků. Viděly mě najednou živou a zdravou. Tehdy mi vyprávěly příběh...

„Obětuji svůj život...“

Byla jedna sestra Emanuela, která si prosbu mladíků vzala velmi k srdci a pověděla Bohu: „Pane, Ivona je mladé děvče, ať je ona zdravá a raději ať zemřu já než ona. Obětuji můj život, aby ona

mohla žít.“ Na Velikonoce se jí najednou velmi přitížilo a začala velmi trpět. Právě ve stejné chvíli jsem já prožívala neuvěřitelné vzkříšení. Dvanáctého srpna jsem dostala výsledek, černé na bílém, že po nemoci není ani stopy a že jsem úplně zdravá. Přesně v ten den ona zemřela.

Neskutečné se stalo skutečným, zažila jsem s Pánem utrpení a úžasné vzkříšení. Nejkrásnější Velikonoce v mém životě.

„Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? Když ani vlastního Syna nešetřil, ale vydal ho za nás za všechny, jak by nám s ním nedaroval také všechno ostatní?“

svatý Pavel (Řím 8,31–32)

Vám všem, kteří ještě stále bojujete, bych chtěla vzkázat, abyste se nevzdávali a věřili, že u Boha není nic nemožného.

Někdo, kdo mě v životě neviděl, obětoval za mě život. Tato skutečnost mě po dvou letech od vyléčení úplně zasáhla.

Ale ani to ještě není konec

Příběh však stále nekončí. Ten mladý muž, který přišel prosit sestřičky o modlitby, tehdy vůbec netušil, že si zachraňuje svoji budoucí manželku. Vzali jsme se 10. října 2015 a spolu děkujeme Emanuele.

Kdyby mi někdo předtím řekl, že se mi něco takového stane, určitě bych mu odpověděla, že to není možné a že bych to nezvládla. Ale je to tak, že Pán nám naloží opravdu jen tolik, kolik jsme schopni unést. A i když jsem na začátku neměla dost sil, On mě posilnil, pomohl mi to přijmout a dal mi kolem sebe skvělou rodinu a přátele. Podrželi mě a stáli při mně, když mi bylo nejhůře. Maminka prožívala každou bolest se mnou, vždy věděla, co potřebuji, jak se cítím. Starala se o mě úplně na maximum. Otec byl vždy připraven vystartovat i na konec světa, jen aby mi bylo lépe. Sestra s kamarádkami se staraly o společenskou stránku. Přípravovaly mi zajímavý program, obveselovaly mě pro mě velkými drobnostmi a hned byl den krásnější. Závěr mojí léčby i školy spojily s obrovským překvapením – koncertem mojí nejoblíbenější skupiny!

Je-li Bůh s námi, kdo proti nám!

Tedy ne mně, ale v první řadě Bohu, sestřičce Emanuele, mému manželovi, rodičům, sestře, babičkám, křestní kmotře, perfektním tetám a celé rodině a přátelům patří obrovské DĚKUJI za to, že jsem tu a že jsem to zvládla.

Vám všem, kteří ještě stále bojujete, bych chtěla vzkázat, abyste se nevzdávali a věřili, že u Boha není nic nemožného. A On je vždy s námi, a pokud je Bůh s námi, kdo je proti nám!

Ivona Škvorcová ■

Ivona Škvorcová

Foto: www.cestaplus.sk/ Martin Lížičiar

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve

Bůh stvořil dobrý svět.^[De fide]

Bůh udržuje stvořené v jeho existenci.^[De fide]

Bůh chrání a řídí svou prozřetelností všechno stvořené.^[De fide]

Srov. Dogmatika. Olomouc;
Matice cyrilometodějská, 1994.

Co říká katechismus

Jestliže Bůh všecko ví a všecko může, proč nezabrání zlu?

Svatý Tomáš Akvinský řekl: „Bůh připouští zlo pouze proto, aby z něj dal vzniknout něčemu lepšímu.“

Zlo ve světě je temné a bolestné tajemství. Vždyť i ukřižovaný Pán volal ke svému Otci: „Bože můj, proč jsi mě opustil?“ (Mt 27,46) Mnohé z této skutečnosti je nepochopitelné (a plný smysl pochopíme až jednou z perspektivy věčnosti – pozn. redakce). Jedno však přece jen víme s jistotou: Bůh je sto procentně dobrý. Nikdy nemůže být původcem něčeho zlého. Bůh stvořil dobrý svět, avšak ten ještě nedošel svého naplnění. Přes prudké pády a bolestné procesy směřuje ke svému definitivnímu naplnění.

Tak si můžeme lépe srovnat to, co církev nazývá fyzickým zlem, např. vrožené postižení nebo živelnou katastrofu, s tím,

čemu říkáme morální zlo, které se objevuje ve světě následkem zneužití svobody. „Peklo na zemi“ – dětští vojáci, sebevražedné atentáty, koncentrační tábory – to všechno je nejvíce dílem lidí. Rozhodující otázka proto nezní: „Jak je možné věřit v dobrého Boha, když je tolik zla?“ – ale: „Jak by mohl člověk se srdcem a rozumem v těle snášet život na tomto světě, kdyby Bůh nebyl?“

Smrt a zmrtvýchvstání Ježíše Krista nám ukazují: zlo nemělo první slovo, a nebude mít ani poslední. Z nejhoršího zla dal Bůh vyrůst absolutnímu dobru. (Pozn. redakce: Člověk zabil na kříži svého Boha, který se pro něj z lásky stal člověkem. Větší zlo si již nemůžeme představit. A přece se tato událost stala zdrojem toho největšího dobra: spásy všech lidí. Pokud i z takového největšího myslitelného zla může Bůh dát vyrůst dobru, pak to dokáže v každém případě a každé situaci.) Věříme, že Bůh v den soudu učiní přítrž veškerému bezpráví (jde o tzv. poslední soud při druhém příchodu Ježíše Krista na konci dějin tohoto světa – jeho čas neznáme, ale víme jistě, že jednou nastane, protože On sám to slíbil – pozn. red.). V životě budoucího věku už zlo nebude mít místo a přestane veškeré utrpení.

Srov. „Youcat – Katechismus katolické církve pro mladé“,
Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2011.

Makrobiotika k Bohu nevede

Příroda se mi stala náhradní maminkou

Velkou část dětství jsem prožila venku. Pravidelně jsem chodila s tatínkem do lesa, učil mne ho znát a poradit si v nejrůznějších situacích. Měli jsme velkou zahradu se sadem, kde jsem si hrávala na vílu.

Ráda jsem vázala kytice z lučních květin, sušila bylinky, pomáhala roubovat ovocné stromy. Většinu víkendů a prázdnin jsem trávila u babičky na statku s téměř neomezeným pohybem po okolních lukách a lesích. Odmala se mne dotýkala krása přírody. Ráda jsem

v ní pobývala sama a jako jedináček jsem k tomu měla dostatek příležitostí, i když se to mé mamince příliš nezamlouvalo.

Manželství mých rodičů by se nedalo označit slovem stabilní. Ve vypjatých situacích jsem utíkala ven, buď do lesa, nebo na svou jabloň, která mi poskytovala útočiště. Skvěle se na ni lezlo, v rozsoše mezi větvemi jsem zírala do koruny a do nebe, plakala jsem jí do kůry. S trochou patosu by se dalo říct, že se mi příroda stala náhradní maminkou, v jejímž náručí jsem si mohla volně vydechnout.

Kyvadélko a esoterika

Kolem šesti let jsem se díky tatínkovi naučila pracovat se siderickým kyvadélkem.

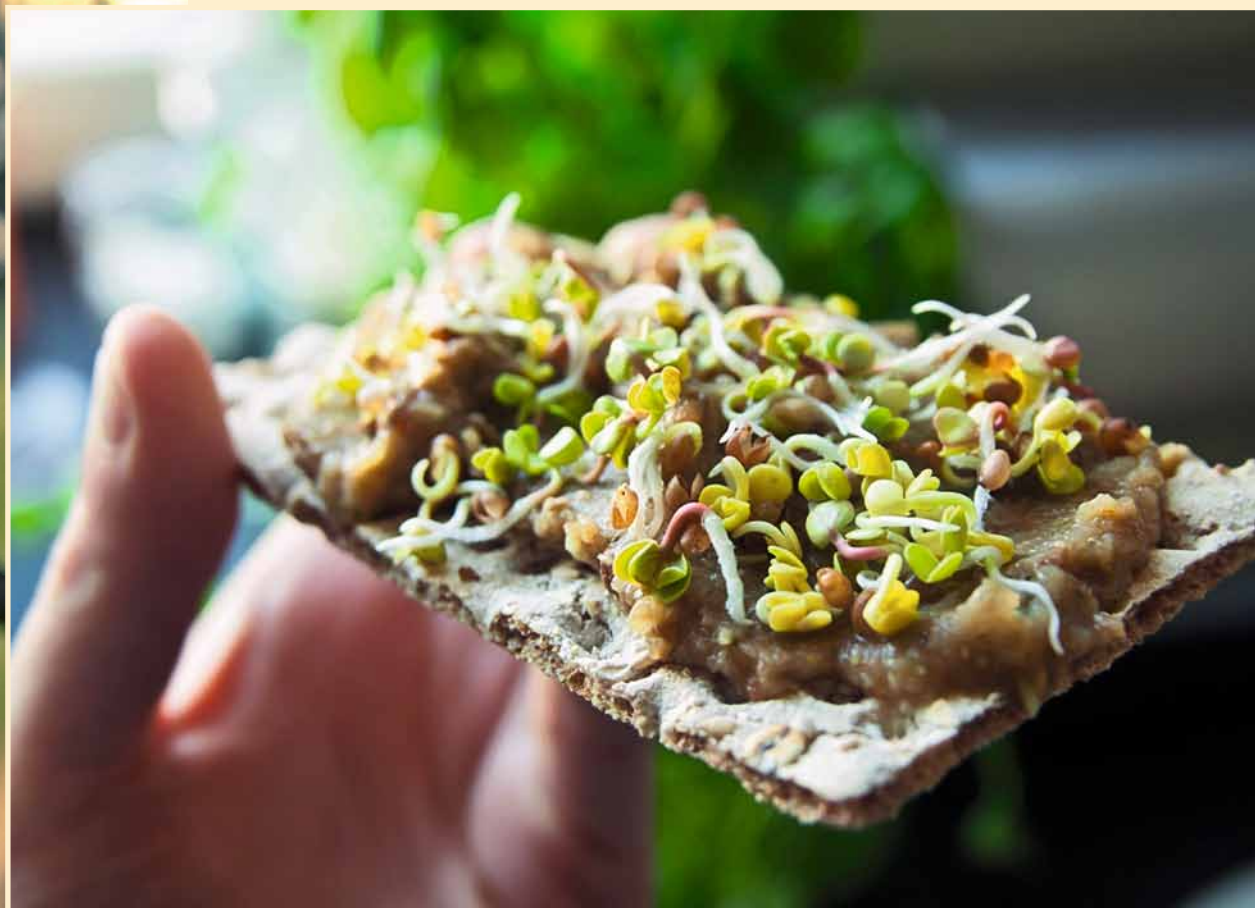

Foto: Flickr, Vegan Photo (CC BY 2.0)

Manžel s makrobiotikou nesouhlasil. Doma jedl, co jsem mu předložila nebo rohlíky se salámem...

a pomáhat lidstvu. Četla jsem „odbornou“ literaturu, vzdala se jízdy na koni a začala cvičit aikido.

Setkání s Bohem, který není energie, ale osoba

Zhruba po roce mohutného rozvoje v tomto směru jsem seděla u potoka pod vrbou a přišel ke mně Bůh. Popis konverze není v tomto příběhu důležitý, podstatné je, že se ke mně sklonil Kdosi, kdo stvořil vše; nebyla to žádná energie z těch, s kterými jsem se učila zacházet. Po čase jsem zanechala esoterických praktik, nechala jsem se pokřtít a vrhla se naplno do křesťanského života.

Miminko stále nepřichází

Po prvním ročníku vysoké školy jsem se vdala. Ze začátku jsme byli s manželem rádi, že jsme jen sami dva, sžívání nám

dalo zabrat a ledacos jsme spolu podnikali. Po několika letech jsme začali toužit po miminku, které ovšem nepřicházelo. Zcela nás přešlo vtipkování, jak nám to PPR (přirozené plánování rodičovství) báječně funguje! Četla jsem mnoho knih o rodičovství, mj. o tom, jak je důležité připravit se na početí miminka. Říkala jsem si, že musíme udělat vše proto, aby k nám mohlo přijít a být zdravé.

Elektroakupunktura, detoxikace a drahé preparáty

Objednala jsem nás s manželem na vyšetření do Institutu celostní medicíny. Tam jsme prošli diagnostikou EAV (elektroakupunkturou dle dr. Volla, což je v podstatě kyvadélko v moderním hávu), na jejímž základě nám byla doporučena detoxikace organismu a dietetická opatření, aby se naše těla pročistila. Manžel vystudoval fyziku a pravil, že tomu nevěří ani za mák, že ten přístroj nemůže z vědeckého hlediska fungovat. Já jsem se naopak nadchla, zakoupila drahé bylinkové preparáty (na detoxikaci střev, slinivky ▷

Šlo mi to jak po másle, příbuzenstvo si u mne nechávalo zjišťovat geopatogenní zóny a vhodné a nevhodné potraviny (občas jsem byla k vidění, jak kyvadylkuju v místní samoobsluze). Ve třinácti jsem s maminkou na pozvání její sestřenice absolvovala víkendový seminář Modré alfy a Silvovy metody kontroly mysli. Lektor ve mně vytušil talent a doporučil mi, ať ho rozvíjím. Nadchla jsem se, poctivě prováděla všechna mentální cvičení a meditační, toužila si k tomu udělat kurz reiki

Svěřovala jsem vše Ježíši, ale na Jeho názor na toto podnikání jsem se neptala.

Foto: Flickr, pierofix (CC BY-NC-ND 2.0)

Foto: Flickr, Lars Plougmann (CC BY-SA 2.0)

Byla jsem v napětí, jídlo mne vyčlenilo ze společenství.

atd.), chodila do Institutu na podtlakové masáže a přešla na makrobiotickou stravu. Svěřovala jsem vše Ježíši, ale na Jeho názor na toto podnikání jsem se neptala. Když to se mnou chtěl můj doprovázející kněz rozebírat, odbyla jsem ho, ať se nebojí, že se modlím a mám to pod kontrolou. Hlavou mi běželo, jak by asi on, kněz, mohl takovým niterným ženským věcem rozumět...

Vyházela jsem zásoby ze špajzu

Začalo mé makrobiotické období. Pořídila jsem si příslušné kuchařky, vyházela zásoby ze špajzu a začala nakupovat ve zdravých výživách. Makrobiotika je založená na taoistickém učení o harmonii energií jin a jang v těle člověka. Tělesná konstituce, nemoc, fyzická aktivita nebo stres, roční období – to vše má na jin-jang harmonii vliv a může se upravit stravou (některé potraviny jsou více jin, jiné jang, způsob jejich úpravy je také jin či jang). Abych si obhájila, že se budu stravovat podle nekřesťanského učení, roz-

hodla jsem se zcela ignorovat duchovní pozadí makrobiotiky a brát si z ní jen recepty (přece je to zdravé, ne?). Ovšem bez tabulky jin-jang potravin jsem se neobešla.

Manžel s makrobiotikou nesouhlasil, ale sdílel touhu po dítěti, kvůli které jsem se do ní vrhla. Doma jedl, co jsem mu předložila nebo rohlíky se salámem; jinak se stravoval zcela klasicky. Já jsem se ze začátku cítila skvěle, zhubla jsem a byla jsem plná elánu. Plánování menu, pořizování surovin a příprava jídla vyžadovala dost úsilí. Studovala jsem a na částečný úvazek pracovala, byla aktivní v církvi, času nebylo nazbyt. Postupně jsem se přesto začala zajímat do hloubky o vše zdravé a přírodní. Oblečení z přírodních materiálů, biokosmetika, zdravá architektura, přírodní medicína...

Zlom na táboře

Po delší době makrobiotického stravování jsme s manželem jeli jako vedoucí skupinek na křesťanský kemp pro mládež. Skloubit tamní povinnosti s vařením se mi dařilo jen obtížně – buď jsem prchala dřív z programu, abych si uvařila včas a jedla s ostatními, nebo jsem si vařila v čase oběda a jedla pak sama v sestě. Byla jsem v napětí, jídlo mne vyčlenilo

ze společenství. Mého pobíhání si všiml kněz, který slouží modlitbami za rozvazování. Odchytl mne a na vše se mne vyptal. Narychlo jsem mu vyklopila svou touhu po dítětku i to, co a proč dělám. „Modlil se s tebou za to někdo?“ zeptal se prostě. Musela jsem popravdě odpovědět, že ne. Šli jsme se tedy spolu pomodlit a on mne poté důrazně povzbuzoval, abych se makrobiotiky zřekla a začala postupně jíst běžnou stravu. Vnímala jsem, že je to tak správně, a makrobiotiku jsem nechala ležet před svatostánkem; prosila jsem Ježíše, aby mi můj úlet odpustil. Spadl mi kámen ze srdce a cítila jsem se volněji.

A co to ostatní?

Čeho jsem se ale zříct nedokázala, bylo „zdravé a přírodní“ jako takové. Makrobiotika je od základu špatně, ale co to ostatní? Biopotraviny? Medicína z bylinek? Jak může být škodlivé, co je zdravé a z přírody? Copak to nestvořil Bůh a nedal nám rozum, abychom zacházeli s plody Země i se sebou šetrně? To do sebe mám cpát chemii a ničit si zdraví? Mému doprovázejícímu knězi blikala kontrolka a vedl se mnou v průběhu dalších měsíců několik plamenných debat na daná témata (stavěl zrovna komunitní dům izolovaný polystyrenem, což jsem mu vyčítala). Přišlo

Rozplakala jsem se a vše jsem rázem viděla jasně. Jak jsem se místo k Pánu přírody utíkala k přírodě...

mi, že není schopen vidět svět v širších souvislostech a nedůvěřuje mému rozlišování. Kéž bych tak dokázala vnímat, že vidí zcela jiné souvislosti než zdravou rovnováhu planety a že na rozdíl ode mne dar rozlišování má!

Prásknutí dveřmi

Při jedné takové vzrušené debatě, odehrávající se v rámci svátosti smíření, jsem opět nechtěla přijmout jeho nabádání, že bych měla opustit „přírodnáctví“, jak to nazýval. Pohár jeho trpělivosti přetekl, praštil pěstí do stolu, zařval „do prd... už!“ a prásknul dveřmi. Nic lepšího udělat nemohl, potřebovala jsem „ránu do hlavy“. Rozplakala jsem se a vše jsem rázem viděla jasně. Jak jsem se místo

k Pánu přírody utíkala k přírodě, jak mne studium přírodních věcí odvádělo od věcí Božích, jak se mi přírodnáctví nenápadně stalo modlou – stvořené zabíralo místo Stvořitele; jak dovedně jsem v modlitbě tuto oblast schovávala, abych neuslyšela jasné Ježíšovo slovo. Došlo mi také, jak silnou páku na mne má Boží nepřítel skrze touhu po zdravém dítěti. A jak je ve mně tah k přírodnáctví už od mala, od dob, kdy jsem byla jabloňovou holčičkou.

... jak mne studium přírodních věcí odvádělo od věcí Božích, jak se mi přírodnáctví nenápadně stalo modlou – stvořené zabíralo místo Stvořitele.

Dary Dárce života

Na druhý den jsme vše předložili Pánu Ježíši. Zpětně mne mrzí, že jsem nebyla poslušnější vůči svému doprovázeči a vzpurně jsem se spoléhala na svůj úsudek, mohla jsem si ušetřit mnohé klopytání. Rok poté, co jsem se zřekla makrobiotiky, jsem otěhotněla. Ukázalo se, že naše neplodnost měla duchovní příčiny, které Pán odstraňoval několik následujících let, v průběhu nichž k nám přišly další dvě děti. Všechny byly doslova a do písmene vymodlené; dary Dárce života, které poslal do těla již zase zaneřáděného svíčkou a buchtami.

Vím, že si na neškodně se tvářícího démona přírodnáctví musím dávat pozor vzhledem ke své minulosti i k mateřství, ve kterém chci pro své děti to nejlepší. Často dětem vyprošuji, aby byly šťastné a naučily se milovat Hospodina – víc si nemůžu přát. K čemu by jim bez toho bylo zdraví a dlouhý život? Když se dostanu do pokušení v této oblasti, opakuji si slova svého zpovědníka: „Janičko, tělo ať třeba chčípne, ale duši zachovej!“

Jana ■

Zdroj:
www.vojtechkodet.cz/svedectvi/makrobiotika-k-bohu-nevede-svedectvi.html

Nepřipravuj sebe i děti o Boží požehnání

„Ve svém životě si dábla a působení zlých duchů často uvědomujeme jen velmi málo – až do chvíle, kdy osobně zakusíme Boží lásku v Ježíši Kristu,“ říká Neal Lozano, autor knihy „Vysvobození“, který také organizuje duchovní semináře.

Foto: Flickr, loganmahan90 (CC BY-NC-ND 2.0)

by nebyl požehnaný... Svůj hřích jsme vyznali už dávno, ale zdálo se, že nemůžeme odčinit škodu, kterou náš hřích způsobil.“

John a Sheila na semináři přemýšleli o svém hříchu a pak ho před malou skupinkou vyznali. „Myslím, že jsem toho hříchu poprvé v životě opravdu litovala – bez jakékoliv snahy o omlouvání svých činů,“ řekla Sheila. „Nikdy předtím jsme také neudělali následující krok,“ pokračovala Sheila. „Prosili jsme Pána, aby prošel synovým životem a vylil své požehnání na všechna místa a chvíle, kdy nedostal požehnání kvůli našemu hříchu.“

Jejich syn a jeho manželka byli manželé už osm roků a nemohli počít dítě. Neúspěšně vyzkoušeli různé léky proti neplodnosti. Pak si adoptovali dítě z Ruska. V březnu, tři měsíce po semináři, jim syn zatelefonoval a řekl, že manželka bez lékařského zásahu počala dítě. „Je to naše zázračné dítě,“ prohlásil.

„Ani nevíš, jakým zázrakem toto dítě je,“ řekli mu rodiče.

„Povyprávěli jsme mu svůj zážitek. Velmi ho dojalo, když si uvědomil, že počali dítě zrovna v době, kdy jsme byli na tom semináři,“ vypráví Sheila.

Neal Lozano (z knihy „Vysvobození. Sprievodca v službe vyslobodenia“; Redemptoristi – Slovo medzi nami, Bratislava, 2009) ■

Poznámka redakce: Svědectví není o nějakém „Božím trestu“, ale o tom, že když člověk zabředne do zla, zla nelituje nebo ho lituje jen povrchně, připravuje sebe i druhé o Boží požehnání.

Prosili jsme Pána, aby prošel synovým životem a vylil své požehnání na všechna místa a chvíle, kdy nedostal požehnání kvůli našemu hříchu.

V lednu se John a Sheila rozhodli zúčastnit semináře s názvem „Od prokletí k požehnání“. Dozvěděli se tam, že Bůh jim touží požehnat. Na semináři se hovořilo i o překážkách, které brání tomu, abychom mohli Boží požehnání přijmout. Sheila si listovala v poznámkách ze semináře a dostala se také k seznamu hříchů, které jí mohou bránit přijmout Boží požehnání.

„V tom seznamu mě zaujalo ‚početí mimo manželství,‘ řekla mi. „V té chvíli

jsem věděla, proč Bůh chtěl, abychom se semináře zúčastnili. Tři z našich dětí jsou adoptované a jedno mělo v pozadí svého života tento hřích... A tehdy – Pán Bůh dokáže zařídit, že na věci sice postupně, ale přece jenom přicházíme – jsem začala uvažovat a došlo mi, že také naše vlastní první dítě bylo počato dříve, než jsme se s manželem vzali. A že to mělo důsledky pro jeho život. I když syn navenek vedl dobrý život, i on měl řadu problémů. Jako

Naše děti – dar od Boha

Chtěl bych tímto svědectvím poděkovat Pánu Bohu a povzbudit manžele, kteří jsou v podobné situaci, jako jsme byli my.

Asi rok po svatbě přišlo první těhotenství, ale trvalo jen krátce, miminko se nevyvíjelo. Další těhotenství následovalo až po čtyřech letech. Měla jsem velkou radost, protože jsem se obávala, že se dalšího děťátka už ani nedočkáme. V 10. týdnu těhotenství mi však lékař oznámil, že nevidí tlukot srdíčka. Bůh si nakonec povolal i druhé miminko. Tím se zmenšovala naděje, že se po pěti letech manželství staneme rodiči.

V dubnu jsme se účastnili exercií pro manželské páry s otcem Jamesem Manjakalem. Otec James se za nás během exercií modlil a krátce poté jsme skrze něj obdrželi zaslíbení, že nám Bůh požehná.

Po návratu probíhaly v naší farnosti „lidové misie“. Svěřila jsem se knězi, který tyto misie vedl, s naší situací. Následující den bylo udělováno pomazání nemoc-

ných. Kněz se mě ptal, proč jsem ho nepřijala i já? Neodvažovala jsem se, protože jsem žila s přesvědčením, že je tato svátost určena pro jiné – především pro vážně nemocné, starší šedesáti let, umírající, případně pro ty, které čeká náročná operace. Věděla jsem sice, že jde o mimořádnou posilu pro tělo i duši, ale nenapadlo mě, že tuto svátost mohu přijmout i já ve své situaci. Požádala jsem ho tedy, jestli by byl ochoten udělit mi ji dodatečně. Ve chvíli, kdy na mě kněz vztáhl ruce, jsem pocítila obrovskou milost. Vnímala jsem vnitřní uzdravující sílu, která pronikla celé mé tělo. Cítila jsem, že se něco změnilo. Ve víře v Boží působení skrze svátost pomazání nemocných mě povzbudilo i svědectví kněze, který mluvil o různých dalších mimořádných uzdraveních, které skrze tuto svátost zažil.

A Bůh mě skutečně uzdravil, krátce poté jsem otěhotněla.

Lékaři se obávali, že se miminko narodí předčasně. Měla jsem zkrácené děložní hrdlo, a tak jsem od 6. měsíce musela více odpočívat. Ale i toto období vnímám jako velkou milost a dar. Mohla

jsem se modlit, číst z Bible a taky víc komunikovat s naším miminkem.

Maruška se narodila v termínu a každým dnem můžeme pozorovat, jak velkým darem pro nás je.

Rok po jejím narození jsme zjistili, že Pán nám opět požehnal. Bůh všechny naše modlitby slyší, žádná není zapomenuta, a ve správný čas odpoví. Nebojme se mu důvěřovat a budme trpěliví, i když to může být těžké. Odevzdejme Mu plně svůj život, vždyť On je Pánem života a miluje své děti.

Marie (zkráceno) ■

Bůh všechny naše modlitby slyší, žádná není zapomenuta, a ve správný čas odpoví.

Foto: Flickr, Jennuine Captures (CC BY-NC-ND 2.0)

Večerní chvílka, která vám vrátí radost

Foto: Flickr, mccun934 (CC BY 2.0)

Praxe osvědčená staletími

Vlastně nejde o nějaký nový vynález, ale o praxi pravidelného večerního zpytování svědomí, doporučovanou prakticky všemi znalci duchovního života. Nenechme se ale zmýlit, nejde jen o nějaké sestavování výčtu hříchů – to by bylo velké nepochopení.

Jak tedy správně postupovat? Otec James Martin SJ dává jednoduchý návod, který vychází z duchovního odkazu svatého Ignáce z Loyoly (1491–1556). Protože jde vlastně o formu modlitby, je nejdříve velmi potřebné:

- uvědomit si, že jsme v Boží přítomnosti,
- poprosit o vedení Duchem Svatým.

A pak již můžeme přejít k následujícím jednoduchým krokům, které otec James popisuje takto:

Pět kroků inspirovaných svatým Ignácem

První krok nás vede k tomu, že si vzpomeneme na věci, za které jsme vděční. Nemusejí to být světoborné nebo život měnící události. Postačí i prosté věci, které se během dne udály: milé slovo od přítele nebo přítelkyně, dokončení zadaného úkolu, úsměv na rtech našich dětí. Můžeme si vzpomenout i na vyložené drobnosti: bláznivé dovádění psa po ránu, skvělá chuť pizzy při obědě, pohlázení slunečnými paprsky po cestě domů z práce, oblažující noční spánek.

Svatý Ignác nás povzbuzuje vychutnat si tyto události způsobem, který nás dovede k vděčnosti. Připomínáme si všechnu „bílou barvu“ v našich životech. V dobách smutku nebo neštěstí nás s Bohem nic nespojuje rychleji než zaměření na věci, za které jsme vděční.

Ve druhém kroku vyhodnocujeme svůj den, pátráme v něm po Boží přítomnosti a všímáme si i toho, kde jsme Boha mohli přehlédnout. Často je lehčí vidět Boha v minulosti, při pohledu zpět než v přítomném okamžiku. Zpytování svědomí nám tímto způsobem pomáhá rychle identifikovat přítomnost Boha

„Jednoduchý způsob, jak obnovit pocit radosti, je praktikování vděčnosti jako životního postoje,“ říká jezuita James Martin. A dává velmi jednoduchý návod, jak každý den – pravidelnost je zde velmi důležitá –, provádět „večerní reflexi“ svého života.

Tak jako léky pro tělo většinou nezaberou hned po první tabletě, tak také „léky pro tvou duši“ potřebují čas a pravidelnost.

v našem životě. Dokonce i ve chvílích, kdy jsme nešťastní a máme tendenci Boha přehlížet.

Ve třetím kroku prosíme o milost poznat, kde jsme se od Boha odvrátili, kdy jsme zhřešili.

Ve čtvrtém kroku prosíme o odpuštění jakýchkoliv hříchů, kterých jsme se snad dopustili. Jde-li o vážnější věc, musíme učinit předsevzetí – že se smíříme s přítelem, kolegou, sousedem... Pokud jsme katolíci a jde o těžkých hřích, měli bychom se rozhodnout jít ke zpovědi.

V pátém a posledním kroku prosíme o milost nacházet Boha během dalšího dne zřetelněji. (James Martin SJ: *Radost, humor smiech a ich úloha v (duchovnom) živote*. Dobrá kniha; Trnava, 2014, str. 210 n)

Tři stručné otázky

Snad by se to celé mohlo shrnout ještě stručněji. V rámci večerní modlitby si odpověz na tři prosté otázky (ty jsou sice stručné, avšak tvá odpověď může, ale také nemusí být úplně stručná – záleží na tobě, jak dlouho chceš se svým Bohem, který tě má rád, rozmlouvat):

- Čím mi dnes Pán Bůh udělal radost?
- Čím jsem mu udělal radost já?
- Čím jsem ho zarmoutil?

Za první dvě radostně poděkuj, za třetí popros o odpuštění – a o sílu začít zítra lépe...

Nezapomeňte na pravidelnost a vytrvalost

Tak jako léky pro tělo většinou nezaberou hned po první tabletě (i když někdy se i to může stát), tak také „léky pro tvou duši“ potřebují čas a pravidelnost. A když někdo lék po tom, co přinesl první účinky, vysadí, tak se pak nemůže divit... Konce mohou být horší než začátky.

Foto: Designed by Yanalya / Freepik

Večerní modlitbu spojenou s reflexí uplynulého dne nikdy nevynechej. Zkušenost učí, že jedním z prvních pokoušení, která přijdou na toho, kdo se začne vážně snažit o duchovní život, je poku-

šení vynechávat pod různými záminkami (nedostatek času, únava...) večerní reflexi.

P. Marek Dunda ■

Foto: 3x archiv FATYM Vranov nad Dyjí

Pat a Mat

a 3 x 7 duchovních impulsů

„Rozjímat se dá i nad hlávkou zelí,“ říkával otec kardinál Tomáš Špidlík, velký znalec duchovního života. Moudrý člověk se může poučit ze všeho – často stačí jen napovědět a hned vidí mnohé...

Na některých táborech, které pro děti a mládež pořádal v loňském roce FATYM Vranov nad Dyjí, jsme zvolili jako inspiraci pro duchovní impulzy dvě známé postavičky: Pata a Mata. Asi je znáte z Večerníčků.

Možná vás překvapí, kolik duchovních poučení je možno najít ve zcela obyčejných skutečnostech... Zde je prvních sedm „impulsů“.

Na dalších 14 postřehů se můžete těšit příště a přespříště. Možná i sami přijdete na některé další – a to nejen v případě Pata a Mata.

Impuls č. 1 – Pat a Mat jsou vynálezaví

Jejich vynálezavost se projevuje zejména ve chvílích, kdy je potřeba realizovat něco, co pokládají za důležité, a zvláště tehdy, když narážejí na překážky a na nezdary.

Pro běžný život člověka je to velmi inspiřující, protože na to máme rozum, abychom hledali cesty, jak se dopracovat k cíli a jak překonávat i těžkosti. Je třeba ještě dodat, že v duchovním životě nalézáme správné řešení i díky vytrvalé modlitbě...

Impuls č. 2 – Mají cíl a myslí na něj

Každý příběh Pata a Mata je zaměřen k cíli, který si stanovili. Jsou ochotni pro něj obětovat mnoho, dokonce všechno. K cíli směřují i přes dílčí neúspěchy (bohužel v duchu hesla „Musíme šetřit, i kdyby nás to mělo stát miliony“ – a jejich cíle nikdy nestojí za vynaložené prostředky). Každý z nás máme ale jeden jasný cíl – tím je dostat se do nebe. Na ten máme myslet, k němu vždy nasměrovat veškeré své snahy a tomu obětovat cokoli, jen abychom tohoto cíle dosáhli. Mějme v tom podobné nasazení jako Pat a Mat.

Impuls č. 3 – Pat a Mat se nebojí mít velké cíle

Všechno velké a významné začíná něčím malým. A když je někdo od začátku v zajetí sebepodceňování a strachu z velkých úkolů, tak toho mnoho nedokáže. Pat a Mat jako kdyby měli umenšený stupeň pudu sebekritičnosti a sebezáchovy. Ve skutečnosti však jsou připomínkou slov básníka Svatopluka Čecha: „Sláb jenom ten, kdo v sebe ztratil víru, a malý

Bůh nás stvořil na světě víc proto, abychom jedni druhého potřebovali a mohli si navzájem pomáhat.

ten, kdo zná jen malý cíl.“ Samozřejmě, když máme velké cíle, nemůžeme spoléhat jen na vlastní síly, ale máme si vyprošovat Boží milost! Bůh pomáhá těm, kdo o tuto milost prosí. Nemáme však jen složit ruce do klína a jen se modlit, ale správný poměr je vyjádřen heslem: „Udělám, co mohu, zbytek svěřím Bohu.“

Impuls č. 4 – Spolupráce

Na Patovi a Matovi je velmi sympatické, jak ve všem a za všech okolností pořád spolupracovali. I když to jsou postavičky, které nemluví, právě ta tichá spolupráce naznačuje jejich ochotu být druhému nablízku i přesto, že ne na vše musí mít stejný názor. Díky spolupráci jsou schopni zrealizovat věci, které by jeden sám nedokázal. Bůh nás stvořil na světě víc proto, abychom jedni druhého potřebovali a mohli si navzájem pomáhat. Člověk sám nic nedokáže, ale když spolupracuje s druhými, může dosáhnout obrovských výsledků. Spolupráce Pata a Mata není porušena ani tím, že narážejí na neúspěchy a problémy a zažívají, že ten druhý někdy způsobí víc škody než užitku. S některými se nám spolupracuje lehce, ale i ti, kteří mají jiné názory, mají v sobě alespoň deset procent dobrého, a to je styčný bod, na kterém se dá spolupracovat!

Impuls č. 5 – Trpělivé překonávání překážek

Papež František říká, že ten, kdo je trpělivý, ten už je vlastně svým způsobem svatý. Příklad Pata a Mata je velmi výmluvný. Trpělivě snášejí nejen jeden druhého, ale trpělivě také překonávají všechny problémy, které přicházejí, i ty, které si sami zavinili.

Impuls č. 6 – Snaha nezlobit se na druhého

Ti, kdo dobře znají všechny příběhy Pata a Mata, potvrdí, že se na sebe vzájemně nezlobí, alespoň nikdy ne dlouho. Okamžitě odkládají veškerý hněv na druhého a znovu hledají cestu, jak spolupracovat. A přesto – těch důvodů zlobit se na druhého je hned několik. Vždyť jeden staví a druhý mu to, i když nechtěně, zároveň bourá. Jak by svět vypadal jinak, kdybychom se dokázali takhle rychle ovládat jako Pat a Mat.

Impuls č. 7. – Pat a Mat se nevzdávají při nezdaru

To, čemu se děti i dospělí smějí při sledování příběhů Pata a Mata, jsou ve skutečnosti věci, které když v životě nastanou,

Momentky ze scének „Pat a Mat“ při jednom z táborů FATYMu pro děti na faře ve Vranově nad Dyjí

bývají provázeny černými myšlenkami: zase se to nepovedlo, zase mi to pokazil, zase mi to pohnojil... A jak oni reagují na nezdary? Takto: o důvod víc zamyslet se a hledat a zvolit řešení, aby se to povedlo! A tak by to mělo být i v našem životě. Nezdary nejsou na to, abychom malomyslněli, vztekali se nebo to vzdávali. Vždy

můžeme udělat alespoň něco. A my máme výhodu: když prosíme o světlo Ducha Svatého, On nám jistě vnukne, co za dané situace můžeme vylepšit, jak se postavit k danému úkolu lépe, abychom příště problém překonali.

P. Marek Dunda (pokračování příště) ■

**A jak reagují na nezdary?
Takto: o důvod víc zamyslet
se a hledat řešení, aby se
to povedlo!**

Společenství čistých srdcí

Kontakty na Společenství čistých srdcí
www.spolcs.cz

P. Vilém M. Štěpán, O.Praem.
Římskokatolická farnost, 439 63 Liběšice u Žatce 1
farnost.libesice@seznam.cz, tel.: 608 831 584
P. Marek Dunda, Náměstí 20, 671 03 Vranov nad Dyjí
marek@fatym.com, tel.: 731 402 742

svět (a také ten věčný – nové nebe a nová země – srov. Zj 21,1) obohatí o někoho, kdo naplní jeho záměr. Jenom jediný člověk dovolil, aby se na něm plně realizoval Boží sen (přesněji řečeno dva – ten druhý je ale nejen pravým člověkem, ale i pravým Bohem).

Ano, byla to Panna Maria. Každý z nás si musíme přiznat, že už jsme řadu příležitostí promeškali. Ale přece ještě není pozdě na to, abychom začali usilovat o to, Boží sen co nejlépe, tak jak je to teď možné, uskutečňovat. Pokud jsme to již zkusili, je nám jasné, že snaha sama o sobě nestačí. Je třeba vyprosit si Boží milost – Boží pomoc. Ta s sebou přináší všechno potřebné k tomu, abychom mohli v naplňování Božího snu o nás pokračovat; v neposlední řadě nám dává sílu vytrvat v tom, co jsme už začali nebo ještě začneme. Když tedy chceme v modlitbě pamatovat i na sebe – a to je rozhodně dobře –, tak prosme, ať nám Bůh dá všechny milosti, které jsou potřeba k naplnění jeho snu o nás. I zde platí: kdo prosí, dostává: „Proste, a dostanete; hledejte, a naleznete; tlučte, a otevře se vám!“ (Mt 7,7) Tak jen do toho. A v podobném duchu se můžeme modlit i za další.

P. Marek Dunda ■

Foto: Flickr, KOREANET - Official page of the Republic of Korea (CC BY-SA 2.0)

Bůh má o tobě skvělý sen

Lidé, kteří se snaží růst k ideálu čistého srdce, se mě ptají: „Když se modlím za sebe, co si mám vyprošovat? Mám prosit za zdraví? Mám vůbec prosit za něco konkrétního – či nějak jinak? Většinou totiž máme tendenci, když prosíme sami

za sebe, prosit v duchu slov: Buď vůle má...“

V poslední době přemýšlím nad následující skutečností. Každého z nás tady Bůh chtěl mít a už předem měl o každém svůj sen. A to nejen ledajaký. Snil o tom, že skrze nás – mě, tebe – se tento

Bůh má o tobě skvělý sen, ten sen kdyby byl naplněn, byl by svět rázem krásnější a tvoje duše šťastnější.

Pros Cyrila a Metoda, ať ti Bůh velkou milost dá, aby byl ten sen naplněn a v tobě náš Pán oslaven.

*Hymna Národní pěší poutě
na Velehrad 2016 –
nahrávka na TV-MIS.cz
(www.tv-mis.cz/titul.php?id=1386)*

Vstup do SČS byl tím nejlepším rozhodnutím...

O Společenství čistých srdcí (SČS) jsem se poprvé doslechla před čtyřmi roky od své nejlepší kamarádky, která do něj i se svým přítelem vstoupila. Líbilo se mi to, ale i když sdílím stejné názory, nepřipadalo mi to jako to pravé pro mě. Poslední stránku v časopise *Milujte se!* jsem sice pročítala, ale nevěnovala jsem jí moc pozornosti. Nad vstupem do SČS jsem začala přemýšlet až loni v srpnu. Zažila jsem totiž nepříjemný rozchod s přítelem právě kvůli předmanželskému sexu. Napsala jsem e-mail, že bych chtěla do Společenství vstoupit a domluvila se, že vstoupím na jarním setkání ve Vranově.

Když se setkání přiblížilo, našla jsem si na webových stránkách více informací

a zjistila jsem, že se měla posílat přihláška. Byla jsem zklamaná, že nepojedu, protože přihlašování už bylo uzavřené. Bůh ale zasáhl a já jsem se dozvěděla, že jede můj kamarád ze střední školy. Napsala jsem mu a on mi nejen domluvil, že mohu jet na setkání, ale dokonce mi nabídl, abych jela s ním!

Všichni členové mě ihned přijali a bylo fantastické, jak se k sobě chovali. Jako velká rodina. Po sobotní pouti jsem zašla ke svatě zpovědi, abych vstoupila do Společenství s čistým srdcem. Když nás (ještě s jedním vstupujícím – Tomášem) pozval otec Marek Dunda při mši před oltář a my jsme říkali slib, bylo mi nádherně. A když potom přišli všichni členové dopředu, vítali nás, žehnali nám, podali nám

ruku, objali nás nebo nám udělali křížek na čelo, málem jsem se dojetím rozbřečela. Po dlouhé době jsem si připadala opravdu milovaná a tento pocit trvá. Je to již čtvrtý den a já jsem pořád nabitá radostí a láskou. A myslím, že to jen tak nepřejde...

Vstup do SČS byl tím nejlepším rozhodnutím. Dalo mi to do budoucna obrovskou naději a touhu a sílu vytrvat, ať se bude dít cokoliv. Také jsem poznala lidi se stejným smýšlením, našla spoustu přátel a hlavně sebe samotnou.

Děkuji moc všem členům, koordinátorům, kněžím a hlavně Pánu! Ať vám žehná.

*Tereza Marie Alžběta Šiprová
(z rubriky „Svědectví“ webu Společenství
čistých srdcí www.spolcs.cz) ■*

Pane Ježíši, děkuji ti, že mne miluješ láskou bez hranic, která chrání od zlého, pozdvihuje z největších pádů a léčí nejbolestivější rány. Odevzdávám Ti svou paměť, rozum, vůli, duši i tělo spolu se svou sexualitou.

Slibuji, že se nebudu oddávat sexu, dokud neuzavřu svátost manželství. Dávám si předsevzetí, že nebudu čist, ani kupovat, ani se dívat na časopisy, programy a filmy s pornografickým obsahem. Slibuji, že se s Tebou budu každý den setkávat v modlitbě i při četbě Písma svatého, v častém přistupování ke svatému přijímání a při adoraci Nejsvětější svátosti. Chci pravidelně přistupovat ke svátosti smíření, nepodléhat znechucení a ihned se pozvednout z každého hříchu.

Pane Ježíši, uč mne systematické práci na sobě, umění kontrolovat své sexuální tužby a city. Prosím Tě o odvahu, abych nikdy nebral(a) drogy a vyhýbal(a) se všemu, co zotročuje, především alkoholu a cigaretám. Uč mne žít tak, aby v mém životě byla nejdůležitější láska.

Panno Maria, Matko moje, ved' mne cestami víry k samému zdroji lásky – Ježíši, abych důvěřoval(a) jen Jemu. Amen

*Děkuji moc
všem členům,
koordinátorům,
kněžím
a hlavně Pánu!*

ABC civilizace lásky

1. Měj v úctě každého člověka, protože v něm žije Kristus. Buď vnímavý ke každému – je to tvůj bratr a sestra.
2. O každém smýšlej dobře – o nikom nesmyšlej zle. I v nejhorším člověku se pokus najít něco dobrého.
3. O druhých mluv vždy dobře – o bližních nikdy nehovoř zle. Naprav křivdu způsobenou slovem. Nebuď příčinou konfliktů mezi lidmi.
4. S každým hovoř jazykem lásky. Nezvyšuj hlas. Neproklínej. Nezpůsobuj problémy. Nezapřičiňuj pláč. Uklidňuj a projevuji dobrotu.
5. Odpouštěj všem a vše. Nepřechovávej v srdci hněv. Vždy podej ruku ke smíření první.
6. Čiň vždy dobře bližnímu. Každému čiň dobro tak, jak chceš, aby ho druzí činili tobě. Nepřemýšlej o tom, co má někdo udělat pro tebe, ale o tom, co máš ty udělat pro někoho.
7. Aktivně pomáhej v utrpení. Ochotně přispěj útěchou, radou, pomocí, srdcem.
8. Pracuj poctivě, protože plody tvé práce používají druzí, jako i ty používáš plody jejich práce.
9. Zapoj se do života společnosti. Otevři se chudým a nemocným. Poděl se o hmotná i duchovní dobra. Snaž se vidět potřebné kolem sebe.
10. Modli se za všechny, dokonce i za nepřátele.

kardinál Stefan Wyszyński

Když jsi to přečetl, promyslel a promodlil, běž, žij a šíř to dál!

Přílohy časopisu *Milujte se!*, které je ještě možné si objednat:

Křesťané ve společnosti – sada tří DVD o sociální nauce církve (celá sada: 60 Kč)

O exorcismu – DVD se studijními videomateriály k tomuto tématu (20 Kč)

Papež František – obrázek formátu A4 (5 Kč)

Thomas E. Woods, Jr.: **Jak katolická církev budovala západní civilizaci** – kniha amerického historika o tom, za co vše vděčí naše civilizace katolické církvi (208 stran + 16 stran barevných příloh; 180 Kč)

Joseph Fadelle: **Cena, kterou zaplatíš** – poutavá kniha se svědectvím iráckého muslima z významné šíitské rodiny, který přijal křesť (160 stran; 30 Kč)

Jaroslav V. Polc: **Jan Hus v představách šesti staletí a ve skutečnost** – kniha našeho předního odborníka na husovskou problematiku (128 stran; 30 Kč)

Pavel Zahradníček: **Dějiny, jak je možná neznáte – 10 mýtů o křesťanství ve světle historických faktů** (128 stran; více než 130 barevných fotografií a schémat; 30 Kč)

Marek Dunda a kol.: **Příprava na svátost smíření dnes** (brožurka A6, 48 stran, 25 Kč).

Dokud máme tyto přílohy k dispozici, je možné si je v požadovaném množství objednat jen za příspěvek na tisk nebo na výrobu DVD uvedený v závorce + obyčejné poštovné na apostolat@fatym.com nebo pomocí kuponu na str. 22.

Milujte se!

Římskokatolický farní úřad, Náměstí 20
671 03 Vranov nad Dyjí
e-mail: redakce@milujte.se